

SERXWEBÛN

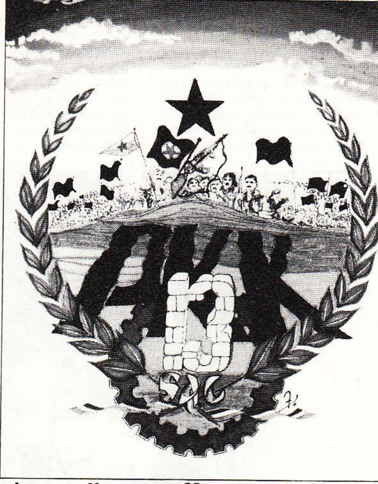
JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE!

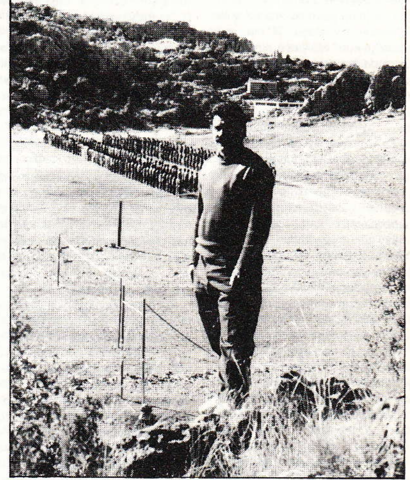
Yıl 9 / Sayı 107 / Kasım 1990 / 3.-DM

PKK'NİN 13. MÜCADELE YILINDA

ULUSAL HALK AYAKLANMASINA YÜRÜYORUZ

"Halkımızı çağdaş ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine sokan, halkımıza ve insanlarımıza kimlik ve kişilik kazandıran PKK'nin 13. mücadele yılına, dünyada ve Ortadoğu'da çok önemli gelişmelerin yaşandığı, PKK önderliğindeki halkımızın gerillayı ve kitlesel eylemleri Kürdistan çapında yaygınlaştırıp çeşitli yöntemlerle kesintisiz geliştirdiği bir ortamda giriyoruz. Bu ortamı dikkatle inceleyince, 13. mücadele yılının, her yıldan daha fazla PKK önderliğindeki halkımızın kazandığı bir yıl olacağını daha şimdiden görüyor ve buna inanıyoruz. Bu inançla, PKK'nin 12. kuruluş yıldönümü, halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun diyoruz."

Yazısı 4. sayfada

PKK 12. mücadele yılını geride bıraktı / 13 mücadele yılında partileşmede yoğunlaşarak özgürlük ve bağımsızlığa koşuyor

Son sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

TC'nin 67. yıl gerçeği ve özel savaş cephesinin yönetimi üzerine

Cumhuriyetin çağdışı temeli ve kişiliksizleştirme politikası

Bugün TC denilen olgunun resmen ilan edilişinin üzerinden 67 yıl geçmiştir. Bu olgunun düzeni, ortaçağın dinsel görüntülü resmi ideolojilerinin bile çok ötesinde bir şekil almış ve çağımızın beyin yıkamakta oldukça gelişmiş teknikleriyle de yoğunca işlenmiştir. Adına TC'nin resmi ideolojisi dediğimiz, kemalizm dediğimiz bu olgunun düzeni; yoğun tarihi saptırma, ulusal ve toplumsal gerçekliği saptırma düzeninden başka bir şey değildir. Baştan beri kendini saklamaya, maskelemeye çalışmakta, kendi iç yüzünün olduğu gibi kavranılmasını önlemeye çabalamaktadır. Kendisine yönelik olası eleştirileri, muhalefeti geliştirmemeye ya da çarpık geliştirmeye çalışmış, tutarlı bir karşı hareketin, devrimci bir hareketin gelişmesini engellemek için hayli çaba harcamıştır.

Adına, cumhuriyetin zinde güçleri denilen ordu ve üniversiteleri, gerçeği saptıran sokak takımı ve papazlardan daha çağdışı ve onca geliştirilen ortaçağ ulemasından daha gericidirler. Yine, bunun basın-yayın kurumları denilen vaazcıları, her gün kulakları sağır edercesine, gözleri kör edercesine gerçeklerle oynarken ortaçağ kurumlarının vaazcılarından bin kat daha gerici ve tehlikelidirler. Bunlar alt ve üst yapısıyla, son tahlilde suç olgusu olarak ele alınmaktan kurtulamayacak olan TC olgusunu, başka türlü göstermeye ve yaşatmaya çalışıyorlar. TC olgusunu doğru kavramak, bizim için, Türk halkı için ve hatta bütün halklar için hayati önemdedir. Aynı zamanda bu gerçekliğin içinde ölüm-kalım hikayemiz gizlidir. "Çok ötemizdedir, yaşamımızda fazla etkisi yoktur ve hatta biz ona karşı savaşıyoruz, dolayısıyla onu öyle çok derin, çok yönlü ele almamıza o kadar gerek yoktur" görüşü yüzeyseldir, yetersizdir. Bilakis iliklerimize kadar bizi etkiler, bütün ulusal ve toplumsal varlığımız üzerinde her türlü bitirici çabayı amansızca sergilerken, kişilik olarak da bizi nefes alamaz

Devamı 11. sayfada

Partimizin 13. mücadele yılı

yaygın gerilla eylemleriyle selamlandı

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Partimizin kuruluş ayı olan Kasım ayında da gelişimini kitlesel eylemlilikle sürdürdü. Diyarbakır Cezaevi'nde başlayan ve diğer cezaevlerine de yayılan açlık grevi ve ölüm orucu direnişleri, amacına ulaşarak sonuçlandırıldılar. Direnişler, Kürdistan, Türkiye ve yurtdışı alanlarında çeşitli eylem biçimleri ile destek gördü. Sömürgecilerin, "Açlık grevlerine taviz vermeyeceğiz" yönlü katı tavırları, direnişin ve protesto eylemlerinin kararlılığı ve yoğunluğu karşısında boşa çıktı. Direniş kazanırken, sömürgeciler kaybettiler. Bu eylemlilik süreci, sömürgecilerin keyfi ve intikamcı uygulamalarının karşısında artık toplumun tüm baskı ve tehditlere rağmen sessiz kalmayacağını teyit etti.

Şehirsel alanlarda kitlesel eylemlilik yaygınca sürerken, ARGK gerillaları başarılı askeri eylemlerle kazanımlar sağlayarak, sömürgeci operasyonları boşa çıkardılar.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin, tüm sömürgeci uygulama ve operasyonlara karşın yavaşlatılamadığı açıktır. Halk desteği de, sömürgecilerin yıldırma çabalarına rağmen durdurulamadı. Tutuklamalar, sürgünler ve köy boşaltmalarıyla sömürgeciler varmak istedikleri sonuca ulaşamadılar. Bu çağdışı uygulamalar, halkın büyük tepkisine ve direnişine yol açmakta, TC'yi uluslararası düzeyde teşhir-tecrit etmektedir. TC devlet yetkilileri, her fırsatta

Devamı 2. sayfada

DİRENMEK DÜŞMANI YENMEKTİR

8 Ekim günü, savaş esirlerinin sürgünüyle başlayan açlık grevleri ve ölüm orucu direnişleri, sömürgeciliği bir kez daha dize getirdi. Bilindiği üzere Diyarbakır Cezaevi'nde başlayan açlık grevleri, diğer cezaevlerine yayılmış ve toplumun tüm duyarlı kesimlerini harekete geçirmişti. Sömürgecilerin katı yıldırma çabaları sonuç vermemiş, aksine buna karşı Türkiye, Kürdistan ve yurtdışı alanlarında açlık grevleri çığ gibi büyümüştü.

Sömürgeciler, yoğunlaşan direnişler ve yaygınlaşan dayanışma eylemleri karşısında geri adım atmak zorunda kalarak, devrimci tutuklula-

Devamı 3. sayfada

Direniş şehitlerimizi saygıyla anıyoruz

6 -10. sayfalarda

❑

EKİM DEVRİMİ İNSANLIĞA YOL GÖSTERMEYE DEVAM EDİYOR

21. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

KÜRDİSTAN'DA TÜRKLÜK, İSLAMİYET VE ULUSAL KURTULUŞÇULUK

"Türkiye'de, pek çok alanda olduğu gibi, din ve islamiyet alanında da çoğu zaman ilericilik, gericilik gibi kavramlar karıştırılıyor. Özellikle laiklik kavramının anlamı, topluma son derece çarpık biçimlerde sunulmak, empoze edilmek isteniyor. Toplumun ezici bir çoğunluğu dinin, islam dininin etkisinde olan Türkiye'de, denilebilir ki, solun en önemli yetmezliklerinden bir tanesi de, dine ve dini inanç sahibi kitlelere yaklaşımıdır. Solun zayıflıklarının ve kitleselleşememesinin başlıca nedenlerinden biri de, kazanması gereken bu kitleleri kazanacak yöntem ve yaklaşımlar geliştirememesidir. O nedenle, bu alanda da kavram karışıklıklarını gidermek, sahte olanı gözler önüne sermek ve doğruları yerli yerine oturtmak kaçınılmaz oluyor..."

18. sayfada

Partimizin 13. mücadele yılı yaygın gerilla eylemleriyle selamlandı

Baştarafı 1. sayfada "ülkenin gidişatının daha da kötüye" gittiğini, "sosyal patlamalardan" endişelendiklerini belirtiyorlar. TC Cumhurbaşkanı T. Özal'ın hemen her yabancı devlet ziyaretinde "Bir Kürt devletinin kurulmasına karşı" destek istemesi, ulusal bağımsızlık ve özgürlük sürecimizin ulaştığı boyutu gösteriyor. Halkımızın üzerinde yoğunlaştırılan azgın devlet terörü ve faşist orduyu modernize etme çabaları boşuna değil.

İtalya'da ortaya çıkan NATO'nun gizli örgütü "Gladio" kamuoyunda şok etkisi yarattı. Türkiye'de de hemen "Kontrgerilla" ya da diğer ismiyle "Özel Harp Dairesi" konuşulur oldu. Bu karşı-devrimci örgütün yıllar öncesinde kurulduğu, TC'nin "milli bütünlüğünün" tehlikeye girdiği her dönemde harekete geçtiği ve Türkiye'yi yöneten esas gücün bu örgüt olduğu, Partimizin kamuoyuna sunduğu "Kürdistan'da Özel Harp" adlı eserde kapsamlıca ortaya konmuştur. Konuyla ilgili kaynaklara göre NATO'nun bu gizli örgütü, "olası bir komünist işgale" karşı kurulmuştur. Diğer sol güçlere karşı da olmakla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı -ortaya çıkışından günümüze kadar-, Özel Harp Dairesi amansız bir karşı-devrim faaliyeti yürütmüştür, yürütmektedir. "Kontrgerillanın PKK'ya karşı kullanıldığı" bizzat sömürgeci devlet yetkilileri tarafından itiraf edilmektedir. Bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin TC için altından çıkılamaz bir ağır sorun olmasına rağmen bu gerçeğin gözlerden uzak tutulması, çeşitli cinayetler işlenerek irtica vb. sorunların gündeme getirilmesi, açık ki Özel Harp Dairesi'nde senaryolaştırılmaktadır.

TC'nin günümüzdeki iç ve dış ilişkileri, tamamen "Misak-ı Milli" sınırlarının korunması temelinde yürütülmektedir. T. Özal'ın, Suriye ve İran'da yaptığı ikili görüşmelerin ardından "Harita değişmeyecek" şeklinde basına açıklamalarda bulunması, bu duruma açıklık getiren örnektir. Çünkü, Türkiye'nin kanlı ve faşist cumhuriyeti, yıkılacak günlere hızla yaklaşmaktadır. Rejim açısından en büyük tehlike tamamen PKK önderlikli Kürdistan sorunudur. TC'nin günümüzde, bu düzeyde kendini dışa terketmesi, yardım dilenmesi ve kendini başta ABD olmak üzere emperyalist dünyaya mal etmeye çalışması, onun, mevcut bütünlüğünü koruma gücünden yoksun bulunmasından kaynaklanıyor. Bu durum TC'nin üyesi bulunduğu NATO tarafından da biliniyor. Nitekim, NATO Genel Sekreteri Manfred Wörner'in verdiği bir demeçte, *"NATO'nun toprak bütünlüğüne Avrupa dışından gelen tehditleri bölgedışı diye önemsemezlik yapamayız. Türkiye doğrudan tehdit altındadır ve güney bölgemiz, tüm ittifak çıkarlarını ilgilendiren bir bölgedir"* şeklinde açıklamada bulunuyordu. Ortadoğu gerçeği gözönüne getirildiğinde, güçlerin etkileme kapasite ve çizgileri incelendiğinde, görülecektir ki, insanlığın başına musallat olan TC'nin varlığını yerle bir edecek ve NATO'nun güney kanadını etkisizleştirecek en önemli güç PKK'dir. Bunun kaçınılmaz bir gelişme olduğunu tarih gösterecektir. Cumhuriyet sevdalıları bile, "Türkiye, tarihinin en bulanık, en belirsiz, en alacakaranlık dehlizinde, kaygan ve eğri yüzeyde kayıyor" ve "Cumhuriyet çatırdıyor" diyor, bunun önüne geçilmesi gerektiğini belirtiyor ve ancak nasılını bilmediklerinden yakınıyorlarsa, yaşanmakta olan gelişmenin ve sonuçlarının anlaşılmayacak bir yönü yoktur.

Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelemizin askeri, siyasi, sosyal ve kültürel olarak yoğunlaşması, her geçen gün daha da toplumun derinliklerine kök salması, Türk sömürgeciliğini içte ve dışta neredeyse hareket edemez duruma getirmiştir. Sömürgeci devlet yetkilileri ise, bu gerçeği var güçleri ile çarpıtmaya ve olduğundan çok farklı göstermeye çalışıyorlar. Konuyla ilgili verilen demeçler, oldukça seviyesiz ve gerçeklerden çok uzak içerikte. İçişleri Bakanı A. Aksu, hemen her demecinde, "Devlet güçlüdür" şeklinde görüşlerini özetliyor. Gerçekte ise, TC, tarihinin en güçsüz dönemini ve hatta ilk defa bu kadar kendi içinde çok başlılığı yaşıyor. Devlet, bir hasta gibi adeta hastane hastane dolaştırılıyor. Bu, TC'nin tedavisi mümkün olmayan amansız, öldürücü bir hastalığa yakalandığını gösteriyor. Hastalık gün geçtikçe büyüyor, TC'yi yıprattıkça yıpratıyor ve çöküşe götürüyor. Bu hastalığın adı Kürdistan'dır. TC tükenişe doğru giderken, Kürdistan Ortadoğu'nun bağrında yeni bir güç olarak doğuyor. TC'nin Kürdistan'daki ayağı tamamen kangrenleşmiş olmasına rağmen, bu kangren sahipleri tarafından kesilmiyor, tersine sonuçsuz ve kör çabalarla yaşatılmaya çalışılıyor...

Kış mevsimine oldukça yaklaştığımız bu dönemde sömürgeciler son bir hamle ile, -Körfez krizinin gölgesinde- halkımıza ve Kurtuluş Ordusu-ARGK'nin gerillalarına karşı yoğun bir taarruza geçerek 1990 yılından bir şeyler kurtarmaya çalışıyorlar. Yoğun gözaltılar, tutuklamalar, köy boşaltmalar ve yaygın askeri operasyonlar tüm şiddetiyle sürdürülüyor. Yeni savaş uçakları ve helikopterler satın alınarak Kürdistan'a aktarılıyor. Maraş vb. başka alanlarda ihtiyaç duyulan korucular görevlendiriliyor.

Sömürgecilik, kararnameler ve çok çeşitli baskı uygulamalarına rağmen, amacına ulaşmaktan oldukça uzak kaldı. Öldürülen yurtseverlerin sayısı azımsanmayacak kadar çok. Burjuva basın, bu olayları "teröristlerin kayıpları" olarak gösteriyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gazetemize ulaşan -sınırlı- bilançosu bile, sömürgecileri bir kez daha yalanlıyor.

BOTAN EYALETİ

GEVAŞ: 25-27 Ekim günlerinde sömürgeci ordu ile Kurtuluş Ordusu gerillaları arasında çatışmalar meydana geldi. Ayrıntılı bilginin ulaşmadığı çatışmalarda kesinleşen sonuçlara göre, 2 asker ve 2 korucu öldürüldü.

ULUDERE: 30 Ekim günü Nerveh (Taşdelen) köyünde uyarılara rağmen çetecilikte ısrar eden iki kardeşin evine saldırı gerçekleştirildi. Eylemde 2 çete ve evde bulunan başka 1 çete yaralandı.

18 Kasım günü ARGK gerillalarının Segîrka (Şenoba) taburu civarına döşedikleri mayına Mala Bayrê (Babatlar) çeteleri çarptı; 1 çete öldü, 1'i de ağır şekilde yaralandı.

ŞIRNAK: 30-31 Ekim gecesi Kasrik köyüne yakın olan Cudi yamaçlarında 2 düşman aracı gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. Düşmanın kayıplarına ilişkin bilgi alınamadı.

1 Kasım günü Kurtuluş Ordusu gerillaları, Banê Batuyan (Güneyce) köyündeki düşman karakoluna saldırdılar. Baskın eyleminde düşmana verdirilen kayıplar öğrenilemedi.

14 Kasım akşamı Şırnak-Cizre karayolunun Tahmes rampası mevkiinde ARGK gerillaları yolu tutarak, araç sürücülerine ve yolculara yönelik propaganda yaptılar. Eylem bir saate yakın sürdü. Ayrıca gerillalar bir de pusu attılar, fakat düşman askeri gelmeyince alandan uzaklaştılar.

19 Kasım günü saat 19.00 sıralarında ARGK gerillaları, Nazım ve Nazmi Tatar adlı korucubaşlarının karargah olarak kullandıkları aynı binadaki evlerine roketli saldırı düzenlediler. Eylemde can kaybının olup olmadığı öğrenilemedi. Ancak bina büyük ölçüde yıkılarak büyük hasar meydana geldi.

Eylemin ardından sömürgeciler, bölgedeki yurtseverlere karşı operasyona girişerek evleri aradılar ve Süleyman Erenler (TKİ sendika teşkilatlandırma sekreteri), Osman Cihan (TKİ'de işçi), İsmail Acar, Nezker Acar, Tahir Sapmaz, Tahir Sevim, Abdulhakim İke, Abdullah Kabak (Belediye işçisi), Tahir Kabak, Halit Demir, Hüseyin İke, Abdulillah İke, Sekvan Altürk ve adını öğrenemediklerimizle birlikte toplam 20 kişi gözaltına alındı.

ARGK gerillaları, Şırnak'taki kömür ocağına giden yolu bir süre tuttular ve kömür ocağına ait 4 dozer ve kepçeyi yakarak imha ettiler.

ERUH: 1 Kasım günü ilçe merkezine yakın Girê Dihê mıntıkasında gerillalar ile sömürgeci birlikler arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü. Düşman kayıplarını gizledi.

PERVARİ: Eruh'a bağlı Medrese köyünden Pervari'nin Besta köyünde konumlanan düşman birliğine erzak taşıyan 3 kamyon gerillalar tarafından durduruldu. Gerillalar, taşıyabilecek kadar erzak aldıktan sonra, geriye kalan erzağı imha ettiler.

24 Kasım günü ilçenin Osyan (Doğanköy) köyüne elektrik veren trafo ARGK gerillaları tarafından imha edildi. Ayrıca elektrik ve telefon direklerini deviren gerillalar, direklerin etrafına da tahrip gücü yüksek mayın döşediler. Daha sonra askerlerin gölgesinde direkleri dikmeye çalışan korucu çetelerden bazıları mayına çarptılar. Mayının patlaması sonucu 2 korucu öldü ve en az 9'u da ağır şekilde yaralandı. Bir kısım yaralı korucunun kol ve bacaklarının koptuğu bildirildi.

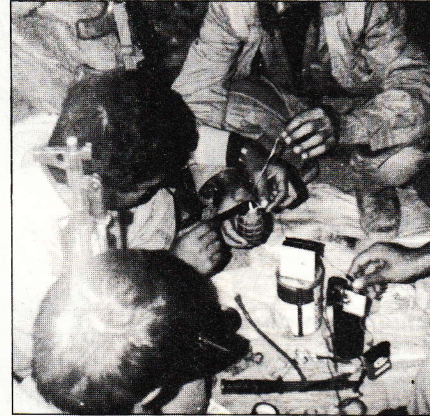
CİZRE: 10 Kasım gecesi ilçe merkezinde ARGK gerillaları 1 polis aracını ateşe tuttular. Eylemin sonuçları öğrenilemedi.

24 Kasım günü ilçe merkezinin Dörtyol mevkiinde bir düşman aracında bomba patladı. Saat 14.00 sıralarında meydana gelen patlamada 1 astsubay, 2 asker ve aracın yakınında bulunan 2 çocuk yaralandı. Düşman askerlerinin ağır yaralandığı olay hakkında ayrıntılı bilgi alınamadı.

SİLOPİ: 24 Kasım gecesi ilçe merkezinde 1 polis, ARGK gerillaları tarafından evinin önünde vurularak öldürüldü. Ayrıca polisin silahı da alındı.

Girgê Amo (Silopi)'nun Kortik köyünde ajanlık ve koruculuk yapan muhtarın evi Kurtuluş Ordusu gerillaları tarafından roketlendi. Roketli saldırıda, muhtarın koruculuk yapan 1 oğlu öldürüldü.

Bölgeden ulaşan haberlere göre, Silopi'de daha başka eylemler de gerçekleştirilmiştir.

Gerillalar bombalı tuzak hazırlarken...

MARDİN EYALETİ

NUSAYBİN: 2 Kasım günü Mamulan (Aksoy) köyü dışında 2 azgın köy korucusu çete gerillalar tarafından ele geçirildi. Cinayetler işleyen çetelerden 1'i ölümle cezalandırıldı, diğeri de ağır yaralandı.

8-9 Kasım gecesi bir ihbar üzerine Pirhabokan (Yeniköy) köyünde 2 gerilla kuşatmaya alınır. Evin dışında bekleyen gerilla kuşatmayı yararak kurtulur. Diğer gerilla tek başına bulunduğu evde kuşatma altında kalır. Düşman alana takviye güç gönderir. Henüz çok genç ve saflara katılalı birkaç ay olan **Sabri** isimli gerilla, 2 özel tim elemanını öldürür ve 1 eri ise ağır yaralar. **Sabri** yoldaş son kurşununa kadar direndikten sonra şehit düşer. Saat 22.00'den 03.00'e kadar kahramanca direnen **Sabri** yoldaş, yöre halkının gurur kaynağı olur.

Güney Kürdistan sınırına yakın bir yerde 1 yurtsever, sömürgeci askerlerin yattıkları pusudan açtıkları ateş sonucu şehit düştü.

8 Kasım günü Nusaybin'e bağlı Tınate (Kutlubey) köyünde köy koruculuğu yapan 5 kişi silahlarını sömürgeci yetkililere geri verdiler. Korucular konuyla ilgili gazetecileri de bilgilendirdiler.

İDİL: 4 Kasım gecesi, gece nöbetçisine rağmen bazı yurtseverler karakolun önündeki panzere Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın posterini yapıştırdılar ve ayrıca bir de bildiri bıraktılar. Sabah durumu gören nöbetçi olayı karakol komutanına bildirir. Bunun üzerine şüphelenilen nöbetçi gözaltına alınır.

İlçeye bağlı Tileber mıntıkasındaki taburun yakınında gerillalarla düşman birliği arasında çatışma meydana geldi. Çatışma sonucunda 4 asker yaralandı.

Cizre-İdil karayolunun İdil'e yakın bir noktasında arama yapan düşman güçlerine gerillaların yaptığı saldırıda 1 polis ve 2 er vuruldu.

İdil taburuna roketli saldırı gerçekleştirildi. Ancak gerilla saldırısının sonuçları öğrenilemedi.

KERBORAN: Kerboran (Dargeçit)'ın Basıkil (Kısmetli) köyünde gerillalar, düşman karakoluna roketli saldırı düzenlediler. Saldırı eyleminde karakol binası tahrip edildi ve birçok asker safdışı bırakıldı.

Yine aynı ilçenin Dilan köyünde, ARGK gerillaları operasyon birliğine pusu kurdular. Pusu eyleminde 7 düşman askeri kurşunlara hedef oldu. Bunlardan kaçının öldüğü ve kaçının yaralandığı öğrenilemedi.

Diğer bir eylem de ilçenin Ezdinar (Baysun) köyünde gerçekleşti. Köydeki karakola yapılan roketli saldırının sonuçları hakkında bilgi alınamadı.

ÖMERLİ: Kasım ayının son haftasında elini devrimci yoldaşlarımızın kanına bulamış bir hain-ajan hakkettiği ölümle cezalandırıldı.

Mehsertê (Ömerli) ilçesinin Xırabêkevir (Öztaş) köyü yakınlarında, 4 Ocak 1990 günü **Mahmut GÜDEN,**

Dicle-Fırat Havzası 3. Bölge ARGK Komutanlığı'nın askeri açıklaması

1- 7.11.1990 tarihinde 3. Bölge Komutanlığı'na bağlı savaşçılar, Batman şehir merkezinde eski hain Hamo'nun evine baskın düzenlediler ve evi tarayarak büyük ölçüde tahrip ettiler, hainin kendisi ise evde bulunamadı.

2- 12.11.1990 tarihinde 3. Bölgeye bağlı savaşçılarımız Bismil şehir merkezinde düşmana pusu kurdular. Pusuya düşen polis otosu taranarak, 1 polis öldürüldü, 3'ü de yaralandı.

3- 13.11.1990 tarihinde Mardin'e bağlı Kabala köyü yakınlarında bulunan DSİ kurumlarına ait şantiye, 3. Bölgeye bağlı Serok APO Birliği savaşçıları tarafından basılmış, şantiyede bulunan bir adet taksi, bir adet işçi taşıma aracı, bir adet kompresör ve bir adet yer kazma makinası imha edilmiş, diğer eşya ve araçlar da ateşe verilmiştir. Şantiyede bulunan 75 işçiye yönelik 1 saate yakın propaganda yapıldıktan sonra, şehitlere saygı duruşunda bulunulmuş, daha sonra sloganlar eşliğinde ayrılınmıştır. Bu sırada 2 işçi ARGK saflarına katılmış ve birlik kayıp vermeden üssüne çekilmiştir.

4- 14.11.1990 tarihinde akşam 19.00 sıralarında, yine 3. Bölgeye bağlı aynı Birlik, Binebine (Bülbül) köyüne baskın düzenlemiş, koruculara teslim ol çağrısı yapılmış, 5 korucu esir alınmış, silahların toplanması sırasında zorluk çıkaran çetelerle çatışmaya girilmiş, 1'i muhtar olmak üzere 4 korucu öldürülerek cezalandırılmıştır, 4 korucu da yaralanmıştır. Kayıp vermeden üslerine ulaşan gerillalarımız, koruculara ait 6 adet G-3 silahını da kamulaştırmışlardır.

Halil TUNÇ, Ekrem ÖZBEK ve **Adnan YILMAZ** adlı yoldaşlarımızı ihbar ederek şehit düşmelerine neden olan ajan Şexmus Poyraz, ARGK gerillaları tarafından cezalandırıldı. Köy yakınlarında arabasında kıstırılan ajan öldürüldü, arabası da yakıldı.

Şexmus Poyraz adlı unsur, yoldaşlarımızın kanına girdikten bu yana düşmanın koruması altındaydı. Gerçekleşen bu devrimci intikam eylemi, ihaneti korumaya düşmanın gücünün yetmeyeceğini bir kez daha gösterdi.

ORTA EYALET

BAYKAN: 24 Eylül günü Baykan'da bir grup ARGK gerillası ile düşman birliği arasında çatışma meydana geldi. Çatışmada düşmana ağır darbe vuruldu. Aynı çatışmada, vurulan 1 yüzbaşının silah ve teçhizatını almak üzere mevzisinden çıkan **Zeynel AKYAR (Fırat)** yoldaş da şehit düştü. **Fırat** yoldaş, Hollanda'da Partiyle tanışarak sıcak savaş ortamına giden oldukça genç bir yoldaşımızdı. Gerilla kaynaklarının bildirdiğine göre, **Fırat** yoldaş, bu son çatışmada kahramanca bir direniş sergileyerek ölümsüz şehitler kervanına katılmıştır.

LİCE-GENÇ: 30 Ekim günü Diyarbakır'ın Lice ile Bingöl'ün Genç ilçelerinin bağlantısını sağlayan karayolunda pusu kuran ARGK gerillaları, 6 araçlık düşman konvoyunu şiddetli saldırılarla imha ettiler.

Bölgeden ulaşan habere göre, 7 Kasım günü de Kocatepe köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci birlikler arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışma, ARGK gerillalarının bir düşman konvoyuna yaptıkları saldırı ile başladı. Çatışmada 2 düşman aracı tamamen imha edildi ve içinde subayların da bulunduğu sanılan en az 20 asker öldürüldü. Ayrıca, biri Silvanlı ve diğeri Lice'nin Sisi (Yolçatı) köyünden olan 2 ARGK savaşçısı kahramanca direnerek şehit düştü.

Lice'de bu ay içerisinde başka çatışmalar da meydana geldi. Ayrıntılarını öğrenemediğimiz çatışmalardan biri Derxun köyü civarında meydana geldi.

Herzan (Kayacık) köyü karakoluna yapılan baskında 12 askerin silahı alındı. Gerillalar, kendilerine karşı direnmediklerinden dolayı askerleri cezalandırmadılar.

Korkulupınar köyü yakınlarında bulunan sömürgecilere ait odun deposu yakıldı. Erkenden yangını farkeden sömürgeciler, söndürme çalışmalarıyla olası büyük zararın önüne geçtiler.

22 Kasım günü gerillalar Derün köyünde toplantı yaptılar. Toplantı ardından sömürgeciler köyü basarak 13 yurtseveri gözaltına aldılar. Yurtseverler bir süre sonra serbest bırakıldılar.

9-10 Kasım günlerinde ise sömürgeciler Lice'nin Sisi ve Çinazor köylerini bastılar. Yurtseverleri döverek hakaret ettiler.

Şaklatayan köyünde "bölücülük propagandası yaptığı" gerekçesiyle Mahmut Bektaş adlı yurtsever 15 Kasım'da gözaltına alındı ve gözaltı durumu devam ediyor.

BİTLİS: 8 Kasım günü gerillalar Şêx Cuma mıntıkasında sömürgecilerin kullandığı güzergaha mayın döşediler. Mayına çarpan 1 düşman aracında 1 teğmen ve 1 er öldü.

Eylem ardından başlatılan operasyonlarda, ARGK gerillaları pusular kurdular. Pusularda ve çıkan çatışmalarda düşman büyük kayıplar verdi. Düşman ölü ve yaralılarını Tatvan'da hastaneye kaldırdı. Gerillalar kayıp vermedi.

BİSMİL: 10 Kasım günü ARGK gerillaları, ilçe merkezinde 1 polis otosunu taradılar. Gerillaların saldırısında 2 polis çeşitli yerlerinden yaralandı, araç da önemli oranda tahribata uğradı. Eylem sonrasında 25 kişi gözaltına alındı.

DİYARBAKIR: Köy Hizmetleri'nde çalışan ve Yol-İş Sendikası'na bağlı olan 30 bin mevsimlik işçinin, Maliye Bakanlığı tarafından kadro verilmeyerek işine son verildi. Bunun üzerine 67 işçi 15-17 Kasım günlerinde açlık grevine girerek bakanlığın bu kararını protesto etti.

Açlık grevcisi işçiler, eylemlerinin ardından bir basın açıklaması yaparak şunları söylediler:

"Bizler köy hizmetlerinde çalışan mevsimlik işçiler olarak insan onuruna yakışır bir ücret alamazken, sezon sonu işten çıkarılarak açlık ve sefalete mahkum edilmekteyiz. Bölge politikacıları kendi çıkarları uğruna kendi yakınlarını kayırarak işe alıp, bizlerin iki ay önceden işten çıkarılmamıza neden oldular. Açlık grevi yaparak sesimizi duyurmaya çalıştık."

ŞİRVAN: Kasım ayının ilk haftasında ilçeye bağlı Dizan (Özyurt) köyünde görevli 14 korucudan 7'si silahını bırakarak koruculuktan vazgeçti. Ayrıca Firyar (Elmadalı) köyünde de bir korucu silahını bıraktı.

BATMAN: İlçede kimlikleri tam tespit edilemeyen 2 ceset bulundu. Alınan haberlere göre, bu cesetlerden birinin şehirde her türlü ahlaksızca ilişkilerde bulunan ve polisle de işbirliği yapan bir unsura ait olduğu sanılıyor.

Öte yandan başka kaynaklardan alınan bir habere göre, Batman'ın bir köyünde gerillalar 7 korucunun silahlarını aldılar ve koruculuk yapmaktan vazgeçeceklerine dair söz aldıktan sonra bu unsurları serbest bıraktılar.

tışmada düşmanın kayıpları öğrenilemedi. Aynı çatışmada 4 DABK savaşçısı şehit düştü.

Bölgede ilk defa ARGK ile DABK eylem birliğini uygulamaya geçirdiler. Sömürgeci Türk devletine karşı savaşmak isteyen güçlerle eylem birliğini yapmaya ve bu güçlere verebileceği her türlü desteği sunmaya hazır olduğunu çeşitli vesilelerle kamuoyuna duyuran Partimizin bu konuda birçok çağrısı vardır. DABK'ın Partimizin güç birliği çağrısına olumlu cevap vermesi sonucu, Dersim'de bu ortak dayanışmanın ilk örneği gerçekleştirilmiştir.

HOZAT: 29 Kasım günü ilçenin Beşelma köyünde bir ARGK birliğinin sabaha karşı pusuya düşürülmesi sonucunda çatışma çıktı. Yaklaşık 8 saat süren çatışmada, Kurtuluş Ordusu gerillaları güçlü savaşçılıkları ile düşmana birçok kayıp verdirdiler. Aynı çatışmada 4 ARGK gerillası da şehit düştü.

Şehit düşen gerillalardan **Arif** (Karslı) yoldaş, bir süre cezaevinde kalmış ve daha sonra serbest bırakılınca tekrar mücadele saflarına katılmıştı. Birkaç yıldır Dersim'de faaliyetler içerisinde bulunuyordu; ve çatışmaya giren grubun sorumlusuydu. **Ahmet** (Karslı) yoldaş, sonbaharda gerilla saflarına katılmıştı. **Rıza** (Bingöllü) yoldaş, son dönemlerde ARGK'ye katılmıştı; evli, dört çocuk babasıydı. **Salih** (Elbistanlı) yoldaş da, sonbaharda mücadele saflarında yerini almıştı.

GÜNEYBATI EYALETİ

PAZARCIK: 28 Kasım günü, birkaç gün önce birliklerinden bir çatışma sonucu ayrı düşen 2 ARGK gerillası ile bir operasyon birliği arasında çatışma meydana geldi. Çatışmada son mermilerine kadar kah-

DERSİM EYALETİ

OVACIK: Kurtuluş Ordumuz-ARGK savaşçıları ile DABK (Doğu Anadolu Bölge Komutanlığı) savaşçıları ortaklaşa bir eylemle 2 araçlık düşman konvoyunu pusuya düşürdüler. Kasım ayının ilk haftasında Ovacık ilçesinin Merxo mıntıkasında gerçekleşen eylemde, düşman araçları tümden imha edilirken, en az 10 düşman askeri öldürüldü ve birçok asker de yaralandı.

Bu çatışmadan 2 gün sonra bir düşman operasyon birliği tarafından ortak oluşturulan ARGK-DABK müfrezesi kuşatmaya alındı. Çıkan çatışmada düşmana 2 ölü ve 2 de yaralı verdirilerek kuşatma yarıldı. Çatışmada 1 DABK savaşçısı da şehit düştü.

Ortaklaşa gerçekleştirilen bu eylemler ardından sömürgecilerin başlattığı operasyonlar esnasında yeni bir çatışma meydana geldi. Ça-

ramanca direnen 2 ARGK gerillası şehit düştü. Düşman kayıpları ise öğrenilemedi.

Sözkonusu çatışma burjuva basınına farklı şekilde yansıdı; "4 teröristin öldüğü" açıklandı. Alınan haberlere göre, öldürülen diğer 2 kişi çatışma yerinin yakınında muhtemelen oduna giden bir baba ile oğludur. Askerler keyfi olarak ilkin oğulu öldürüyorlar, ardından oğlunun yarasını sarmaya çalışan babayı kurşunluyorlar. Cesetleri köyde muhtara teslim eden sömürgeciler, gerçeğin saklı tutulması için köylüleri tehdit ettiler.

SERHED EYALETİ

KAĞIZMAN: Kasım ayı sonlarında ilçenin yakınlarında ARGK saflarına katılmaya giden 2 devrimci, sömürgeci bir birlik tarafından pusuya düşürüldü. Açılan seri ateşler sonucu 1'i bayan 2 devrimci şehit düştü.

DİRENMEK DÜŞMANI YENMEKTİR

Baştarafı 1. sayfada

rın talepleri önünde diz çöktüler. 14 Kasım günü sağlanan anlaşma sonucu, tutukluların 11 maddelik talepleri kabul edildi.

Direnişlerin 36. gününde, sömürgecilerin anlaşmaya oturması direnişin zaferi oldu. TC, her türlü savunma olanağından yoksun tutukluların direnişi karşısında tutunamadı. Kürdistan'da silahlı ve silahsız direnişin içiçe geçerek etekemiğe bürünmesi, sömürgeciliği müthiş zorlayarak, büyük kazanımlar yaratıyor. Savaş esirlerinin ve halkın direniş gerçeğinde bir kez daha görüldü ki, direnmek artık yaşamı yaratmakla kalmıyor, kazanımlar ortaya çıkarıyor ve böylece düşmanın yenilgisini kaçınılmaz kılıyor.

Anlaşma sağlanan talepler şunlardır:

1- Koğuşlarda tutukluların seçeceği temsilcilerin kabulü,

2- Koğuşlar arasında ziyaret serbest olacak (Cezaevi yöneticileri en çok bu maddeye itiraz ettiler, spor vb. vesilelerle koğuşlar arası görüş serbest olacak),

3- Sürgünler durdurulacak, mahkemeleri devam edip de sürgün edilmiş olanlar Diyarbakır Cezaevi'ne geri getirilecek,

4- Her türlü yasal yayının içeriye girişi serbest olacak,

5- Polisler, gerek görüş sırasında, gerek sair zamanlarda tutuklu aile ve yakınlarını rahatsız etmeyecek,

6- 29 Ekim günü olan, ancak iptal edilen açık görüş, ileride saptanan bir günde yapılacak,

7- Soruşturmadan çıkan tutsaklara iki nüsha rapor verilecek, bunlardan bir adeti tutukluda kalacak,

8- Yemekler doktor kontrolünde kalacak, yemeklerin kalitesi artırılacak,

9- Hastalar gününde muayene edilecek, ilaç giderleri hem tutuklu hem de hükümlü olanlar için cezaevi yönetimi tarafından karşılanacak,

10- Kalorifer tertibatı tamir edilecek, cezaevine gelen 250 milyon TL gibi büyük meblağın bir kesimi cezaevi koşullarının düzeltilmesi için harcanacak,

11- Savaş esirlerinin Eskişehir'e aktarılması planından vazgeçilecek.

Tutuklu yakınları 15 Kasım günü Diyarbakır'da yaptıkları basın toplantısında, "Yüreğimizi ferahlatan bu mutluluk diğer acılarımızı hafifletmiyor" diyerek, hem anlaşma maddelerini sıraladılar, hem de şu talepleri yeniden gündeme getirdiklerini açıkladılar:

1- Doğu ve Güneydoğu halkımıza (Kürt halkına, bn.) yapılan zulme son verilmelidir,

2- Halkı birbirine düşüren koruculuk sistemine son verilmelidir,

3- İşkence son bulmalı, genel af çıkarılmalıdır,

4- Botan'da köy boşaltmalara ve orman yakımlarına son verilmelidir,

5- Cenazelerini almak isteyenlere zorluk çıkarılmamalı, cenazeler geri verilmeli, sahiplerine baskı yapılmamalıdır,

6- SS Kararnamesi olarak bilinen 424 ve 425 sayılı Kanun Kuvvetindeki Kararnameler iptal edilmelidir,

7- Olağanüstü Bölge Valiliği kaldırılmalıdır,

8- Kazanımlara dokunulmamalı, cezaevlerinde yeni huzursuzluk ortamı yaratılmamalıdır.

Bayrampaşa Cezaevi Savcısı ölümle cezalandırıldı

Bayrampaşa Cezaevi Savcısı Niyazi Fikret Aygen, görev yerine giderken İstanbul'da, Devrimci Sol'un askeri kanadı Silahlı Devrimci Birlikler tarafından kurşunlanarak cezalandırıldı.

Faşist savcı, 15 Şubat 1990 tarihinden bu yana Bayrampaşa Cezaevi'nde görev yapıyordu. Devrimci tutuklulara yapılan her türlü işkence ve baskının baş sorumlularındandı. N. Fikret Aygen adlı faşist savcının 12 Kasım günü işlediği suçlarının bedeli olarak cezalandırılması, TC'nin telaşına yol açtı. Verilen demeçler de, faşist yönetimin ne denli sarsıldığını ortaya koyuyordu.

Aydın'da 2 PKK kadrosunun öldürülmesinde rol oynayan bir gardiyan vuruldu

9 Kasım günü, Aydın E Tipi Cezaevi'nde görevli olan gardiyan Yolcu Yıldırım'a yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirildi. Gardiyan Yolcu Yıldırım, 1989 Ağustos'unda devrimci tutsakların gerçekleştirdiği açlık grevi sırasında PKK'li savaş esirlerinden **Mehmet YALÇINKAYA** ve **H. Hüsnü EROĞLU** yoldaşların dövülerek katledilmesinde rol oynamıştı. ARGK İntikam Timi tarafından cezalandırılan gardiyan, devrimci tutuklulara sadistçe işkence yapmakla tanınırdı.

Vurulan gardiyan ağır şekilde yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

PKK'NİN 13. MÜCADELE YILINDA ULUSAL HALK AYAKLANMASINA YÜRÜYORUZ

Halkımızı çağdaş ulusal ve toplumsal kurtuluş sürecine sokan, halkımıza ve insanlarımıza kimlik ve kişilik kazandıran PKK'nin 13. mücadele yılına, dünyada ve Ortadoğu'da çok önemli gelişmelerin yaşandığı, PKK önderliğindeki halkımızın gerillayı ve kitlesel eylemleri Kürdistan çapında yaygınlaştırıp çeşitli yöntemlerle kesintisiz geliştirdiği bir ortamda giriyoruz. Bu ortamı dikkatle inceleyince, 13. mücadele yılının, her yıldan daha fazla PKK önderliğindeki halkımızın kazandığı bir yıl olacağını daha şimdiden görüyor ve buna inanıyoruz. Bu inançla, PKK'nin 12. kuruluş yıldönümü halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun diyoruz.

Bundan bir yıl önce, PKK'nin 12. mücadele yılına girerken Parti Önderliğimiz, "Bu dönemde artık ayaklanma taktiği tutar" demişti. Ocak 1990'da ise, "Önümüzdeki on yılı, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlük yılları haline getirelim" şiarını atarak, 1990'lı yıllara ilişkin Partimizin ve halkımızın hedefini belirlemişti. PKK'nin 12. mücadele yılında ulusal kurtuluş mücadelemizin yaşadığı büyük gelişmeler, ülke çapında yaygınlaşan ve faşist-sömürgeci düşmanı günlük olarak döven gerilla ile, Nusaybin ve Cizre'den başlayarak ülkemizin çok sayıda kasaba ve kentine yayılan ve çeşitli yöntemlerle günümüze kadar gelişerek süren kitlesel eylemler, yerel halk ayaklanmaları, hem bu belirlemelerin ne kadar somut ve gerçekleşir olduğunu göstermiş, hem de bu doğrultuda tarihi adımların atılması olmuştur. Artık ulusal kurtuluş mücadelesinde yeni bir döneme girilmiştir. Öncünün savaşından kitlelerin savaşına ulaşılmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi, gerilla ve halk ayaklanması gibi halk savaşının stratejik önemde iki temel mücadele biçimine kavuşmuştur. Bu gelişme, ulusal ve uluslararası düzeyde ulusal kurtuluş hareketimizin temel bir sıçrayış yapmasını sağlamıştır. Denilebilir ki, PKK'nin başından beri yürüttüğü mücadele, geçtiğimiz yıl içinde siyasal bakımdan ete kemiğe bürünmüştür. 13. mücadele yılına işte bu temelde girilmektedir.

13. mücadele yılına girerken güncel durumun mücadelemiz üzerinde etkide bulunan temel bazı özellikleri nelerdir?

Her şeyden önce, uluslararası alandaki çok önemli değişikliklerden sözetmek gerekir. Bazı sosyalist ülkelerde ortaya çıkan değişiklikler, Varşova Paktı'nın dağılması ve NATO'nun eski konumunun sarsılması, ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerin durumu, iki Almanya'nın birleşmesi, "Avrupa Birliği" denen olay içindeki gelişmeler, "yumuşama", "silahsızlanma", "insan hakları" denen olaylar ve benzeri hususlar bu konuda sayılabilir. Bu değişiklikler günümüzdeki Ortadoğu krizi ile belli bir noktaya gelmiş, nitelikleri daha iyi anlaşılır olmuştur. Bunlardan, kısaca şu sonuçları çıkarmak mümkündür: İkinci Dünya Savaşı sonrası oluşan uluslararası ilişki düzeninde önemli değişiklikler olmuştur ve olmaktadır; dünya hızlı bir siyasal değişim içindedir, eski düzen yıkılmıştır ama yeninin nasıl sonuçlanacağı henüz kesin belli değildir, değişim hızla devam etmektedir. Sovyetler Birliği ve ABD önderliğindeki iki askeri bloklu dünya düzeni artık yoktur. Bunu, Sovyetler Birliği ve ABD'nin "süper güç" biçiminde tabir edilen liderliklerinin ortadan kalkmış olması tarzında ifade etmek daha doğrudur. Kuşkusuz bu iki devlet, askeri güç bakımından hala en kuvvetli devletlerdir, fakat ekonomik ve mali güç bakımından Japonya ve Almanya bunları geride bırakır hale gelmişlerdir. Ayrıca Fransa, İngiltere, Çin gibi devletler kendi etkinliklerini geliştirmek için çaba harcamaktadırlar.

Bütün bunlar ne demektir? Bunlar, dünyanın iki siyasal merkezli olmaktan çıkması ve çok merkezli hale gelmesi demektir. Emperyalist devletler arasındaki ittifakın zayıflaması ve çelişkilerin artması demektir. Nitekim Ortadoğu krizi üzerinde bu durum açıkça görülmekte ve bunun giderek büyüyeceği ortaya çıkmaktadır. ABD'nin bu kadar saldırgan davranması ve askeri gücünü öne sürmesi, emperyalist devletler arasındaki çelişki ve mücadelede liderliğini korumak ve geliştirmek içindir. Fransa, Almanya ve Japonya gibi devletlerse bu durumla çelişki içinde olduklarını izledikleri politikayla göstermişlerdir. Buradan çıkan sonuç, emperyalistler arasındaki mücadelenin eskiye göre gittikçe artacağıdır. "Avrupa Birliği" denen şeyin bugünkü düzeyi aşmayacağıdır. Nitekim İngiltere ile Almanya arasındaki çelişki çok ileri düzeye varmıştır. Bu durumun dünyayı ne tür çatışmalara götüreceği üzerine şimdiden bir şey söylenemese de, otuz yıldır dünya siyasetinde ortaya çıkan tıkanmanın çözüldüğü, dünyanın bir siyasal değişim içine girdiği, çeşitli alanlarda hızla siyasal değişikliklerin ortaya çıkacağı söylenebilir. Bu, devrimci siyasal gelişme ortamının daha çok açılması demektir. Dünya, giderek yeni bir devrimler dönemine sahne olacaktır. Emperyalistlerarası mücadelenin insanlığı tehlikelere götürmesini önlemenin yolu da devrimlerin daha çok geliştirmek ve muzaffer kılmaktır.

İkinci önemli husus olarak, ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişkinin daha da derinleşeceği ve bu temelde savaşların artacağı açıktır. Buna, Kuzey-Güney çelişkisi ve mücadelesi de denmektedir. Yeni sömürgeler üzerindeki mücadele kızışacak, yeni sömürgecilik biçiminde bazı değişiklikler olabilecektir. Emperyalistler arasındaki mücadele, emperyalist sömürü ve saldırganlık arttıkça, zenginlerle yoksullar, halklarla emperyalizm arasındaki savaşlar da büyüyecektir. Dünyanın geniş alanlarında anti-emperyalist tutum giderek daha çok canlanacak ve gelişecektir. Yaşadığımız yüzyılda dünyanın en önemli devinim güçlerinden olan bu mücadele, yeni devrimci gelişmelerin de temeli olacaktır. İki bloklu dünyanın yarattığı kilitlenmenin çözülmesi, bazılarının ileri sürdükleri gibi halkların kurtuluş mücadelesini azaltmayacak, tersine artıracaktır; Afganistan, Kamboçya, Nikaragua gibi ülkelerde görülen çözümsüzlükleri ortadan kaldırarak, devrimci gelişmelerin daha çözümleyici olmalarına olanak sunacaktır.

Uluslararası alanda yaşanan bu değişiklikler Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından da daha büyük öneme sahiptir. Bir kez, faşist-sömürgeci Türk rejiminin durumu bu gelişmelere tamamen ters ve karşıttır. O, iki askeri bloklu dünya düzenine göre şekillenmiş ve emperyalist blokun karakolu niteliğinde olan bir rejimdir. Mevcut uluslararası gelişmelerin kendisini ne kadar sıkıştırdığı ortadadır. Eski düzende kendisinden daha sağlıklı olan devletler bile mevcut değişime dayanamamışlardır ki, onun sıkışmasının devam edeceği açıktır. Nitekim sürekli bölgesel ve uluslararası gerginliği ve hatta savaşı kışkırtarak biraz nefes almaya çalışmaktadır. ABD'nin önünde bir Ortadoğu savaşını kışkırtmasının nedeni budur. Ayrıca Türkiye üzerinde süren emperyalist mücadeleden de yararlanmak, ABD, Almanya, Fransa, Japonya, hatta Sovyetler Birliği gibi devletleri dengelemek ve kullanmak istemektedir. Ancak son dönemlerde ABD atına iyice binmiş olduğunun açığa çıkması, bu dengelemeyi götürme kabiliyetinde olmadığını göstermektedir. Bundan sonuna kadar yararlanmak isteyecektir, fakat değişen dünyada bunun kendisine büyük güç vermesi mümkün değildir.

Baş düşmanımızın bu biçimde sıkışması, ulusal kurtuluş devrimimizin lehine bir durum demektir. Mevcut değişim düşmanımızı sıkıştırmakta, dolayısıyla bizim mücadeleyi geliştirmemize olanak sunmaktadır. Ayrıca, dünyanın iki askeri blok arasında sıkıştırılmasının ortadan kalkması olgusundan en çok yararlanabilecek ülkelerden biri de Kürdistan'dır. Unutmayalım ki, eski dünya Kürdistan'ın parçalanması, paylaşılması ve sömürgeleştirilmesi üzerine kurulmuştu; o düzende ülkemiz ve halkımız yok sayılıyor ve tarihten silinmek üzere yok ediliyordu. Böyle bir sistemin kırılmasını ve belli bir değişim sürecinin yaşanmasını, halkımızın ulusal kurtuluşu açısından tarihi ve çok önemli bir fırsat olarak görmek gerekir. Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için mevcut uluslararası koşulların daha elverişli olduğunu görmemek körlük olur. Ayrıca, PKK ve önderlik ettiği mücadelenin kazandığı bugünkü düzeyin mevcut koşullarla birleşmesi, mevcut değişimi böyle bir mücadeleyle karşılıyor olmamız, halkımızın kurtuluşu açısından tarihi bir şans olmaktadır. Kuşkusuz kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük kendiliğinden ya da az çabayla gelecek değildir, kimse de fazla bir destekte bulunmayacaktır. Fakat bu koşullara dayatılacak topyekün bir mücadele, halk savaşımızın geliştirilmesi, çok önemli ve hızlı sonuçlar ortaya çıkarabilecektir. Bu nedenle, dünyada yaşanan mevcut değişim sürecine ulusal kurtuluş savaşımızı dayatmak, gerillayı ve halk ayaklanmalarını geliştirmek için tüm gücümüzü harcamak bizim açımızdan hayati önemdedir. Ve büyük sonuçlar elde etmemiz için ortam her zamankinden uygun, olanaklar her zamankinden elverişlidir. Mevcut süreç bizi ulusal kurtuluş için ayaklanmaya zorlamakta ve mahkum etmektedir.

Dünyada yaşanan değişim sürecinin bugün Ortadoğu'da en ağır bir krizle karşılaşmış olması, elbette bir tesadüf değildir. Ortadoğu'daki düzen, dünya savaşlarıyla kurulmuş ve iki askeri bloklu dünyada bile sürekli savaşlara sahne olarak günümüze kadar gelmiş bir düzendir. Bu nedenle, dünyadaki değişimin Ortadoğu'da esas biçimine kavuşacağı, en erkenden bu bölgeyi etkileyeceği ve daha çok bundan etkileneceği açıktır. Nitekim Ortadoğu'daki statükonun mevcut değişime dayanamadığı ve yeni statüko arayışlarının savaş tehdidi düzeyinde sürdüğü ortadadır.

Ortadoğu'nun yapısı, sorunları ve temel çelişkileri bilinmektedir. Irak-Kuveyt sorunu ve ABD'nin askeri yığınağıyla ortaya çıkan durum çokça değerlendirilmiştir. Bölge, tüm dünyayı etkisi altına alacak bir savaşın içine doğru gidip gelmektedir. Bölgedeki statükonun parçalanması doğrultusunda bir gelişme ivmelenmektedir. Eğer hala savaş çıkmamışsa, savaşa taraf olan güçler bu konuda adım atamıyorlarsa, bu durum, onların statükonun parçalanmasından duydukları korkudan kaynaklanmaktadır. Nitekim böyle bir olaya meydan vermeyecek tedbirleri almaya çalışmaktadırlar. Bunun için bazıları çeşitli uzlaşmalar yaratma çabası içinde bulunmaktadırlar. Dolayısıyla bir yanda mevcut statükoyu korumak ve çatışmaların derinleşmesini önlemek isteyenlerle, diğer yanda mevcut statükoyu parçalayarak bölgenin temel sorunlarını kökünden çözmek için mücadeleyi derinleştirmek isteyenler ayrışmaktadır. Birincisi emperyalistlerin ve işbirlikçi sömürücülerin çıkarını ifade etmektedir, ikincisi ise bölge halklarının ve kurtuluş hareketlerinin çıkarını belirlemektedir. Sonuna kadar istekli olmalarına rağmen birinciler bir türlü çözüme ulaşamamaktadırlar ve ulaşamazlar da. Çünkü, mevcut durum bölgenin sorunlarından, bölge üzerindeki egemen yapının halkların ulusal ve toplumsal çıkarlarına karşıt olmasından kaynaklanmaktadır.

Ortadoğu'daki mevcut gelişmeler Kürdistan'a nasıl yansımaktadır? Artık herkes kabul ediyor ki, bölgenin en temel sorunlarından biri, belki de en önde geleni Kürdistan sorunudur; Kürdistan'ın parçalanarak paylaşılıp sömürgeleştirilmiş olması durumudur; Kürdistan halkının ulusal birlik ve kurtuluş sorunudur. Bu sorun, bölgeye ve dünyaya her zamankinden çok fazla kendini dayatmakta ve yoğun olarak tartışılmaktadır. Halkımızın PKK önderliğinde geliştirdiği mücadeleyle bu durumu karşılamış olması, onun için çok daha elverişli bir pozisyon olmaktadır. Nitekim, faşist-sömürgeci Türk rejiminin görünen kukla şefi Özal, ta Tokyo'dan bile *"Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti kurulmasına müsaade etmeyiz"* demektedir. Kendisinden çok, esas yönetim olan Türk ordusunun görüşleri olan bu açıklama, bir bakıma ABD ve Avrupa'ya yönelik bir mesaj olsa da, aynı zamanda çok önemli gerçekleri de ortaya koymaktadır. Bir kez, sorunun hangi düzeyde tartışıldığını açıkça göstermektedir; Özal'ın Şam-Tahran arasında mekik dokumasının ve Türk rejiminin bütün diplomatik faaliyetinin nedenini de gözler önüne sermektedir. Bu açıklama, Türkiye'ye dayanarak veya hoş görünerek "Kürt haklarını sağlayacakları" hayal ve iddia eden işbirlikçi Kürt çevrelerini de bitirmekte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin Türk sömürgeciliğine karşı ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki gelişmeler temelinde sonuç elde edebileceği biçimindeki PKK görüşlerinin doğrulanması ve PKK'nin önder konumunun düşman tarafından da itiraf edilmesi olmaktadır.

Bölgedeki mevcut gelişmeler, faşist-sömürgeci Türk rejimini yerinde duramaz hale getirmiştir. Uğradığı büyük ekonomik kayıplar yanında, onun, temel sorunu olan Kürdistan üzerinde Irak'la ittifakla oluşan denetimini kaybetmesi olayı en büyük zararıdır. Kukla Arap monarşileri ve İsrail siyonizmi ile ittifak halinde ABD'nin bölgedeki temel dayanağı olma durumunun iyice açığa çıkması, bölgede daha çok teşhir ve tecrit olmasını doğurmuştur. Bu, bir de savaş düzeyine varırsa, bölge halklarının ve ilerici güçlerinin Türk rejimine karşı açık savaşır hale geleceği açıktır. Baş düşmanımızın bölgedeki bu durumu, ulusal kurtuluş mücadelemizin lehine olan bir durumdur.

Üstten basit uzlaşmalarla bölgedeki sorunları bastırmak ve gerici düzeni sağlamak mümkün değildir. Çelişki ve çatışmalar bölge statükosunu parçalayacak yönde derinleşecektir. Bu, bizim lehimize olan bir gelişme durumudur. Çelişki ve çatışmaların derinleşmesi Kürdistan sorununu daha çok öne çıkaracak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimi bölgedeki çelişkileri derinleştirerek halklar lehine çözümlerin gelişmesine hizmet edecektir. Nitekim mücadelemizin şu anki gelişme düzeyi bile Ortadoğu'da halkların ulusal ve toplumsal çıkarlarının korunup geliştirilmesi ve devrimci halk çözümlerinin ortaya çıkması açısından çok önemli bir yere ve role sahiptir. Ve ulusal kurtuluş mücadelemiz geliştikçe bölge üzerindeki bu rolü daha da büyük ve belirgin olacaktır.

Ortadoğu'da yaşanan mevcut durumdan biz şu sonuçları çıkarabiliriz: Bölgede eski statükonun parçalanması ve yeni statüko arayışlarının başlaması biçiminde bir sürece girilmiştir ve bu sürecin derinleşerek gelişeceği kesin gibidir. Bu süreç, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve sonuç elde etmesi açısından en elverişli bölgesel ortam olmaktadır. Ve aynı zamanda bizi, halkı ayaklandırarak ulusal kurtuluş mücadelesini yükseltmeye zorlamaktadır. Halkımızın bu sürece vermesi gereken tek karşılık, gerillayı hızla yaygınlaştırmak, kitlesel eylemleri geliştirmek ve ulusal halk ayaklanmasına yürümek olmalıdır. Bu sürece ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirerek dayatmamız bizi önemli sonuçlara ulaştıracaktır. Bu, bizim için hayati önemde olan, mutlaka değerlendirmemiz ve gereklerini yerine getirmemiz gereken bir durumdur. Hele çıkabilecek bir bölgesel savaş durumunda ise, gerillayı ve halk ayaklanmalarını geliştirmek, savaşa böyle bir halk eylemini dayatmak ve bunun etrafında ulusal birliği ve örgütlülüğü sağlamak, bizim için var olmanın ve ayakta kalmanın tek ve bir tek yoludur. Buna yönelmemek ise en tehlikeli sonuçları ortaya çıkarabilecektir. Devrimci görevlere işte bu bilinçle yürümek bugün her zamankinden daha çok önemli hale gelmiştir. Bölgesel gelişmeler temel sorunların çözümünü dayatmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinde ulaştığımız düzey, bu bakımdan bizi en elverişli konuma getirmiştir. O halde halk direnişimizi sonuç alacak düzeyde ve bu ortama dayatmak bizim için vazgeçilmezdir. Ve böyle bir mücadelenin önümüzdeki süreçte bölgenin en etkin gücü haline geleceği kesindir.

Dünya ve bölgede yaşanan gelişmeler faşist-sömürgeci Türk rejimi için en elverişsiz durumu arzettiğini belirttik. Türkiye'deki durumun, rejimin iç durumunun da bundan daha iyi olmadığı, hatta çok daha kötü olduğu açıktır. Bunu her gün yaşıyor, görüyor, duyuyoruz. Türkiye'deki durum, ekonomik bunalım, toplumsal çelişkiler ve siyasal kilitlenme bakımından dünyada en ağır koşulları yaşayan ülkelerden birinin durumudur; belki de en ağır olanıdır. Rejim, bir yandan yaşanan ağır bunalım, öte yandan ulusal

kurtuluş mücadelemizin dayattığı devrimci çözüm karşısında tam bir kilitlenme noktasındadır; hiçbir değişiklik yapmamakta, bütün gücüyle günü kurtarmaya çalışmaktadır. Eğer bu haliyle şimdiye kadar ayakta kalabilmişse, ömrünü biraz uzatabiliyorsa, bu durum onun tamamıyla bir askeri yönetim olması ve Türk toplumunun militarizme boyun eğme geleneğinin güçlü olması nedeniyledir. Rejimin gerçek niteliğini kavrayan, buna karşı direnmeye güç getiren, bu konuda halkı bilinçlendirip örgütleyen bir gücün ortaya çıkmamasındandır. PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesi, bu durumu da artık kökünden kırmıştır.

Şu belirlemeyi net olarak yapmak hatalı değildir: Önümüzdeki yıl ve belki daha sonraki birkaç yıl faşist-sömürgeci Türk rejimi için en kritik yıllar durumundadır. Uluslararası, bölgesel ve iç gelişmeler bu durumu açık olarak göstermektedir. Yaşanan Ortadoğu krizi çerçevesinde bunu artık herkes görür olmuştur. Rejimin bütün sözcüleri, devlet kurumları peşpeşe çöküyor diye adeta feryat etmektedir. İçine girilen süreçte, her alanda yaşanan bunalım şimdiye kadar görülmemiş bir derinliğe ulaşacaktır. Ağır bunalım altındaki ekonomi bütünüyle çökecektir, bunu sağdan-soldan dilenilen yardımlarla ayakta tutmak veya kurtarmak mümkün değildir. Bu durumun sosyal patlamaları ve siyasal mücadeleyi hızlandıracağı açıktır. Bölgesel bir savaş durumu ise, bütün bunları daha köklü kılacak ve çözümleyici düzeyde geliştirecektir. Rejimdeki siyasal kilitlenme, yani yenileştirici reformlar yapamaması, değil ordu yönetimini aşmak, göstermelik kukla yönetimi bile değiştirememesi sürecektir. Değişiklik yapamaz, çünkü devrim dayatmaktadır. Şimdiye kadar yaptıkları gibi, ellerindeki tek çare orduya dayalı karşı-devrimi geliştirmektir, fakat bunda da yeni gelişme sağlamalarının olanağı kalmamıştır, son sınıra kadar karşı-devrimi geliştirmişlerdir. 1990 yılı, özel savaşta son temel stratejilerini de, yani ayaklanmaya karşı koyma, halk ayaklanmasını ordu gücüyle ezme stratejilerini de uyguladıkları yıl olmuştur. Bunun da sonuçsuz kaldığı, kendileri için başarı yaratacak bir strateji olmadığı açıktır. Zaten bölgesel bir savaşı herkesten çok kışkırtmaları biraz da bunun içindir; bununla kendilerine yeni savaş olanakları açmak istemektedirler. Eğer böyle bir savaşı açabilirlerse, bunun kendilerinin sonunu getirecek bir serüven olacağı açıktır. Açamazlarsa özel savaşta başarısız kalmışlardır ki, aynı tarz savaşı daha uzun süre devam ettirebilmeleri, buna güç getirebilmeleri ve bunu Türk toplumuna kabul ettirebilmeleri artık çok zordur. Savaşta gerileme noktasına gelmişlerdir, kendi aralarındaki tartışmalar artmaktadır. Bu nedenle, ileriye yönelik plansız, duraksamalı ve kararsızdırlar. Özal'ın yeni bir cumhurbaşkanlığı seçimini gündeme getirmesi, aslında kaçmak ve mevcut durumun sorumluluğundan kurtulmak içindir.

Bugün hemen herkes, önümüzdeki yılın, mevcut ekonomik, sosyal ve siyasal durum açısından Türk rejiminin en kritik yılı olduğunu belirtmektedir. On yıldır sürekli geliştirilen karşı-devrimin, faşist-askeri rejimin azgın baskı ve sömürüsü altında yaşayan kitleler, Ortadoğu krizinin de getirdiği baskı ve sömürü yüküne artık dayanacak durumda değillerdir. Çok çeşitli biçimde kitlesel eylemler Türkiye'de gelişecek ve bunlar daha çok düzeni hedefleyerek köklü değişiklikler isteyeceklerdir. Zaten şimdiden, başta işçi ve gençlik olmak üzere çeşitli kesimlerin giderek yaygınlaşan kitlesel eylemleri vardır. Bu durum, her gün artan baskı, zulüm, sömürü, pahalılık, işsizlik ortamında önümüzdeki yılda çok daha büyüyecek ve yaygınlaşacaktır. Ayrıca Kürdistan'daki gerilla ve kitlesel eylemler, Türkiye'deki kitleleri de daha çok cesaretlendirmekte ve düzene karşı eyleme seferber etmektedir. Bizdeki gerillanın etkisi sadece Kürdistan'la sınırlı değildir, daha şimdiden Türkiye ve bölge üzerinde önemli etkide bulunan bir güç haline gelmiştir ve bu rolü giderek artacaktır. Tüm bunlar birleştiğinde, kitlesel eylemlerin gelişip yaygınlaşarak geniş halk ayaklanmalarına varma olasılığını güçlü bir biçimde gündeme getirmektedir. Bu nedenle, önümüzdeki yıl, faşist-sömürgeci rejim açısından, içinde tamamen çöküşü ve tasfiye olma olasılığını da taşıyan bir kritikliktedir.

Demek ki, önümüzdeki yıla dayatacağımız ve dayatmamız gereken mücadele, sadece gerillayı ve kitlesel eylemleri geliştirmek değildir, bunları bir ulusal halk ayaklanmasını hazırlayacak, gerçekleştirecek, bu konuda oluşan fırsatları iyi değerlendirecek, çeşitli biçimlerdeki gelişmeleri iyi yönlendirecek, rejimi altedecek bir durum da dahil, her türlü gelişmeye hazırlıklı olacak düzeyde ve yönde organize etmektir. Bu durum bizim için oldukça önemlidir. Parti II. Ulusal Konferansı, bu gelişmelere zamanında dikkat çekmiş ve görevleri ayrıntılı olarak planlamıştır. Kuşkusuz Parti daha değişik toplantılarla gelişmeleri tartışıyor, değerlendiriyor, devrimci görevler için yetkin plan, program ve uygulama geliştiriyordur. Ancak bütün yurtsever insanlarımızın mevcut gelişmeleri dikkatle izlemesi, tartışması, örgütlenerek mücadeleye daha aktif katılması günümüzün vazgeçilmez görevi durumundadır.

Hem uluslararası ve bölgesel gelişmeler, hem de faşist-sömürgeci rejimin durumu ve mücadelemizin geldiği nokta, Kürdistan devriminde hızla ileri gidilmesini, yeni ve daha büyük atılımlar yapılmasını zorlamaktadır. Bu açıdan PKK'nin 12. mücadele yılı, tarihi gelişmelerin yaşandığı bir yıl olmuştur. Gerilla ülkemizin her alanına oturtulmuştur; düşmanın bütün engelleme çabaları kırılarak yeni gerilla bölgeleri sağlıklı bir tarzda faaliyete geçirilmiştir. Bu temelde devrimimiz, ikinci temel mücadele biçimine, kitlesel eylemler ve halk ayaklanmalarına da kavuşmuştur. Bu düzey ulusal kurtuluş mücadelemiz için hayati önemdedir. Faşist Türk rejiminin özel savaşının nasıl sonuçsuz kaldığını gösterir. Gerilla ve halk ayaklanması, stratejik düzeyde iki devrimci savaşım biçimidir. Gerillanın kendi başına nihai zaferi kazanması mümkün değildir, ama halk ayaklanmasıyla birleşen gerillanın devrimi zafere götürmesi mümkündür. Kuşkusuz halk savaşının başka stratejik mücadele biçimleri de vardır, gerilla ve halk ayaklanması geliştikçe bunları da ortaya çıkaracaktır, ancak bu süreçte nihai zafer kazanma her zaman gündemde olacaktır. Bu açıdan, faşist-sömürgeci rejimin bu dönemde yıkımla yüzyüze gelmesi bir tesadüf değildir; bu, gerillanın halk ayaklanmalarını harekete geçirmesi olayıyla kopmaz bağlılık içindedir. 1990 Newroz'uyla başlayan halk ayaklanmaları, ulusal kurtuluş hareketimizi uluslararası bir güç haline getirmiştir. Artık halkımızın dostları çoğalmakta, uluslararası ilişkileri gelişmekte, ulusal kurtuluş hareketimiz herkes tarafından dikkate alınmaktadır. Bugün Kürdistan sorununun devlet kurma düzeyinde uluslararası ortamda en yaygın tartışılan konu olması bir tesadüf değildir, bu gelişmelerle ayrılmaz bağlılık içindedir. Geçtiğimiz yıldaki ulusal bilinci, birleşmeyi, örgütlenmeyi, bağımsızlık ve özgürlük için savaşma azim ve kararlılığını tarihimizde görülmemiş bir düzeye yükseltmiş olmasıdır. Kitlesel eylemlilik başlangıcından beri durmamış, çeşitli biçimlerde günümüze kadar gelişip sürmüştür. Bu nokta da oldukça önemlidir. Gerilla gibi, halk ayaklanması da kesintiye uğramaması ve sürekli üreyip büyümesi gereken bir mücadele biçimidir. Bu konuda duraksama veya kesintiye uğrama bizim için ölüm demektir. Parti önderliğindeki halkımız, bu gerçeğin bilincinde olarak eylemini kesintisiz yürütmek ve sürekli büyütmek noktasında sonderece yaratıcı davranmıştır ve her şeyini ortaya koymuştur. Kürdistan'a bakıldığında faşist-sömürgeci rejimin altında kitlelerin bundan başka yaşam olanağının kalmamış olduğu da görülmektedir. Ve halkımız dünyanın hayranlığını kazanan bir yaşamı yaratmayı başarmış, bunun için gereken gücü ve büyüklüğü göstermiştir. Halkımızın sonuna kadar bu yolda yürüyeceği ve 13. mücadele yılında halk eylemliliğinin çok büyük boyutlara ulaşacağı açıktır.

Tarihi önemde gelişmelere gebe yeni bir sürece girerken, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin, uluslararası ve bölgesel gelişmeleri karşılayacak, onları devrim yolunda ilerletecek ve onlardan halkımızın çıkarları doğrultusunda sonuçlar elde edecek güce sahip olduğu ortadadır. 13. mücadele yılının görevleri üzerine bu temelde yürünmektedir. Bu görevler, gerilla savaşını ve gerilla ordusunu ülke çapında sürekli büyütmek, yerel ve bölgesel ayaklanmalardan ulusal halk ayaklanmasına yürümek, Parti ve cephe örgütlenmesini sürekli geliştirmek ve sağlamlaştırmak, halkımızın ve devrimimizin ulusal kurumlaşmasını geliştirmek, çeşitli biçimlerdeki uluslararası ilişkileri kurup ilerletmek ve her türlü siyasal gelişmeyi karşılayıp sonuç alabilecek bir yapıda olmaktır. Devrimimizin geliştiği bu düzeyde kuşkusuz kitlelerin savaşımı büyük önem taşımaktadır. Ancak, 15 Ağustos'un altıncı yıldönümünde yaptığı değerlendirmede Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, bu dönemde sonucu her zamankinden daha çok doğru önderlik belirleyecektir. Devrimimiz gelişmiş, sorunlar ve görevler büyümüştür, bunlara denk bir gelişme sağlamak hepimizin vazgeçilmez görevi olmaktadır. Bu konuda temel ölçü ve güç kaynağımız PKK gerçeğidir. PKK'nin ve önderlik ettiği devrimin en temel özelliklerinden biri, halk ve birey düzeyinde bir kimlik devrimi, kişilik devrimi, kısaca kültür devrimi olmasıdır. Ulusal yabancılaşmadan koparak ulusal kültürün, aşiretçi-feodal yapıdan koparak demokratik kültürün yaratılması, geliştirilmesi ve bunlar temelinde ulusal ve demokratik yeni toplumun kurulmasıdır. Bir de özellikleri tarihi III. Kongre ile daha iyi belirginleştirilen militan yapının esas alınmasıdır. Öncü olarak militanlaşmak, şimdi halk olarak militanlaşmak düzeyine ulaşmıştır.

PKK'nin ve önderlik ettiği mücadelenin doğup bugünkü düzeye kadar gelişmesinin temelinde böyle bir devrimsel özellik vardır. Bugün büyüyen görevlerin öncü ve halk düzeyinde yeterince geliştirilmesinin de ancak böylesi bir gelişmenin ilerletilmesi ve sağlamlaştırılması temelinde olacağı açıktır.

Buraya kadar uluslararası ve bölgesel plandaki değişiklikleri ve bunların ülkemiz üzerinde etkilerini kısaca izah etmeye çalıştık. Bundan dış gelişmelerin çok elverişli olduğu ve bunlara dayanarak mücadelemizin başarıya gidebileceği sonucu asla çıkarılmamalıdır. Esas olan, sonuç alacak olan tek güç ülkemizde halkımızın yürüttüğü mücadeledir. Halkımızın her açıdan örgütlenmesi ve egemenliğini elde edecek gücünü yaratmasıdır. Kürdistan sorununu çözümleyecek, her şeyde söz sahibi olacak tek güç budur. Uluslararası ortam, hukuk, adalet, haklılığımız ve benzeri hususlara bağlanmak bir yanılgıdır. Yaşadığımız dünyada söz sahibi olan tek şey güçtür, herkesin yarattığı güç oranında yaşama hakkı vardır. Bu nedenle, dış durum ne olursa olsun, bunları izleyip bilerek ama asla umut bağlamayarak, dış alanlardaki çalışmaları küçümsemeden dikkatle yerine getirerek ama hiçbir zaman esas alıp fazla dikkat harcamayarak, her şeyimizi ülkede halkın örgütlendirilmesine ve devrimci savaşın geliştirilmesine yöneltmeli ve seferber etmeliyiz. Yaşadığımız konumdan çok daha açık gördüğümüz bu gerçeği, bir kez daha ifade etmek bizim için gerekli olmuştur. Bunlar, herkesten çok kendimiz için geçerlidir, fakat burada belirtmemiz başkaları için de yararlı olabilir. Kaldı ki, şu da her zaman dikkate alınmalıdır; dış çalışmalar eskiye göre daralabilir, eskisi kadar ülkeye değer akıtmayabilir, uluslararası gelişmeler birçok alanda bu tür olanaklarımızı sınırlayabilir veya tümden ortadan kaldırabilir. Bu nedenle, her şeyi ülkeden karşılayabilen ve geliştirebilen bir güç halinde olmamız vazgeçilmez önemdedir. Ayrıca, uluslararası ilişkiler şöyle gelişiyor, Avrupa'da şöyle toplantılar yapılıyor, "Kürt sorunu" dünyada şöyle tartışılıyor vb. şeyler, Kürdistan sorununun çözümünde etkisi yok denecek kadar az olan hususlardır. Sorunu ülkedeki halkımız çözecektir, onun mücadelesi çözecektir, halk savaşı çözecektir. Partimizin, Parti Önderliğimizin her zaman büyük bir dikkatle üzerinde durduğu bu hususa her insanımız tam olarak ve sıkı sıkıya sarılmalı, bu bilinç ve bunun gerektirdiği davranış bizde sürekli gelişmelidir. Bir mücadele adamı için bulunulan her ortamın bir mücadele alanı olduğu söylenir. Genelde doğrudur da. Fakat bazılarının kahredici, bazılarının ise halkları yaşatıcı alanlar olması gerçeği de vardır. Bu vesile ile şunu belirtmek isteriz; insanlarımız, arkadaşlar, özgür mücadele alanında olmanın, ülkede olmanın, dağda olmanın anlamını ve değerini çok iyi bilmelidirler. Bir değer olabilmeleri için, sonunda ah-vah çekmemeleri için bu gereklidir.

Alman devletinin yürüttüğü Parti davasının gidişini belirleyen de işte tüm bu gelişmelerdir. Davayı açan esas karar gücü sarsılmış, dava tümüyle Alman devletinin davası haline gelmiştir. Davayı açanların amaçları boşa çıkarılmış, sahipleri çözümsüzlük içine girmiştir. Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemiz, davadan sağlayacağı siyasal kazancı sağlamıştır. Davayı açanlar, bununla Parti ve ulusal kurtuluş mücadelemizi sınırlamak isterken, şimdi bizim onların Kürdistan'a yönelik sömürgeci faaliyetlerini teşhir ettiğimiz ve sınırladığımız bir alan durumuna gelmiştir. Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, sahiplerini zor durumda bırakan bir olay halini almıştır. Çözümsüzdürler, bazı insanlar için bir geçim kaynağıdır, aynı zamanda ağır bir tutum ve sorumluluk altına girmişlerdir. Bu nedenle, bizleri tutmayı ve uğraştırmayı bile kendileri için bir işlev olarak görmektedirler. Sadece biz tutuklular değil, sözde bırakılanlarımız da gerçekte yarı-tutuklu durumunda bu uğraştırmaya maruz kalmaktadırlar. Bu noktada da şunu belirtmemiz gerekir: Davanın gidişini de belirleyecek yegane şey, Kürdistan'daki mücadelemizin gelişim durumudur. Dava süresince bizlerin tutumu ve durumu ayrıca değerlendirilebilir. Sadece şunu belirtelim: Şimdiye kadar Parti ve halk gerçeğimizi ve çıkarlarımızı savunmayı esas aldık ve temsil etmeye çalıştık; bundan sonra da bu kürsü halkımızın bağımsızlık ve özgürlük istemlerinin savunulduğu ve sonuna kadar bu sesin haykırıldığı bir mevzi olacaktır.

Bu vesileyle ve bu temelde Parti varlığımız olan kahraman şehitlerimizi saygıyla anarak, tüm arkadaşlarımızı ve yurtsever halkımızı, PKK'nin 13. mücadele yılında daha bilinçli, daha örgütlü ve daha üretici bir çalışma içinde olmaya, tüm dostlarımızı da bu temelde dayanışmalarını güçlendirmeye çağırıyor, tüm arkadaşlarımıza ve halkımıza 13. mücadele yılında üstün başarılar diliyoruz.

PKK'nin 13. mücadele yılında gerillayı ve halk ayaklanmalarını ülkemizin her alanında geliştirelim, ulusal halk ayaklanmasına yürüyelim!

-Yaşasın bağımsız ve özgür Kürdistan!
-Bijî PKK!
-Bijî Serok APO!

Almanya-PKK Davası tutukluları

İSLAHİYE DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZİ SAYGIYLA ANIYORUZ

İrfan YILDIRIM (Bawer) yoldaşın şahadeti zafere doğru yürüyüşümüzün meşalesidir

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, kahramanların destanlarıyla doludur. Halklarının kurtuluşu ve ülkelerinin bağımsızlığı için savaşan kahramanlar, Kürdistan'da PKK militanlığında somutlaşmıştır.

PKK'nin bu kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yerini alan ve halkı için savaşmayı seçerek bu uğurda canını veren kahramanlardan biri de **Bawer** yoldaştır.

Bawer arkadaş 1963 yılında Hozat'ın Karabakır köyünde doğdu. Yoksul köylü bir ailenin çocuğu olarak ilk-orta ve lise öğrenimini çeşitli yerlerde tamamlar. 1938 Dersim isyanında diri diri yakılan 33 akrabasının ağıtlarıyla büyür. Sömürgecilerin katliamlarının en yoğun olduğu, kemalizmin bir yaşam felsefesi haline geldiği ve kendi toprağına, ülkesine ve halkına yabancı, kimliğinden uzak bir çevrede, ulusal özellikleri ve kimliğini daha küçük yaşlardayken bilince çıkarır.

1979 yılında Partiye sempati duymaya başlayan **Bawer** yoldaş, 1987 Aralık ayında Partiyle tanışır. O sıralar Adana'da Tıp Fakültesi'nde öğrencidir. Bu dönemlerde 15 Ağustos Atılımının büyük yankısı ve gelişen silahlı mücadelemiz tüm halk kitlelerini etkilediği gibi, üniversitelerdeki Kürt gençliğini de kendi benliğine, kimliğine sahip çıkma yönünde etkilemiş ve ulusal kurtuluşçu düşünceleri geliştirmiştir. Üniversitede Kürt kökenli öğrenciler arasında yürütülen kısa süreli çalışma, büyük kesimleri kazanmaya ve örgütlemeye yetiyordu. Mücadelenin yaratmış olduğu etkiyi örgütlemede -siyasal etkinliği örgütsel güce dönüştürmede- **Bawer** yoldaşın büyük çabaları olmuştur. Bu sürede öğrenci gençlik içerisinde Cephe faaliyetlerinde görev alan, büyük bir inanç ve azimle, Partimizin ulusal kurtuluşçu siyasetini bu kitleye taşıran **Bawer** yoldaş, birçok kişiyi saflarımıza kazandırmıştır.

Bawer yoldaş Tıp Fakültesi'nde okurken, ailesi O'nun doktor olmasını istemiş ve böylece kendilerini yoksulluktan, sefaletten kurtaracağını beklerken, **Bawer** yoldaş asıl kurtuluşun PKK saflarında, yoksulluğun, sefaletin, baskının, zulmün tek sorumlusu olan TC sömürgecilerine karşı savaşmakla mümkün olacağını bilince çıkarmış ve artık mücadelede etkin olarak yer almaya karar vermişti. Bu arada doktorluğu da iyi öğrenmeye çalışıyor ve, "Bu bize savaşta çok gerekecek" diyordu. Bu sürede üç defa gözaltına alınıp tutuklanan **Bawer** yoldaş, toplam sekiz ay cezaevinde kalmıştır. Malatya Cezaevi'nde Parti biriminde yer almış ve Partinin koğuş temsilciliği görevini üstlenmiştir. Cezaevinde Parti çizgisini temsil etmede ve sorguda Partinin direnişçi ruhunu yaşatmada örnek bir tavır sergilemiş ve değerleri korumasını bilmiştir. Serbest bırakılınca, bir an önce mücadeleye katılıp, düşmana karşı savaşmak isteği ile Akademi'ye gitmiştir. Akademi'de yaklaşık 7 ay eğitim gören **Bawer** arkadaş, Savur Eğitim Devresi'nde Akademi yönetiminde yer almıştır. Bu eğitim sürecine kendini tüm gücüyle katmış, Partinin askeri-siyasi eğitimiyle kendini geliştirmiş ve Partimizin ideolojik-politik, askeri ve örgütsel çizgisi temelinde kendisini güçlendirmesini bilmiştir. Tarihi 2. Ulusal Konferans çözümlemelerini de yaşamıştır bu süreçte.

Bawer yoldaş bu süreçte girişken, fedakar ve atılgan yapısıyla diğer arkadaşlarına eğitimlerinde yardımcı olmuş ve onları da geliştirme yönünde büyük bir çaba harcamıştır. Zekasıyla, ataklığı ve cesaretiyle Partinin militan kişiliğine ulaşma yönünde kendini yetkinleştirmiş ve sürekli eğitici bir yoldaşlık geliştirerek sorumlu devrimciliğin en seçkin örneklerinden birini sergilemiştir. Düşmanın halkımıza karşı özel savaşın tüm boyutlarını en azgın yönelimlerle tırmandırdığı ve saldırılarını en vahşi, en barbarca yöntemlerle geliştirdiği bu dönem bir an önce ülke topraklarına giderek savaşma isteğini daha da kamçılamıştır.

Ö'nun yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşama tutkusu, düşmana karşı kin ve nefretini öylesine boyutlandırmıştı ki; bir dakikasını bile boşa harcamıyor, tüm zamanını Parti çizgisi temelinde gelişmek ve yetkinleşmek için değerlendiriyordu. 1990 Temmuz ayında Dersim planlamasına katıldı. O'nun Dersim'e savaşmaya gitmesinin büyük anlamı vardı. Çünkü, sömürgecilerin Kürdistan'da uyguladığı politikaların odağı idi Dersim. Katliamların, sürgünlerin ve ulusal asimilasyonun en yoğun yaşandığı bölgemizdi.

Ve **Bawer** yoldaş, *"BEN DERSİM'E, TARİHİ YARGILAMAYA GİDİYORUM"* diyordu.

Dersim ve Güneybatı'ya ulaşmak üzere birlikte sınırı geçen ulusal kurtuluş birliklerimiz, onurlu yürüyüşümüze bir adım daha attırmak için ülkeye doğru, savaşa doğru yürümeye başladılar. İnanıyorlardı. Kararlıydılar. Ve emin adımlarla yürüyorlardı. Ancak savaş koşullarıydı. Düşman pusu kurmuştu. Ve çıkan çatışmada, 12 yoldaşıyla birlikte düşmana karşı kahramanca çarpışarak şehit düştü **Bawer** yoldaş.

O'nun şahadeti, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zafere doğru yürüyüşümüzün ışığı olacaktır.

O, Dersim'e komutan olarak gidiyordu. O, halk önderliğinin onurlu mirasının izinde kahramanca yürüyen ve tarihe destanlar yazan önderlerin; Mazlumların, Hayrilerin yılmaz takipçisiydi.

Bawer yoldaş, TC'nin düşman bir güç olduğunu daha küçük yaşlarda iken bilince çıkarmış ve Kürdistan halkının maruz kaldığı zulüm, baskı ve katliamların kaynağını uzun bir tarihsel geçmişe dayandırmayı bilmiştir.

Beyaz katliamın yarattığı kemalist kişiliğe, ulusal yabancılaşmaya karşı öze-kaynağa dönüşün bir çağrısıdır **Bawer!**

Boşaltılan Kürdistan'ın vatansızlaştırılan halkını kutsal topraklara, savaşmaya davet eden bir haykırıştır **Bawer!**

Yıllardır ülkesinden, toprağından, kimliğinden ve onurundan uzaklaşmış, kemalizmi iliklerine kadar yaşayan ulusal inkarcıların suratına inen ve mazlum Kürt halkının özüne sahip çıkışının en büyük takadıdır **Bawer!**

O, Partiye ve halka olan bağlılık, atılgan, cesur ve fedakar özellikleriyle örnek alınması gereken bir devrimcidir.

O, azmin, iradenin ve inancın sarsılmaz gücüyle; ülkesi, toprağı ve halkı için savaşmaya gidiyordu.

O, zafere doğru yürüyüşümüzde -bu anlamlı dönemde- PKK militanlığının-devrimciliğinin seçkin örneğidir.

O'nun şahadeti mücadelemize ışık tutacak ve O'nun anısı, düşmana olan kin ve öfkemizi daha da bileyen, savaşma azmimizi, inancımızı daha da güçlendiren bir destan olacaktır.

Bawer'e;

Sen, kahramanlığın en yüce gücünü ve gelişimini kendinde somutlaştırarak mücadelemizde bize güç oldun.

Sen, halkımızın kurtuluşuna giden yürüyüşümüzde, en yüce fedakarlığı şahadetinle gerçekleştirerek, önderliğin, komutanlığın anlamını anıtlaştırdın.

Senin uğruna mücadele ettiğin davada zafere kadar yürüyeceğimize ve ulusal kurtuluş bayrağını sonsuza dek taşıyacağımıza, (hani o çokça bahsettiğin) "Tarihten hesap sormak için intikam" şiarıyla sonuna kadar Partiye ve halka bağlı kalarak, düşmana karşı kanımızın son damlasına kadar savaşacağımıza dair tüm şehitlerimize ve sana söz veriyoruz.

Duyuyor musun **Bawer,** yattığın yerde çocuklar cıvıl cıvıl, özgürlük türküleri söylüyorlar. Vatanın 13 çocuğu toprağa düşmüş. Ama unutma! Savaş vatanın geride kalan çocuklarıyla devam ediyor.

Anılarınız mücadelemize önderdir!

Mücadele arkadaşları adına M...

Hasan UZUN (Salih) yoldaş vatana yürüyüşünde ölümsüzleştiğin noktada ruhunla sel olup akacağız

Gelişmelerle, yeniden bir yaratılmayı dayatan dünyamızın her gün biraz daha insanlaşmayı yakaladığına inanıyor ve bunu PKK'li yiğitlerin şahadetinde ispatlıyoruz. Kürt ve Kürdistan gerçeği; köleleştirilip üzeri en çok örtülen bir kadere boyun eğmeyi kabul etmeyip, bu karanlık nokta her an filizlenen kızıl güllerle kızıllaşmaktadır. **Salih** yoldaş bu kızıllaşmaya en güzel bir katkıyı sunanlardan sadece biridir.

Kendisi Kürt olan bu yoldaşımız, 1967 yılında Yozgat'ta dünyaya geldi. Ülkeden bu kopukluk, sömürgeciliğin 19. yy. sürgünlerinden kalmaktadır. Başından beri, yabancılaşma ortamı içinde yaşamak zorunda kalmış olması, **Salih** yoldaşı çokça ezip yıpratmıştı. Ama O da tüm direnenler gibi, içinde yaşadığı ve dayatılanın en büyük tükeniş olduğunu görmüş ve baştan beri bunun savaşını vermeyi bilmişti. Daha ilkokul sıralarındayken horlanıyor, dıştalanıyordu. Yöredeki Türk-Kürt çelişkisi bu şekilde sömürgeciliğin tüm kurum ve kuruluşlarıyla (sivil-askeri) Kürtleri erimeye doğru götürüyor ve sonuna kadar baskı altında tutuyordu. **Salih** yoldaş, uzun süre bireysel tavrı ve onuruyla kalıp bir çözüm ve çıkışın olacağı günü adeta aramakta idi. Dayatılanları kabul etmedi, sürekli direndi ve temizliğini korudu. Kıskaca alınmış yaşam ve dayatılan fakirlik, **Salih** yoldaşın çobanlık yaparak alınterine sarılmasını getirmişti. Uzun yıllar, atalarının cennet diyarı ve yiğitler yuvası dağlarla bütünleşmişti. Bu onurlu yaşam, O'nun kirlenmemiş yüce kişiliğine direnç ve güç katmıştı. Bu çabaları da insanca yaşam olanakları ve baskının zincirlerini kıran imkanlar yaratmamıştı. O bunun yolunu bulmakta ısrarlı idi. Güya ailede bulmaya çalıştığı çıkış ve kurtuluş için, ikinci sürgünü Avrupa'ya gitmek zorunda kalarak yaşadı. Avrupa hayallerinin, onuruyla yaşamak isteyen biri için pek o kadar cazip olmadığı, burada **Salih** yoldaşın bilincine çıktı. Bu durum karşısında 1988'in sonlarında, iki yıldır bulunduğu bu alanda (Avrupa'da) Partiyle tanışma ve katılma sürecine girdi. **Salih** yoldaş; berrak, direnişçi ve kararlı kişiliği ile Partiyle bütünleşmede pek zorluk çekmedi. Bunun üzerine faaliyetler içerisinde yer aldı ve hızlı bir gelişimi yaşadı. Avrupa'da kısa süreli olarak gördüğü eğitimi pratiğe uygulama çabasını sonuna kadar sergiledi. Partiye karşı sonuna kadar

açık ve dürüst olan **Salih** yoldaşa layıkıyla gelişme imkanı ve yetkileri de bir şans olarak verildi.

Salih yoldaş, Avrupa'da bir yıl kadar faaliyetlilik içerisinde bulunduğu Bielefeld ve Hamburg alanlarında çeşitli düzeylerde görev yürüttü. Buradaki fedakarlığı ve dürüstlüğü ile kendini sonuna kadar katması örnek alınacak bir özelliğiydi. Bununla da tatmin olmadı ve sürekli özgürlük savaşının kızıllaşan dağlarına ulaşma özlemi ile doluydu. Bu durumuyla **Salih** yoldaş tabii ki Avrupa'da kalamazdı. Çünkü O, yurt ve insan sevgisini PKK ailesinde görmüştü. O zaman bunun uğruna savaşmak kadar yüce ve anlamlı bir şey olamazdı. Hep sürgün, horlanma ve sömürülme şartlarında benliğini ve onurunu koruyan **Salih** yoldaş, PKK'nin işleyen sürecine girdikten sonra insanlığı ve özgürleşmeyi çok iyi görüp kavrayabilmişti. O görüp inanarak katıldığı ve yüceldiği bu saflarda; insanlığın özgürleşme atılımını kendinin hiç göremediği yurdunda başlatma savaşıyla haykırarak kendini bu yüceliklere feda ediyordu. Dağlarında birliğine ulaşamadan yolda şehit düşerken, ARGK bu komutanına selam duruyor ve bağlılık andıyla intikam alıyordu. En büyük özgünlüğü, yurdunun o mabetleşmiş dağlarını, bağımsızlık savaşında görüyor ve bu özlemi sonsuzlukla hemen taçlandırıyor olmasıdır.

Ülkeye yönelmeden önce büyük susamışlıkla geldiği Mahsum Korkmaz Akademisi'nde, fethedici ve özgürlük taşırıcı olmanın müthiş bir sürecini yaşadı. Geçirdiği yoğun ve uzun eğitim devreleri sonunda artık Kürdistan ve insanlık gerçeğini PKK felsefesi ile edinebilmiş ve pratik kuruculuğu için ARGK komutanlığı ile taçlandırılmıştı. 1990 sonbahar atılımına katılmak için son derece donanmıştı ve sabırsızdı. Çünkü O, sürgünleri ve vatansızlaştırmanın tarihini sorgulamaya gidiyordu. Bir insanın vatanını görmesinin pahası, **Salih** yoldaş için buydu ve bu milyonlardan sadece bir tanesiydi. O yurdunu tercih ederken, yüzyıllardır kaybetme ve yok edilme kaderini kaldırmış ve insanca yaşamanın onur ve yüceliğini getirmişti.

Yurdundan bilinç ve imkanlar açısından sonuna kadar uzaklaştırılmış ve yabancılaştırılmış olmanın yanında asimilasyonun mengenesine alınmış olan **Salih** yoldaşın, bu onurlu ve yiğitçe yaşamı şehitlikle sonsuzlaşırken; sürgün ve yurtsuz Kürtlere insanca yaşam için aynı zamanda bir çağrıdır. Bu çağrı, yoldaşımızın dürüst ve onurlu yaşam çizgisinde somutlaşırken, buna PKK'nin açtığı saflarda, iflas etmiş insanların bile ulaşma şansına ve eşitliğine sahip olduğu gerçeği de vardır. Özelde, **Salih** yoldaşın çıktığı Yozgat yöresindeki insanlarımız buna en çok muhtaç ve susamış iken, böylesi şehitlerimizin halkımızca sembol edilmesi ve O'nun da olabilecek tek çağrısı olan "yurtseverliğe, insanlığa ve kaynağa dönün" şiarına cevap verilmesi gerekir. Anısına bağlılığımız, mücadelesine sahip çıkan halkının vatan için savaşmasıyla olur.

Salih yoldaş, sonbahar atılımında Dersim'de savaşma azmiyle yol almıştı. Yurduna giriş yapıp özgürlüğü orayla bütünleştirirken, bunun ilk adımlarında bize ruhta ve yürekte katık olup şehit düştü. 29.9.1990 günü İslahiye sınırında sömürgecilerin ordularla üzerlerine gelip kuşatmalarına rağmen, tüm yoldaşlarıyla birlikte sonuna kadar direnişi sergiledi. Toprağa düşen Güneybatı Şehitlerinden bir can olan **Salih** yoldaşı, artık kimse toprağından alıp sürgün edemez. O yurdunu o kadar özlemişti ki, toprağıyla sonsuza dek kucaklaşırken, biz de buna yeni halkalar ekleyip bu sevgiyle dünyayı kucaklayacağımıza and içiyoruz.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nden yoldaşları / 13.11.1990

Osman KOÇHAN (Faruk) yoldaş kurtuluş savaşımızda yaşayacak

"Halkımın kurtuluşu, dünya arenasında öz kimliğiyle yer alması ve modern çağı yakalamasında, bir öge olma rolünü oynamaya hazırlanıyorum."

1961 yılında geçimini çiftçilikle sağlayan çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Faruk** yoldaş, kısa bir süre sonra babasını kaybeder.

Aslen Konya-Cihanbeyli olan ailesi, daha sonra Malatya'nın Pötürge ilçesinin Tepehan bucağına bağlı Alireş (Taştepe) köyüne yerleşir. Çocukluk yıllarını doğup büyüdüğü Alireş köyünde geçiren **Faruk** yoldaş, ilkokulu orada okur. Ailesinin geçim sıkıntısını gidermek ve diğer yandan öğrenimine devam edebilmek için küçük yaşta çalışma hayatına atılır. Bu süre içinde İstanbul'da meslek okuluna devam eden Faruk yoldaş okul masraflarını karşılamak, ailesine maddi destek sunabilmek için çalışır.

Bu alanda maddi zorluklarla karşılaşan **Faruk** yoldaş ilk etapta İstanbul'a, daha sonra birçok Kürdistanlı genç gibi yurtdışına çıkar ve bu sürede Avusturya, Katar, İngiltere alanlarında birçok işlerde çalışır.

Ülkeden kopuş ile birlikte **Faruk** yoldaşı, binlerce Kürdistanlı gencin içinde bulunduğu akıl almaz zorluklar, acı ve sefalet bekliyordu. Gerek sömürgeciliğin ve gerekse emperyalizmin geliştirdiği yoz yaşam yurtdışında bulunan gençler için bir tehlike arzetmekteydi. Bu yaşam tarzına karşı kin besleyen **Faruk** yoldaş giderek belirli arayışlar içine girer. İlk etapta alanda bulunan Türk sol güçleri içinde kısa süre yer alsa da, bu **Faruk** yoldaşı tatmin etmez. Uzun bir arayıştan sonra, 1986-87 yıllarında ulusal kurtuluş mücadelemiz ile tanışır. Ve vakit geçirmeden alanda bulunan sempatizanlar ile beraber hareket eden **Faruk** yoldaş yayın dağıtımı, propaganda faaliyetleri, bildiri dağıtımı, açlık grevleri vb. gibi faaliyetlere aktif olarak katılır. Bu alanda kaldığı süre içinde alan çalışmalarının geliştirilmesinde, kitleleri toparlama ve örgütlemede çok içten çalışma yürütmüş; kitlelerin sorunlarını çözmede elinden gelen imkan ve olanakları fedakarlıkla sergilemiştir. Bu süre içinde bir yandan faaliyetlere katılım sağlarken, diğer yandan eğitimini aksatmaz ve bununla birlikte edindiği birikimi çevresine de aktarır.

Böylesi bir faaliyetlilik süreci içinde kişisel kurtuluşun hiçbir şey ifade etmediğini, gerçek kurtuluşun ancak ulusal bağımsızlıkla mümkün olabileceğini kavrayan **Faruk** yoldaş, bir bütün olarak ülke mücadelesine katılma isteğinde bulunur. Bu istemi Parti tarafından kabul edilerek Ortadoğu alanına gider. Burada yoğun bir siyasi ve askeri eğitim görür. Bu süre içinde Partimizin II. Ulusal Konferans sürecine de katılan **Faruk** yoldaş, bir bütün olarak konferanstan aldığı güçle kendi eğitimini tamamlayıp bir süre sonra ülke mücadelesine bir grup yoldaşı ile beraber yönelir. Büyük bir inançla bağlı olduğu Partiye layık bir devrimci olmak için küçümsenemez bir çaba sarfeden **Faruk** yoldaş; fedakar, coşkulu, etrafına bu coşkusunu yansıtan, neşeli, alçakgönüllü ve çalışkan yapısıyla arkadaşları arasında kısa sürede belirgin bir yer edindi. Kolektif yaşama uyum sağlamada örnek bir düzeye ulaştı.

Partimizin gücünün nelere kadir olduğunu da yine en somut olarak bu yoldaşımızın durumunda görmek mümkündür. Birçok çevre ve siyasi gücün sığınma ve yaşam alanı olarak seçtiği Avrupa'nın rahat ortamını ve imkanlarını elinin tersiyle iterek sıcak mücadele ortamına giden ve üzerindeki yetersizlikleri büyük hızla aşarak yetkin bir militanlığa ulaşan **Faruk** yoldaş; ülkeye yönelirken, verdiği son sözünde, *"1990'ın başında Partinin bana vermiş olduğu şans sonucu bu alana geldim. Akademi ortamında çok güçlü devreler geçirdim. Özellikle II. Ulusal Konferansımızdan önemli oranda güç aldım. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geçmiş olduğu bu süreci önemli oranda kavradığımı söyleyebilirim.*

Mücadele saflarında daha çok, içinde bulunduğumuz süreci yakalamak ve PKK'nin yetkin bir militanı durumuna kendimi getirebilmek için sonuna kadar çaba sarfedeceğime ve bu temelde kanımın son damlasına kadar savaşacağıma başta Parti Önderliğine, Partiye, dağ ve zindan direnişçilerine, Kürdistan halkına ve siz tüm arkadaşlara söz veriyorum" diyordu.

Fazla uzun olmayan yaşamı boyunca çektiği acıların sorumlusu olan sömürgecilere karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olan **Faruk** yoldaş, bu kinini bilince ve örgütlü bir eyleme dönüştürmenin tek alanı olan ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında yetkin bir kadro ve savaşçılığa ulaşarak, tüm halkımızın ve mazlum insanlarımızın intikamını almak için işte böyle bir and içmiştir. Fakat, **Faruk** yoldaş, 29.9.1990 tarihinde Dersim'e gidecek grup ile birlikte İslahiye'de sınırı geçerken, düşman pususuna düştü ve gruptaki 12 arkadaşı ile birlikte kahramanca çarpışarak şehit düştü.

II. Ulusal Konferansımız sonrasında gerçekleşen ve 13 arkadaşımızın şahadeti ile sonuçlanan bu onurlu direniş, ulusal kurtuluş mücadelemizin zafere götüren yürüyüşünde bizlere güç ve ışık olacaktır. Halkımız İslahiye Direnişini unutmayacak ve şehitlerimizi sonsuza dek abideleştirecektir. İslahiye direnişindeki kahramanlık PKK'de devrimci militanlığın çelikleşmiş ifadesidir.

Mücadele arkadaşları

Hüseyin DOĞAN (İlhami) yoldaş; özgür vatanı yaratarak seni yaşatacağız

Yoldaşımızın yaşamını dile getirmeden önce; ülke aşkıyla, devrimci intikam ruhuyla daha deneyimli olarak Parti çizgisinde yürüyeceğimize, bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükselteceğimize bir kez daha söz verirken, bunu **İlhami** yoldaşın anısına bağlılığımızın bir gereği olarak belirtiyoruz.

İlhami yoldaş, 1965 yılında Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı İsabey köyünde, geçimini çobanlıkla sağlayan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin yoksulluğu nedeniyle okul okuyamadı. Daha küçük yaşlarda çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Bu çalışma hayatı, onda emeğe saygının nüvelerini oluşturdu ve geliştirdi. Çevresinde alevi-sünni çelişkisi gibi düşmanın geliştirdiği politikaları ve bu politikaların ortaya çıkardığı huzursuzlukları görüyordu; bunu kavramasa da nedenlerini bulmaya çalışıyordu.

Yoldaşımızın ailesi, köylerinde yaşam koşullarının dayanılmazlığı nedeniyle Adana'ya göç etti. İlk başlarda **İlhami** yoldaş buna sevinmişti, ancak kısa süre sonra beklentilerinin gerçekleşmediğini gördü. Burada çeşitli işlerde çalışarak ailesine yardımcı oldu. Öte yandan kafasındaki çelişkiler daha da arttı. Ancak sorunun, bir toplumsal kurtuluş sorunu olduğunun bilincinde değildi. O dönemde kendisince, gemisini kurtaran kaptandır. Bir süre sonra Avrupa'da bulunan ağabeyinin yanına gitti. Bunun da bir kurtuluş olabileceğini sanarak sevinmişti. Ancak çok geçmeden Avrupa'nın da beklentilerine cevap vermediğini görecekti. Bu arada çevresinin aracılığıyla Partimizle tanıştı. Parti ile ilişkiye geçtikten sonra gerçekleri daha yakından tanıma ve kavrama olanağını buldu. Parti ortamında onurlu bir yaşama tanık olacaktı. Ve bu yaşamın kendisinin aradığı bir yaşam olduğu sonucuna ulaştı. Artık bu yaşamın egemenliği için mücadeleye atılacaktı.

İlhami yoldaşın Partiyle tanışması, O'nun için bir dönüm noktası oldu. Ulaştığı soylu karar sonucu, Avrupa'da Parti faaliyetlerine katıldı. Bir yandan faaliyetler içerisinde bulunurken, diğer yandan mücadeleye daha fazla katkı sağlamak için eğitimine önem verdi. Bu yönlü çaba sarfettikçe kafasındaki çelişkiler daha bir netlikle çözüldü. Halk gerçekliğimizi ve sömürgeci düşmanın pervasız saldırılarını önemli oranda bilince çıkardı. Belli bir süre Avrupa'da faaliyet yürüttükten sonra, sıcak savaş ortamında yer alma istemini Partiye bildirdi. Parti, istemini dikkate alarak Akademi'ye çağırdı. Akademi ortamında, olgun davranışlarıyla, yoldaşlık ilişkileriyle arkadaşlarının saygı ve sevgisini kazandı. İlk başlarda çekingendi, ancak kısa sürede bu eksikliği üzerinden atmayı başardı. Sunulan siyasi ve askeri eğitim olanaklarından yararlanmasını bilerek, ülke koşullarındaki savaşa hazır hale geldi.

İlhami yoldaş, bir vatanın kazanılmasının çok çeşitli ve ağır bedellerinin olduğunun bilincindeydi. En başta, vatanın özgürlüğü için kan ve can vermek gerektiğini biliyordu. O'nun için bu yolda aşılamayacak engel yoktu; vatan için her zorluğa katlanmak gerekti. Yoldaşımız, bu fedakarlığa hazır bir gerilla olarak bir

grup yoldaşıyla birlikte vatan topraklarına uzandı. Bu yolda yürüyüşe hazırlanırken, coşkunun, mutluluğun doruğunu yaşıyordu. İnanç doluydu, güçlüydü. Partisine, yoldaşlarına ve halkına güven duyuyordu. Kendisi toprağa düşse de, geride kalanların vatan uğruna savaşmaya devam edeceklerini biliyordu; bu gerçeği cesaretinin kaynağı yapıyordu.

İlhami yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte İslahiye'de 29.9.1990 günü çıkan çatışmada kahramanca direnerek şehitler kervanına katıldı.

Sen rahat uyu **İlhami** yoldaş; sonsuz güveninin boşa çıkmayacağını, hasretini çektiğin bağımsız vatanın kurulacağını tarih gösterecektir. Söz veriyoruz; seni unutmayacak, sonsuza dek yaşatacağız.

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri adına S...

Mahmut TOPTAN (Boti) yoldaşın anısına bağlılık katillere en büyük cevap olacaktır

Sömürgecilik insanlığı, halkı ve yaşamı Kürdistan'da katledip yok ederken, buna en olmaz şartlarda çıkıp cevap veren başkaldırı şimdi daha da derinden ve güçlüce olmaktadır. Sömürgeciliğin bu uygulamalarını her türlü oyunla gizleyip sürdürürken, özel olarak hedeflediği alanlarımızdan biri de Maraş yöresidir. Tarihte bu oyunlarını büyük bir sinsilikle oynayıp örtbas ederken, bugün artık hesabını tek tek vermekten kurtulamamaktadır. Buna Kürdistan boyutunda verilen cevabın en kahramanca olanlarından biri de bugün **Boti** yoldaşların şahsında olmaktadır. Bu, aramıza ekmek istediği yabancılaşma, köleleşme ve yok olma zehiriyle düşmanın zehirlenmesidir. Çünkü saflarımız; direniş, onur ve dürüstlükle berraklaşmışken hiçbir sahtelik, kaçkınlık ve başeğmenin sebebini kabul etmeyeceğiz. Bu aynı zamanda sömürgeciliğin en büyük korkusu ve sonunu getirecek olan gerçekliğin ta kendisi olmaktadır.

Boti yoldaş, düşmanın yok ettim ve gömdüm dediği ama direnme beldemiz olan Pazarcık'ın Bölükçam köyünde 1967'de dünyaya geldi. Daha çok küçük yaşta iken babasını kaybetti. Yaşamını kıskaca alan düşmana karşı direniş, O'nun için küçük yaşta başladı. Ailesi yoksul çiftçi bir aile idi. Hem okumak ve hem de ailesini ekonomik olarak desteklemek zorundaydı. Bunu temiz kişiliği ve emeğiyle yapması O'nun dürüst ve direnişçi kişiliğine de maya oluyordu. 1980 öncesi o yörede etkin olan mücadelemize O'nun ağabeyi olan **Halil** yoldaş da katılmıştı. Bu ilişkiler içerisinde, doğal bir yakınlık ve ilgi, O'nun gönlünde taht kuran "devrimci geleneği sürdürme" şeklinde gelişmiş ve olgunlaşmıştı. Aktif bir katılım için henüz küçük olan **Boti** yoldaş, bunun hayallerini ve bilincini geliştirmeyi bilmiş ve faaliyetlere gücü oranında da katkıda bulunmuştu. 12 Eylül faşizmi ile geri çekilmenin yaşanması üzerine O bu ilgi ve sempatisini kafa ve yüreğinde koruyarak, dayatılan bu süreci geçirmişti. Bu sırada ağabeyi **Halil** yoldaş şehit düşer. Bu anda ezilmişliğin ve sömürünün ancak onurlu bir direnişle karşılanabileceği fikri O'nun beyninde iz bırakmıştı. Devam eden süreç, **Boti** yoldaşı üniversiteye gitme ve aile reisliği yapma ile karşı karşıya getirmişti. Aileyi kurtarmak veya insanca yaşamak çabaları O'nu böyle şekillendirmişti. Ama O, bunun bu şekilde sadece bir aldatmacadan öteye gitmeyeceğinin de farkındaydı. Onun için o gerçekte, yürek ve beyinde direnişçilik için yaşıyordu. Bu böyle olduğu için, **Boti** yoldaş, sömürgeciliğin tüm tuzak ve oyunlarından kolayca sıyrılıp onurunu tercih etmiştir. Okul okumuş olması, çevresinde de hep bağlanılan ve aranılan bir kişilik yapmıştı. Ama o buna hiçbir zaman sevdalanmadı. Bağlılıkları, özerklikleri, sahtece erkekliği reddetti ve ailede hep bunun savaşımını verdi. Buna hor bakan kesimlere de hep düşmanın oyuncakları olduklarını dile getirdi. O'nu hayata bağlı kılan sadece ve sadece o onurlu yaşamıydı. Çünkü hayat diye dayatılanlar hep sahte ve düzmece oyunlardı.

Üniversite yıllarında iken, 1989 yılı başlarında tekrar uğruna yaşadığı arayışına kavuşmuştu. O, artık daha mutlu ve cıvıl cıvıldı. Çünkü özgürlüğe akacaktı. Bu ilişki çeşitli düzeyde faaliyetlerle (Güneybatı'daki faaliyetliliği ve Dicle Üniversitesi'nde iken fakültenin gençlik birimi sorumluluğu gibi) bir yıl kadar sürdü. Bu yıldan sonra artık bu sahte ortamlardan kurtulmak günü gelmişti. Bu kopuş da, 90 yılı başlarındaki atılımla Güneybatı alanında gerillaya katılarak oldu. **Boti** yoldaş, kalbinde ve beyninde koruduğu gerçeği işlemek için kendini çok büyük bir yönelimle mücadeleye adadı. Net bir kararlılıkla gelen **Boti** yoldaş, saflarımızda çok güçlü işleyen kişilik yeteneklerine kavuştu. O çok güçlü olmanın çabasını sergiledi. Çünkü sömürü, asimilasyon, yoksulluk sonuna kadar O'na dayatılmıştı. Bugün O bunun hesabını soracaktı; ve intikam görevleri olacaktı.

Güneybatı alanından kısa bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçti. Buradaki gelişme olanakları O'nun için eşsizdi ve böylece yüklendi. Ruhuyla da bunu yaşıyordu ve bu ondan taşan bir hal almıştı. Çünkü O bir mazlum halkın ve ülkenin kendisiyle doluydu. O'nun tek amacı, bu gücüyle uğruna yaşadığı insanlık ve yurtseverlik beldesini yaratmanın intikam savaşına gitmekti. Eğitimin güçlendiriciliği ve geliştiriciliği ile sonbahar atılımı dönemi, bu yoldaşın da büyük yürüyüş gününü getirmişti. Fiziki olarak rahatsızlıkları gerekçe olabildiği halde O, bunda da iradeyi konuşturarak "Her şeyim vatana feda" deyip savaşa yürümekten geri durmamıştı.

Akademi'den büyük coşkunlukla ayrılıp ülkeye yönelirken, güven dolu, gözüpek ve sonuna kadar cesaretli idi. Biz burada bile, onda güçlü ve yüce direnişleri görüyor ve bekliyorduk. Bunun pratikte de böyle olduğunu nitekim Güneybatı Direnişinde ispatladı. O, hep o günler için yaşamıştı; O, hep ölümü hor görerek yaşamıştı. Çünkü O'nun yaşam felsefesi insanlık onuru ve bağımsızlık üzerine kurulmuştu.Ve O, "Nerede ve ne koşulda olursan ol temsil edebilmelisin" şiarını yükseltip buna sembol olmuştu.

29.9.1990 günü İslahiye sınırında yaşanan büyük çatışmada sömürgeci ordunun barbarlığını ve katliamlarını kızıllaşan toprağa düşüp mahkum ettiler. Bunlar Güneybatı şehitleriydi. Bunlar Botilerdi.

Yoldaşlar, adaletinizle getirdiğiniz aydınlık, halka yaşam tarzı oldu ve onu iktidar olmaya çağırdınız. Bugün sizlerin anıları, gurur ve yücelik vesilesi olmuştur. Çünkü ıslattığınız toprağınız kurumadı ve kurumayacak. Buna seferber olan ve savaşa yürüyen Kürdistan halkı, dünyanın dörtbir yanından haykırarak tüm heybeti ve intikamıyla geliyor. Sizler ön saflarda yüceliyor ve sonsuzlaşıyorsunuz. Yattığınız topraklardan kimse sizi kaldıramayacaktır.

Mahsum Korkmaz Akademisi'den yoldaşları / 13.11.1990

İslahiye direniş şehitlerimiz ülkeye yöneldikleri gün Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde toplu halde...

Hasan ADIYAMAN (Derviş) yoldaşın anısı ölümsüzdür

PKK öncülüğünde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, yeni atılımlarla daha ileri aşamalar kaydederken, çıkışından günümüze dek sayısız kahraman yaratmış ve daha da yaratmaya devam ediyor.

İşte, bu kahramanlardan biri de **Derviş (Hasan ADIYAMAN)** yoldaştır. **Derviş** yoldaş, 1969 yılında Adıyaman'ın Besni ilçesinin Karaçay köyünde doğdu. Kendisi daha küçük yaşlarda iken, ailesi Antep'e taşınır. Ailenin yoksul olmasından dolayı, daha küçük yaşlarda iken, ailesinin geçimine katkıda bulunmak için çalışmak zorunda kalır.

80'den önce, çevrenin de etkisiyle Hareketimize bir yakınlık duyar. Daha ilkokul 4. sınıfta iken mücadelemizin de etkisiyle öğretmenine karşı durup, Türk değil Kürt olduğunu söyler. Ve okuldan ayrılmak zorunda kalır. 12 Eylül faşist darbesinden sonra da Parti ile ilişkisi kesilir.

1989 sonbaharına kadar, hayatı yoksulluk ve zorluklar içerisinde geçer. Fakat, bu süreç içerisinde özünden hiçbir şey kaybetmez. Bu yıllar, O'nun için mücadele edememenin, halkı için bir şey yapamamanın verdiği acı dolu yıllardır. Daha sonra tanıştığı öğrenci arkadaşları sayesinde Parti ile ilişki kurar ve saflarımıza katılır. Saflara katılma, **Derviş** yoldaşa umut, mutluluk kapılarını açar.

Parti ile ilişkiye geçme, O'nu çok büyük bir çaresizlikten kurtarır. Çünkü askerliği gelmiştir; TC ordusunda asker olmak O'nun çekeceği en büyük ızdıraplardan olacaktı. O'nun bu durum karşısındaki tutumu oldukça önem taşıyan örnek bir davranıştı. Yoldaşımız saflara katılırken şunları söylüyordu: *"TC'ye askerlik yapmak en büyük ihanettir. Ezilen Kürt ve Türk halklarına hizmet, hizmetlerin en büyüğüdür. PKK saflarında savaşarak binlerce yıllık kölelik zincirlerinden bir halkayı koparmak en büyük vazife, en büyük mutluluktur."*

Derviş yoldaş, bu tutumuyla aynı zamanda esas askerliğin TC'ye değil, TC'nin ezdiği Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu için mücadele veren PKK'ye yapılması gerektiğini söylüyordu. **Derviş** yoldaşın bu tutumu aynı zamanda Kürt ve Türk halkının evlatlarının TC'ye askerlik yapmamaları, TC'nin oyuncağı olmamaları yolunda bir çağrı ve TC'ye karşı açık bir protesto oluyordu.

Derviş yoldaşın mücadele içerisindeki yaşamı derin saygı uyandıran, örnek bir yaşamdı. Çok fedakar ve alabildiğine bir sabırlılığı yaşıyordu. Onurlu bir yaşamı kendisine ilke edinen yoldaşımız, aynı zamanda TC'nin her türlü özel savaş yöntemlerinin özünden boşaltamadığı sağlam, tutarlı bir kişiliğe sahipti. Yoldaşlarıyla ilişkilerinde büyük bir alçakgönüllülük sergiliyordu. Soğukkanlılığını kaybetmeyen yoldaşımız aynı zamanda çok direngen bir kişiliğe, yapıya sahipti. Halkımıza ve Partimize, oldukça derin bir bağlılık duyuyor ve bu bağlılık O'nun mücadele hayatı boyunca çizgiden sapmamasını beraberinde getiriyordu.

Derviş yoldaş, eğitim gördüğü Mahsum Korkmaz Akademisi'nden ülkeye yönelip özgürlük mücadelesinde rolünü oynamaya henüz başladığı bir sırada, İslahiye'de 29.9.1990 günü çıkan bir çatışmada hain TC'nin kurşunlarına hedef olur. Ve kahramanca direnerek şehit düşer.

Yoldaşımız TC'nin kirlettiği Kürdistan topraklarını kanıyla kirlilikten arındırırken özgürlüğe, bağımsızlığa susamış ülke topraklarını, vücudundan akan kanın her damlasıyla sular ve kahraman değerli şehitlerimiz gibi susamış topraklarımızın susuzluğunu giderir.

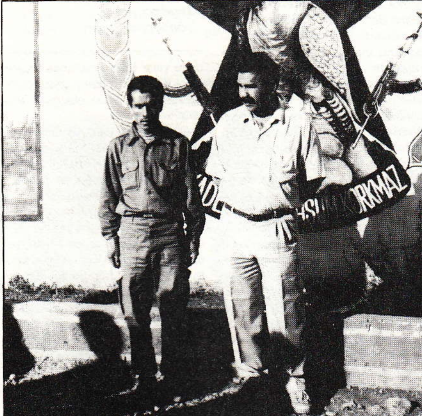
"Sizler özgür vatanın bağrında yeşerecek, özgür Kürdistan'ın kıpkızıl gülleri olarak kalacaksınız.

Sizlere sözümüz; şehit düşerken bize bıraktığınız mücadele bayrağını daha yükseklerde taşıyacağız."

"Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz."

Mücadele arkadaşları

Hamit ÇOBAN (Hogir-Azad) yoldaşımızın anısı mücadelemizde sönmeyen ışıktır

Hamit ÇOBAN (Azad) yoldaş, 29.9.1990 günü özgürlük mücadelemizde şehitlik mertebesine kavuşurken, tüm alçakgönüllülüğü, sadakati ve kahramanca direnişiyle Parti silahını biz yoldaşlarına devretti. Yoldaşımızın anısı, sonsuza dek yaşayacak ve önümüzü aydınlatan bir meşale olacaktır.

Azad yoldaş, 1968'de Antep'in Araban ilçesinin Fakılı köyünde yoksul ve oldukça yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Doğup büyüdüğü ortam düşmanın en yoğun asimile ve sindirme politikasını yürüttüğü bir alandır. Bu yöre insanı oldukça özünden boşaltılmış, kendi gerçekliğinden uzaklaştırılmış ve böylece modern köle durumuna düşürülmüştür. Düşmanın ekonomik sömürü politikasından nasibini alan ailelerden birisi de **Azad** yoldaşın ailesidir. Aile olarak ırgatlık ve çobanlıkla geçimlerini sağlamaktadırlar. Yoldaşımız da daha küçük yaştan beri aile geçimine çobanlık yaparak katkıda bulunmuştur. Bu nedenle doğru dürüst ne çocukluğunu yaşayabilmiş, ne de okul okuyabilmiştir. 18-19 yaşlarına kadar yaşamı sözkonusu durumda geçmiştir. Ne dünyadan, ne de Kürdistan toplumu üzerinde yürütülen politikalardan haberi olmuştur. Yüz hatlarına bakıldığında toplumun tüm eziklığini görebiliyordu insan. Özgür insanlar gibi yaşamak ve düşünmek istemişse de, düşmanın toplum üzerinde biçtiği yaşam çerçevesinde, bu isteme denk düşecek yaşamı bulamamış, hep içten içe ezilmiştir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin alanda gelişmesiyle birlikte çevresi aracılığıyla Partili yoldaşlarla tanışır. Düşündüğü özgür yaşamı ve ulusal kurtuluşu, mücadele gerçekliğimizde görür. Yoldaşlarımız için birçok fedakarlık ve yardımda bulunur. Bu süreçte katılım istemi ve coşkusuyla doludur. Fakat, hem yaşının küçüklüğünden ve hem de ailenin ihtiyacı olduğundan Parti saflarına katılamaz. Bununla birlikte devrimci yaşamı tanıdıkça ve kavradıkça bu durumu kabullenemez. En sonunda Partiye katılımdan yana kararını verir. Bu amaçla 88'de Partiye katılmak üzere Avrupa'ya çıkar. Avrupa'ya çıkışı, mücadeleye katılım nedeniyledir ve ayrıca bir de zamanı gelen askerliğini yapmamak amacıyladır. Avrupa'ya çıktığında, oradaki yoz yaşam kendisine oldukça garip gelir; aldanmaz bu yaşama. Hemen Partiyle ilişkiye geçerek Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitme isteğinde bulunur. Belirli bir süre eğitim görür ve kitle faaliyetlerinde bulunur; protesto yürüyüşü ve açlık grevleri eylemlerine aktif olarak katılım sağlar.

Kitle faaliyetlerinde mücadeleye önemli kazanımlar yaratır. Kısa süre sonra istemi kabul edilir ve 90'ın başlarında Akademi'ye gider.

Akademi sahasında 7 aylık bir süre içerisinde güçlü eğitim devrelerinden geçerek ülkeye hazırlık aşamasına ulaşır. Bir grup arkadaşla eğitimini tamamlayarak 90'ın son aylarına doğru ülkeye yönelir. **Azad** yoldaşımız yeniden doğmuş gibidir. Yeni bir devrim yaşamı sürecine girmiştir. Düşmandan bin yılların hesabını sorup, halkının özgürlük bayrağını dalgalandırmak görevi ve sorumluluğu içerisindedir. Ufku geniş, sevdası büyüktü yoldaşımızın. Militan kişiliğiyle örnek bir arkadaştı. Tüm Parti yaşamı içerisinde hiçbir arkadaş, **Azad** yoldaştan şikayetçi olmamıştı. Hep güleryüzlü ve moral kaynağıydı. Uzun yolculukta da, arkadaş grubu için moral kaynağı olmuştur.

Azad ve diğer yoldaşları ülkeye girişten kısa bir süre sonra düşmanın alçakça kurduğu pusuyla karşılaşırlar. Müthiş bir manevra ve atiklikle pusuyu yararlar. Düşmanı kendi pususunda vurarak önemli oranda darbe indirirler. Ancak daha sonraları günlerce süren çetin çatışmalarda, kahramanca direnen **Azad** yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte kızıl kanlar içinde özgürlük sloganını haykırarak, vatan toprağına uzanmıştır. Böylece özgürlük bahçesine bir kızıl gül daha dikilmiştir. Kürdistan halkı bu gül bahçesiyle gururludur; her geçen gün yeni güller bitmektedir. Bu güller özgürlük umutlarını taşıyan birer meşaledir halkın önünde. Bu umutlar hiç solmayıp sönmeyecektir. Çünkü bu umutların kaynağı bir halk mücadelesidir. Direnişiyle düşmanı tarih sahnesinde idam sehpasına götürecektir.

Azad yoldaş fiziki olarak aramızdan ayrılsa da, direnişçi kişiliğiyle yoldaşlarının saflarında hep öncüdür. Düşman sevinmesin bir **Azad** gitti diye, binlercesi gelecektir. Amacımız bu binleri yaratmaktır.

Yoldaşımızın anısını yaşatmak biz yoldaşlarına bir halk, bir tarih borcudur. Sonsuza dek yaşayacak anısı, halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde öncü olacaktır. Söz veriyoruz tüm şehitlerimize; silahınız ve intikamınız yerde kalmayacaktır. İlk şiarımız intikam olacaktır. *"SÖZÜMÜZ ONURDUR, ONURU ÇİĞNETMEYECEĞİZ!"*

Mücadele yoldaşları

Halkımızın değerli önderi ve sadık evladı Mehmet Salih KARDEŞ (Nuri) yoldaş şehit düştü

8 Eylül 1990 tarihinde halkımız, ulusal bağımsızlık mücadelesi içinde bir önderini, komutanını ve sadık evladını daha şehitler kervanına kattı. Ne ilk ve ne de son olacak olan bu şehidimiz insanlık mücadelemizin vazgeçilmez bir bedelidir. Bu nedenle anlamlı buluyor ve olgun karşılıyoruz. Ancak yoldaşımızın şahadeti, savaşın zorunlu bir bedeli olmasına rağmen bizleri ve Kürdistan halkını üzüntüye götürmesinin yanısıra, bir daha düşmanın Kürdistan'da yürüttüğü benzeri görülmemiş özel savaş taktikleri üzerinde düşünmeye ve gereken doğru sonuçları çıkarmaya götürmektedir. Ki, anıya bağlı kalmanın gereklerinin de ancak ve ancak böyle yerine getirilebileceği inancındayız.

8 Eylül 1990 tarihinde Diyarbakır'ın Lice kazasının kırsal alanında bir grup gerilla ile düşmanın operasyon güçleri arasında çıkan silahlı çatışmada Mehmet Salih KARDEŞ (Nuri) yoldaş aldığı kurşunlar sonucunda ağır bir şekilde yaralandı. Yoldaşları tarafından düşmanın çemberinden çıkarıldı ve fakat aynı gün akşama doğru şehitlik mertebesine ulaştı.

Nuri yoldaş, Siirt'in Kurtalan kazasında 1961 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin yoksul ve Kürdistan'da eğitim imkanlarının sınırlı olmasından dolayı ancak ilkokulu okuyabildi. Okulu bitirdikten sonra ailesinin geçimine katkıda bulunmak için şehirde ve çevre köylerde çeşitli işlerde çalıştı. 1974-75 yıllarında en ağır işlerden olan taş ocaklarında ucuz bir ücret karşılığında çalışmak zorunda kaldı. 1977 yılında Kozluk'ta inşaatlarda işçi olarak çalıştı. İnşaat işi bittikten sonra yerinde-yurdunda iş bulamayan Mehmet Salih yoldaş da çoğu Kürdistanlı gibi Türkiye'ye gidip bir iş bulmayı düşündü. Başka bir çıkış yolu bulamadığı için düşündüğünü gerçekleştirmek zorunda kaldı. Ve 1987 yılının baharında ülke topraklarından olma pahasına yorganını sırtına vurarak yaban ellere doğru uzanan yollara düştü. Bilinmeyen eller, bilinmeyen yollar... 1978 yılında gittiği İskenderun'da birkaç gün inşaat işlerinde çalıştıktan sonra Demir-Çelik Fabrikası'na girip çalıştı. *"Burada ücretimiz 100 TL idi. Bu para bize yetmiyordu. Bunun için düşük ücreti protesto etmek için işi grev yapmaya kadar vardırdık. Sonunda patron buna tepki duyarak çıkışımızı verdi. Bazen hiç iş bulamıyordum. Bu nedenle bazen aç kalıyordum. Bazen üç gün, bazen iki gün su ile yetiniyordum. Bir sürü zorlukla karşı karşıya geliyordum, ama buna rağmen kötü alışkanlıklara kendimi terketmiyordum"* diyordu Nuri yoldaş; yaban ellerdeki dayanılmaz yaşamı böyle özetliyordu. Bir süre PAKTAŞ Fabrikası'nda çalıştıktan sonra tekrar, bir harabeye dönüştürülmüş olan anavatana döndü. O mu döner, yoksa vatan mı onu çeker?... Yaşamını özetlediğimiz bu yoldaşımızı gözümüzün önüne getirelim. Bağrındaki ateşi neye benzetebiliriz? Kuşkusuz bu yoldaşımızın yaşamını yazıya döktükçe sorulan sorunun cevabı kendiliğinden ortaya çıkar. Önemlidir; çünkü burada yaşamı anlatılan kişiliğin şahsında bir halkın, Kürdistanlıların yaşamı dile geliyor.

Nuri yoldaş, 1979 yılının sonlarında doğduğu topraklara döndüğünde Partimizin önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz vatanın birçok alanına yayılmış ve hızlı bir gelişmeyi yaşamaktaydı. Yüzlerce, binlerce Kürdistanlı gibi Nuri yoldaş da gelişen bu mücadeleye düşmanın tüm çarpıtmalı propagandalarına rağmen sempatiyle bakar. Partiyle fiili olarak ilişkiye geçememesine rağmen, kurtuluşu hedefleyen mücadelemiz karşısında sorumluluk hisseder ve propaganda çalışmalarını bulunduğu alanlarda yürüterek devrimci mücadeleye ilk adımlarını atar. İnsan onurunun hiçbir biçimde kabul etmediği dayanılmaz yaşam koşullarının kazandırdığı bilinç O'na bu adımı attıracaktı. Sözkonusu dönemde kuşkusuz Kürdistan'da "ben de varım" diyen başka örgütler de olmasına rağmen, O'nun PKK öncülüğünde gelişen mücadeleden yana tavır takınması PKK'nin geliştirdiği mücadelenin doğruluğuyla ilintilidir. O, pratiğe bakarak yaşamı boyunca saflarında yürüyebileceği örgütü tanımıştır. Nuri yoldaş, 1979 sonlarından 1983 yılında Avrupa sahasına çıkana kadar zaman zaman şehirlerde, zaman zaman köy çevresinde hem çalışarak ve hem de devrimci faaliyetlerini yürüterek yaşamını örgütler.

M.Salih KARDEŞ yoldaş (sağda) şehit Abdullah AVCI yoldaşla birlikte...

1984 yılının başlarında profesyonel devrimciliğe atılan Nuri yoldaş, Fransa'nın Alsas-Loren birim üyesi olarak başarılı bir pratik sergiledikten sonra, Paris biriminin maliye ve yayın sorumluluğuna getirilir. Kısa bir süre sonra ise Stuttgart birim sorumluluğuna atanır. Mannheim'de birim sorumlusu olarak faaliyet yürütür. Avrupa sahasında yürüttüğü bu faaliyetlerinde görülen en belirgin özelliği; pratik işleri ustaca geliştirme ve sonuca götürmenin yanısıra, Parti değerlerine sahip çıkıp koruma biçiminde kendisini gösterir. Yine halk kitlelerine hitap ve yaklaşımı çekici ve birleştirici olmuştur. Teorik düzeyde yaşadığı darlık, yeni olmadan kaynaklanan tecrübesizlik nedeniyle görevlerin yerine getirilmediği durumlarda, çeşitli yetmezliklere girmekle birlikte, bu yetmezliğini hızla aşmasını bilirdi. Bağımsızlık mücadelesinin temel mücadele alanının Kürdistan toprakları olduğunun, bizzat bu saha üzerinde görev alıp savaşa katılmanın daha çok önemli

olduğunun bilincine varan bu yoldaşımız, belli bir eğitim gördükten sonra ülkeye gitmeyi önerir. Parti, O'nun pratiğine bakarak önerisini kabul edip, Ortadoğu'daki eğitim kampına çağırır.

15.3.1986 yılında Ortadoğu eğitim kampına giden Nuri yoldaş, kişiliğini her yönüyle geliştirebilecek bir ortamla karşılaşır. Çünkü bu yıl Kürdistan'da oluşturulan kişiliklerin ameliyat masasına yatırıldığı, sınıfdışı özelliklerin tümünün mahkum edildiği, bu nedenle örgüt içi sınıf mücadelesinin dorukta yaşatıldığı, geride bıraktığımız dört yıllık silahlı mücadele pratiğimizin bütün ayrıntılarıyla değerlendirmeye tabi tutulduğu, bu temelde gelecek dört yıllık faaliyetlerin planlanmasına çalışıldığı ve bunun için Parti hareketimizin gövde yapısının bu alanda bulunduğu bir yıldır. Ortam, damgasını Kürdistan tarihine vuran Partimizin III. Kongre ortamıdır. Öğrenmek isteyen için bir hazine değerindedir. Teorik, pratik ve kişilikteki yetmezlikler en erken böyle bir ortamda aşılabilirdi. Nitekim Nuri yoldaş da yaşam tarihinde ilk kez umduğunu ve aradığını bulmuştur. Bu fırsatı kaçırması hiç mi hiç düşünülemez. Bütün gücüyle kendisini verip değerlendireceği kesindi ve nitekim öyle de oldu. Ortamı nasıl değerlendirdiğini, ortamdan neler aldığını tekrar yoldaşımızın kaleminden aktaracağız:

"Partinin ideolojik-politik çizgisini burada öğrendim. Silahlı mücadelemizin gelişim düzeyini, halka ve yoldaşlara yaklaşımı daha iyi burada kavradım. Eleştiri-özeleştiri silahının kullanımını, kişilik çözümlemesini, parti dışı olan anlayış tutum ve davranışları burada kavradım. Parti içi sınıf savaşımı, Parti adaleti ve insana verilen değeri burada gördüm..." Nuri yoldaşın gerçekten de, kongre sonrasında kurulan Mahsum Korkmaz Akademisi ortamında kaldığı süreç içerisinde kendisini güçlü bir biçimde eğittiği, aldığı mezuniyet belgesinin derecesinden de anlaşılmaktadır. Nitekim 1988 yılının ilk aylarında kaleme aldığı bir raporunda da *"... Ülkeye yönelimi gerçekleştirirken siyasal, askeri, örgütsel, pratik ve kişilik olarak bu ortamdan alabileceğimi aldığım inancındayım. Böyle bir güçle ülkenin hangi alanında olursa olsun önemli ve örgütsel ve yönetimsel görevler başaracağıma dair güvenliyim. Gerek askeri alanda ve gerekse de siyasi alanda Partinin bana vereceği hangi görev olursa olsun, küçük-büyük demeden bütün görevlere hazır olduğumu belirtmek istiyorum. Özellikle Parti çekirdeğimizin örgütlendirilmesi, gerilla kuruluşunun gerçekleştirilmesi, cephenin kimliğine kavuşturulması için gideceğim. Görev alanlarında Partinin kaide ve kuralları başta olmak üzere, gerillanın geliştirilmesi, savaşın yaygınlaştırılması üzerine birçok deney ve tecrübe alınmıştır. Görev ve sorumlulukların ciddiyetini çok iyi bilince çıkarmış durumdayım. Bunun böyle olduğunu, bir de pratik gösterecektir"* şeklinde dile getirmiştir.

Evet, ülkeye yönelirken bu yoldaşımız düşüncelerini, kararlılığını yukarda kısaca aktardığımız biçimde ortaya koyuyordu. Ve 1988 yılının ortalarında bir daha bu topraklardan kopmamak üzere sonsuzluklar ülkesine; dağ ve dağın ardındaki güneş ülkesine döndü.

Silahlı mücadelemizin yoğunlaştığı Botan Eyaleti'nin Eruh bölgesinde görev alan Nuri yoldaş, birim yönetiminde yer alarak eylemsel ve örgütsel faaliyetlere katıldı. 1989 yılının başlarından itibaren bir birim sorumlusu olarak Kurtalan ve çevresinde pratik faaliyetlere katıldı. 1989 yılının Ekim ayında Orta Eyaletimize müdahale gücü olarak giden birliğin içinde yer aldı. Orta Eyaletimizde

Nuri yoldaş şehit Adnan ABA yoldaşla...

yürütülen devrimci faaliyetlerimizde başarılı bir pratik sahibi olan arkadaşlardan biri oldu. Bu pratiği temelinde 1990 yılına girerken Eyalet Komitesinin üyeliğine getirildi. 1990 yılının Haziran ayında ise Eyalet Komitesinin Sekreterliğine getirildi. Bu görevin başındayken en üst mertebe olan şehitlik mertebesine erişti. Burada yoldaşımızın pratiğinin ayrıntılarına girmeyeceğiz. Kısa bir süre içerisinde eyalet sorumluluğuna getirilmesi, aynı zamanda O'nun pratiğinin bir göstergesi oluyor.

Yoldaşımızın eriştiği proleter kişilik özelliklerini bazı yönleriyle dile getirmeye çalışacağız. Hemen vurgulamak gerekir ki Nuri yoldaş, ismi anıldığında hemen olgun, oturaklı kişilik akla gelir. Partimizin marksist-leninist ideolojisini, bağımsızlığı hedefleyen ulusal kurtuluş mücadelesini, siyasetimizin biricik taktiği olan halk savaşını, halk savaşının temel taktiği olan gerillanın gelişimini, gerilla savaşımızın komuta özelliklerini, Partimizin kitle politikasını önemli oranda kavramış, özümsemiş ve bunların gereklerini yerine getiren kişilik özelliklerini kendi şahsında somutlaştırmış bir yoldaştı O. Geleceğin ilk ışınlarını henüz ufuktayken gören O. Dostun ve düşmanın yaklaşımlarını en gerçekçi değerlendiren O. Halkımızın bin yıllık öfkesini dile getiren O. Atan yüreğimiz, cesaret, coşku ve kararlılığımızdı O. Bilenmiş irademiz, sıkılmış yumruğumuzdu O. Dolayısıyla teori ile pratiğin, beyin ile yüreğin bileşkesiydi O. Eylemle örgütü, örgütle geleceği yaratan bu yoldaşımız için bir tek amaç vardı: Dünya ilerici insanlığına yeni bir mevzi yaratmak için BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK, DEMOKRATİK KÜRDİSTAN.

Birlikte savaşa katıldığımız bu yoldaşımızın anısına bağlılığın bir gereği olarak, O'nun kişilik özelliklerini ve yaşamını kağıda dökmeye çalışırken zorlanıyoruz. Dile getirdiklerimiz sadece gerçeğin küçük bir bölümüdür. Bunun ezikliğini yaşıyoruz.

Ancak, çok iyi biliyoruz ki, şehitlerin anısına bağlılığın biricik yolu; onların büyük isyan bayrağını daha da yükseltmek ve bu isyanı büyük bir zaferle de sonuçlandırmaktır.

Mücadele arkadaşları

Cesaret, coşku ve düşmana kinle dolu Mehmet yoldaş Kürdistan'da sürekli yaşayacaktır

Şehitleri anlatmak, onları dile getirip yazıya dökmek o kadar kolay değildir. Onları anlatmak için kelimeler yetersiz kalır. Her şehit ne yazıyla, ne söylevle dile getirilemeyecek kadar büyük ve soyludur. Şehitleri doğru dile getirmek, her yönüyle izah etmek mümkün olmasa da, bazı yönleriyle tanımak ve tanıtmak, onları örnek alıp önderliklerinde yürümeyi bilmek için şarttır.

Bu anlamda biz de 8 Eylül 1990 günü şehit düşen ve henüz çok genç olan bir şehidimizi, hem anısına bağlı olmanın bir gereği, hem de örnek almamız açısından eksik de olsa dile getirip tanıtmayı sorumluluğumuzun ilk şartı olarak görüp bu yazıyı yazıyoruz.

Dört bin yıllık tarihimize baktığımızda, tüm işgal, istila ve vatansızlaştırmaya rağmen, eğer bugün halkımız varlığını sürdürüyorsa ve kendisine sahip çıkabilecek gücü, takati bulabiliyorsa, bu tamamen üzerinde yaşadığı vatan toprağı uğruna döktüğü kana bağlıdır. İlk vatan yaratmadan günümüze kadar, eğer halkımız şehit vermeseydi ve verdiği şehitlere bağlı kalmasaydı, bugün Kürt halkının var oluşundan bahsetmek mümkün olmayacaktı. Dolayısıyla böyle bir halktan bahsedilemeyeceği gibi bugün şehitlerin sentezi olan PKK'den de bahsedilemezdi.

Şehit ve vatan özdeştir. Vatan demek şehit demektir, şehit demek vatan demektir. Bu kadar özdeşleşen bu iki olguyu temel almayan hiçbir gücün varlığını sürdürmesi mümkün değildir.

Bu gerçekliği PKK'nin temel aldığı ve tümüyle ona bağlı kalarak gelişmesini sürdürdüğü, bugün yaratılan muazzam gelişmenin bu esaslara dayanarak yaratıldığı gün gibi açıktır. Parti, vatana sahip çıkmakla, şehitlere sahip çıkmakla, onları gerçek değerlerin sahibi kılmakla bu güne gelebilmiştir.

Bugün de bu değerlere sahip çıkıldığı oranda zafer yakalanabilir. Tersi ihanetten başkan bir şey değildir. Parti tarihimizde şehitler bilince çıkarıldığı oranda vatana sahip çıkılmış, vatana sahip çıkıldığı oranda şehitler bilince çıkarılmış ve bu temelde bugünkü tarihi gelişme düzeyi yakalanmıştır.

İşte bu nedenle biz yaşayanlar, ancak gerçek komutanlarımız olan şehitlerimizi her yönüyle tanımak ve tanıtmakla, onları her gün yaşayıp uygulamakla hem amacımıza ulaşabilir, hem de onlara bağlılığımızı gösterebiliriz.

Bu temelde dile getirmeye çalıştığımız Kürdistan'da şehitliğin anlam ve büyüklüğünden hareket ederek, 8 Eylül 1990 tarihinde şehit düşen Mehmet yoldaşın kısa ama onurlu yaşamı ve kişiliğini dile getirmeye çalışacağız.

Ulusal kurtuluş savaşı şehitlerimizden Mehmet yoldaş, 1976 yılında Diyarbakır'ın Lice ilçesi-Seklat köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Mehmet yoldaş doğup büyüdüğü bu alanın tüm olumlu özelliklerini kişiliğinde birleştirerek, Kürdistan köylülüğünün milli değerlerini yaşatma, temsil etme, mertlik ve yiğitlik gibi özellikleri bağrında taşıyordu.

Daha küçük yaşlardan itibaren, yoksul olan aile geçimine katkıda bulunması, aile sorumluluğunu paylaşması, onda ortak emek temelinde yaşamı üretmeye karşı sorumluluk bilincini geliştirdi. Daha genç yaşta gelişen bu sorumluluk bilinci, Mehmet yoldaşı erkenden daha büyük sorumlulukların içine itti ve bu O'nun mücadeleye tereddütsüz katılımına yol açtı.

Yoldaşımızdaki bu bilinç, doğup büyüdüğü alandan kopuk değildir. Alanda temsil edilen olumlu özellikler kendisini bu yapıdaki yoldaşların şahsında ortaya koyar. Bu anlamda, Mehmet yoldaşın daha iyi tanınması için, doğup büyüdüğü alanın özelliklerini de kısaca ele almak yararlı olacaktır.

Mehmet yoldaşın doğup büyüdüğü Lice alanı sadece güncel durumu itibarıyla değil, tarihi olarak direnişin, Kürt mertlik ve yiğitliğinin canlı olduğu, sürekli yaşatıldığı, hep direndiği bir alandır. Alan, yurtseverliğin çok canlı olması itibarıyla düşmana boyun eğmediği gibi, nerede bir isyan gelişmişse hemen ona sahip çıkmış, kucak açmıştır. 1925 isyanından Barzani hareketine, oradan DDKO'ların çıkışına kadar, hepsine sahip çıkmış, bizzat katılmıştır. Bu hareketlerin önderliğinin doğruluğuna inandığı için değilse de, Kürtlük ve Kürdistan için tüm güçlere sahip çıkmış, bu da güçlü yurtseverliğin hala canlı olmasından kaynağını almıştır. Bu hareketlerin yenilgisinden sonra, sömürgeciliğin tüm işkence ve baskılarına rağmen, bunların mensuplarına ev sahipliği yapmıştır.

Lice halkının temsil ettiği bu tarihi özle PKK'nin daha ilk ideolojik şekillenme sürecinde, hemen Partiye sarıldığını görüyoruz. Tüm emek ve çabasının anlamı ifadesini burada bulmuştur. Dolayısıyla Lice halkı diğer hareketlere zorunluluktan dolayı ev sahipliği yapmışsa da, kurtuluşunun gerçek önderi Partiyi tanır tanımaz hemen sarılmış ve bilinçli ev sahipliğini burada göstermiştir. PKK'nin Lice'de yaratılmasının tarihi anlamı burada ifadesini bulmuştur.

Lice halkı, sadece Partiye ev sahipliği yapmakla yetinmemiş, onlarca yiğit evladını önderine vermesini de bilmiştir. PKK şahsında bağımsızlık ve özgürlüğü gördüğünden dolayı, tüm baskılara rağmen her türlü maddi-manevi desteği sunmayı esirgememiştir.

1984'lerden sonra gelişen yeni dönem Parti mücadelesine destek sunmada, sahiplik etmede bir an bile tereddüt etmemiştir. Lice halkı çok sayıda evladını sıcak savaşa doğrudan verdiği gibi, kutsal davada birçok değerli evladı şehit de düşmüştür. Her şehidin cenazesini bir mitinge çevirmiş, böylelikle düşmanı kahretmiştir. İstisnasız her şehidi toprağa verişte onbinler toplanmış; kesk û sor û zer'lerle cesetler sarılmış, halaylar, zılgıtlar ve marşlar eşliğinde şehitler toprağa verilmiştir.

İşte bu ortamda kişiliği şekillenen Mehmet yoldaş, alan halkının taşıdığı bu olumlu özelliklerle büyümüştür. Genç yaşta katılımın anlamı kendisini burada göstermiştir.

Mehmet yoldaş, bu genç yaşta mücadeleden yoğun bir şekilde etkilendiği için, Partiyi tanımamasına rağmen bulunduğu köy ortamında kendi yaşıtlarını ARGK'ye katılma konusunda iknaya çalışır ve yoğun dayatmalarda bulunur. Sonuçta birçok yaşıtını orduya katılım konusunda ikna eder.

Daha ilk defa birliğimizle buluşur buluşmaz, hemen katılımı dayatır. O'nun bu soylu istemi arkadaşlar tarafından kabul edilir edilmez daha önceden hazırladığı üç arkadaşıyla beraber saflara katılır.

Mücadeleye katıldığında çok genç yaşına rağmen son derece enerjik, canlı, atak ve şevkle doluydu. Adeta uzun yıllar Parti ortamında kalmış, ideolojik-politik olarak yetkinleşmiş bir kadronun sahip olduğu özelliklerle donanmıştı.

O gerçekten canlı ve tüm enerjisiyle yoldaşlarına karşı saygılı, uyumlu, son derece olgun bir kişiliğe sahipti. Sahip olduğu bu özellikler nedeniyle kısa sürede birliğin en fazla sevilen ve sayılanı durumuna gelmişti. Genç yaşına rağmen son derece fedakar, her işe koşan, yoldaşlarından sürekli görev isteminde bulunan ve aldığı görevi de çok erken yerine getiren bir kişilik sahibiydi. Kendisi Partiyi tanımamasına (ideolojik ve politik olarak) rağmen, birlik içerisinde zaman zaman moralleri bozulan arkadaşlarına moral verirdi. Hatta kendisiyle beraber katılan arkadaşlara sürekli moral verir, onları iknaya çalışırdı. Okuyup öğrenme isteğiyle doluydu, okuma yazma düzeyi düşük olmasına rağmen bunu hızla aşma çabasındaydı. Hep bir şeyler bulur sorar, mutlaka tartışma yaratarak ortamı canlı kılardı.

Mehmet yoldaş, yoldaşlarına karşı saygı ve sevgiyle dolu olduğu kadar düşmana karşı büyük kinle de doluydu. Birliğe katıldığı ilk gün dile getirdiği şey, düşmana karşı eylem yapma isteğiydi. Tüm düşüncesini buna yorar, her gün birçok plan sunardı.

Genç arkadaşımız, toplam üç ay mücadele saflarında canlı yaşayabildi. Kalleş düşman kurşunu, üç ay sonra bu yoldaşımızın aramızdan fiziki olarak ayrılmasına neden oldu.

Evet, 8 Eylül 1990 günü eylemden dönerken hiç beklemediği bir anda birlik düşman pususuyla karşılaşır ve Mehmet yoldaş burada şehit düşer.

Mehmet yoldaşın kısa ama son derece soylu yaşamını temel almak, mücadelenin gelişmesi için doğru çaba ve kararlılığımızı daha da güçlü kılacaktır. O'nun kısa ama onurlu mücadelesi, bizim Partiye katılım ve düşmana karşı savaşmada takip edeceğimiz soylu bir örnektir.

Mehmet yoldaşın anısı, bağımsız ve özgür Kürdistan topraklarını sonuna kadar süsleyecek ve bu topraklarda sonsuza dek yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

ÖZGÜR ÜLKE İÇİN

Biz burada
direniş diyarında;
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan,
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim.
Dalga dalga esen yel,
her bir yana götürür.
Çayımız hayat olur.
Hayat kızıl açar
toprağımızda,
toprak buram buram kokar.
Yarasalar kaçışır sadece.
Ama dimdik kalır hayat.
Yer altı nemli,
rutubetli duvarlar.
Vız gelir karanlık,
kavgada yaşar
ölülerimiz bizim.

Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

TC'nin 67. yıl gerçeği ve özel savaş cephesinin yönetimi üzerine

Baştarafı 1. sayfada

duruma getiren, bu olgudur. Kaderimizi çizmiştir; tarih ve insanlıkla olan bağımızı ve de insan adına yaşanılacak bütün değerlerden ilişkimizi kesmiştir. Ulusal gerçekliğimiz, toplumsal geleneklerimiz ve kültürümüz adına ne varsa, hepsini ya bozmuş, ya çalıp-çırpmış ya da yasaklamıştır. Böylece bunlardan ilgimizi keserek, elimizden almıştır. Geriye neyi yaşayacaksınız? Neyimiz kaldı? Onun sahte yaşam tarzından başka ne var?

Tüketen, düşüren, her türlü sömürüye, baskıya hazır hale getiren ve belki de dünyada hiç görülmemiş bir rahatlıkla faşist bir rejimin üzerimizde sürdürülmesini mümkün kılan TC olgusu, insanlık potasında en zayıf hale getirdiği; düşünemez, toparlanamaz, örgütlenemez, eyleme geçemez insanlardan başka ne bırakmıştır?

Unutmayın ki, ne kadar genç de olsanız, hatta adına "Cumhuriyet çocuğu" denilen çocuklar da olsanız, yine de bu büyük sahtekarlığın, ikiyüzlülüğün, elikanlı faşizm olgusunun ve onun özel savaş gelişiminin içinde yaşamak zorunda bırakılmışsınız. Ve artık kendimizi doğru tanıyacaksak, neyin nasıl olması gerektiğine karar vereceksek, tercihimizi bu konular dahilinde yapmak zorundayız.

Bu cumhuriyet üzerine çok şeyler söylenebilir. Bazı şeyler söylenmiştir de, fakat bunların büyük bir kısmı yalan, sahte ve saptırma temelindedir. Doğrular çok az söylenmiştir. Ve işte bu nedenle, bir anlamda PKK'nin yapmak istediği de, TC olgusunu gerçeğe yakın bir biçimde ifade etmektir. TC gerçeğini doğru ifade ettiğimiz oranda kendimizi de doğru ifade etmiş olacağız. Onu bütünüyle tanıyıp teşhis ettiğimizde, kendimizi de tanıyıp teşhis etmiş olacağız, yaramızı daha iyi anlayacağız ve bu da daha iyi tedavi olmamıza yol açacaktır. TC'yi tanımak demek, her türlü hastalığımızı tanımak demektir. Aksi taktirde, tedavi imkanından mahrum kalırız ki, bu da ölüm demektir. Çünkü en ince hareketlerimize kadar, duygu, düşünce, tutum dediğimiz bütün etkinliklerimiz üzerinde rol oynayan, bu olgudur; yani belirleyen, sürdüren, denetleyen budur.

Ne görüyoruz sonuçta? Bitmiş bir tarih, cehenneme çevrilen bir günlük yaşam dünyası, hiç umut vermeyen, doğru-dürüst ne hayali kurulan, ne de gerçekleştirilen, tıpkı bir dolap beygiri gibi tek bir kuyunun etrafında dönen, ama yine de su çıkaramayan bir yaşam tarzından başka dayatılan, yaşatılan nedir? Yaşam gibi çok soylu bir olgu TC tarafından katledilmiştir. Güzel umutlar yok; olanaklar, fırsatlar yok. Bakın, her gün acı, işkence, yokluk, yoksulluk, işsizlik, hastalık, dışa el açma, ülkesini talan ettirmeden başka, yalandolandan başka, bir avuç çetenin her türlü vurgunundan başka, bir avuç elikanlı yöneticinin, generallerin gerçeğinden başka ne var? TC'nin egemenlik sahası olan topraklarda, bu binyılların, insanlığın o en zengin kültüründen, yaşamından ne kaldı? Hele hele Kürdistan'da insanlıktan geriye ne kaldı? O insanlığın beşiğinden, birçok uygarlığı tanımış, özümsemiş bura insanından şimdi geriye ne kaldı? Tartışmamıza bakalım, PKK'de çözümlenene bakalım! Bir anlamda, kurtarılacak bir şey varsa, onu bulmak için bunca büyük çabaya rağmen ne kadar bulabiliyoruz? Bir "cumhuriyet çocuğu" olarak elimize verilmişsiniz. Bu çocuk ne kadar yaramaz, ne kadar iş yürütemez, ne kadar yeteneksiz, ne kadar kendini anlamaktan aciz, ülkesine, halkına, soyuna-sopuna, her şeyine ne kadar ters düşmüş, ne kadar çaresiz, hastalıkları hemen kapmaya ne kadar yatkın! Kendi gerçeğimizi değerlendirirken bunu çok iyi görüyoruz. Bu işte, cumhuriyetin yarattıklarının ne anlama geldiğini görmektir. İyi yargılamayı bilmek gerekiyor. Bizim açımızdan özellikle, tam bir katliam tarihi olan bu cumhuriyet tarihini iyi anlamak gerekir. Biz anlatmaya çalıştık, çeşitli değerlendirmelerde oldukça işlemeye çalıştık. Çok özce de olsa, yine de değinmemizin nedenleri var.

Bugün bu gerçek, bir özel savaş çetesi biçiminde hüküm icra etmektedir. En tepesindekine bakalım: "Cumhurbaşkanı"; kabul görmeyen, her bakımdan şaibeli, şüpheli, tartışmalı Özal! Kimdir bu adam? Bir

"... Cumhuriyet üzerine çok şeyler söylenebilir. Bazı şeyler söylenmiştir de, fakat bunların büyük bir kısmı yalan, sahte ve saptırma temelindedir. Doğrular çok az söylenmiştir. Ve işte bu nedenle, bir anlamda PKK'nin yapmak istediği de, TC olgusunu gerçeğe yakın bir biçimde ifade etmektir. TC gerçeğini doğru ifade ettiğimiz oranda kendimizi de doğru ifade etmiş olacağız. Onu bütünüyle tanıyıp teşhis ettiğimizde, kendimizi de tanıyıp teşhis etmiş olacağız, yaramızı daha iyi anlayacağız ve bu da daha iyi tedavi olmamıza yol açacaktır. TC'yi tanımak demek, her türlü hastalığımızı tanımak demektir..."

kişilik tanımlamasını yapalım. Osmanlı geleneğinden gelme küçük memur bir baba ile büyük ihtimalle zor durumda kalmış bir alevi dönme anadan doğmuş bir Malatyalı. Malatya denince akla hemen ne gelir? Ben böyle değerlendirmelerden pek hoşlanmam ama, Malatya'nın Türk kapitalizminin, özellikle cumhuriyetin gelişimi içinde bir yeri var. Hani "İnönü'nün memleketi" denilir, biraz da cumhuriyette kendisine özel bir yer verdirilmek istenir. Türk-Kürt, alevi-sünni diye tabir edilen karışımlara sahnedir. Yine sağ-sol, faşist-devrimci karışıklığına sahne olmuştur. Son derece üçkağıtçı, günümüze doğru geldiğimizde hayali ihracat şampiyonlarının, mafyanın elebaşılarının çıktığı ve denilebilir ki, Türk kapitalizminin en gözüpek veya sahtekar tiplerinin boy verdiği bir alan. Malatya gerek cumhuriyetin kuruluşu ve gelişimi sürecinde, gerekse -daha çok da- günümüzde aslında bir makettir. Akıncı Türk çabaları burada, Battal Gazi hikayesinde olduğu gibi geliştirilmek istenir. Günümüzde özellikle de faşistlerin buradan ve yakın yörelerden katliam çetelerini örgütlemeleri tesadüf değildir. Ve hatta sanırım burada tarihte yaygın bir akıncılar grubu varmış. Akıncılar demek, halkların üzerinde vurgunculuk yapan, terör estiren, egemenlik altına alan hareket demektir. İster Türklük adına, ister islamlık adına olsun, özü budur ve bu halen güçlü bir akımdır. Bu yöre, Anadolu ve Kürdistan'ın Türkleştirilmesi tarihinde merkezi bir rol oynuyor. Böylelikle, akıncıların oldukça etkili olmaya çalıştıkları bir alan oluyor. Battal Gazi hikayesinden tutalım, günümüzün faşist-islamcı, sözümona akıncılarına kadar, bu böyledir. Yakın yörelere; Elazığ'a açılma, Adıyaman'a açılma, Maraş'a açılma, hatta Türkiye'nin orta kesimlerine açılma açısından, buranın böylesine bir konumu olmuştur. Günümüzde de Türk ordusunun merkezi durumundadır. Türkleşmenin ideolojik, siyasal ve kültürel olarak en çok geliştiği sahadır. Yine asimilasyonun en çok geliştiği bir alan olarak, denilebilir ki, Kürtlük olgusunun neredeyse özden boşaltıldığı, tüketildiği bir Kürt bölgesidir. Yani en çok buradaki Kürtlük asimilasyonla bitirilmenin eşiğine getirilmiştir. Hem manevi açıdan ve hem de maddi açıdan böyledir. Maddi açıdan, kitleye beş metelik değer verilmemiş, güçsüz düşürülmüştür. Manevi açıdan da Kürt dili, Kürt kültürünün en zayıf ve nefes alamaz duruma getirildiği yer burasıdır. Çünkü burada, Türk egemenliği merkezileştiriliyor. Merkezileştirilen alt ve üst yapısını oldukça şoven, faşist bir temelde örüyor.

İşte son yılların faşist çabalarının burada bu kadar gelişkin olmasının nedeni budur. Yine islamcılık adı altında o akıncı rolü hortlatmanın nedeni budur. "Türk-islam sentezi"nin, en çok yoğunlaşması burada ifade buluyor, çapulcu, talancı yanı da, tarihi bir özellik arzediyor. Malatya'dan çıkanlar mafyanın önderliğini yapıyorlar, hayali ihracatın önderliğini yapıyorlar. Yeraltı dünyasının ipleri önemli oranda bunların elinde. Aynı zamanda bunlara ülkücü mafya da deniliyor. Malatya kurnazları denilirdi, hepsi buradan çıkıyor. Dilenciler çoğunlukla buradan çıkıyor. Hepsi çalıp-çırpma sanatının ileri, uç örnekleridir. Kısaca; gerek tarihi, gerek güncel gelişimi içerisinde bu yöre, etkisine aldığı yakın alanlarla ortak değerlendirildiğinde; işgal, katliam, talan, çalıpçırpma, dilenme, özden boşaltmada merkezi bir rol oynuyor. Bu kendine bir kültür oluşturulmuş, bir yaşam tarzı geliştirilmiş ve buna uygun insan tipleri ortaya çıkarılmıştır.

İşte; bu "Özal Ailesi" denilen ailenin içinde şekillendiği alanın tarihi, toplumsal özellikleri çok kısaca böyledir. Hiç şüphesiz bunda sadece Osmanlı feodal işgal, istila geleneğini değil; Türk kapitalizminin talancı, hırsız ve gerçekten çarpık özelliklerini de daha somut olarak ifade etmek gerekir. Yani bir anlamda Osmanlı geleneği ile TC geleneği veya Osmanlı resmi-gerici sultanlık düzeni ile cumhuriyetin kemalist, İnönücü sentezi; maketini en iyi burada oluşturmuştur. Türk kapitalizminin çapulcu niteliğini en çok burada görmek gerekiyor. Nitekim dediğimiz gibi hayali ihracatçı ve her türlü talancı tipler, İstanbul'da konumlanıp neredeyse Türk kapitalizminin genelini kargaşaya götüren tipler daha çok buradan çıkıyor.

Mevcut kapitalizmin, Özal yönetimi altındaki çapulcu, vurguncu, hırsız karakteri dünya çapında bir hal almıştır. En son örneği olan Asil Nadir olayını da buraya bağlamak gerekir. Asil Nadir ve uzantıları Özal'la birlikte vurgun amacıyla bir uluslararası şirket kurdular. O Polly Peck denilen şirketle dünyayı aldatmak istediler. Ancak, İngilizler, kapitalizmin kurallarında çok ustadırlar; kolay kolay gerçeğin saptırılmasına izin vermezler. İngiltere kapitalizmin beşiğidir; İngilizler kapitalizmin kurallarını, ahlakını uygulamayı çok iyi bilirler. Özal ve Asil Nadir gerçekten bu on yılda mafya yolu ile, afyon yolu ile, hayali ihracat vb. gibi Batı kapitalizminin kolay kolay kabul etmeyeceği her türlü kanunsuz yöntemle vurgun vurdular. Adına "liberal kapitalizm" denilen Özal kapitalizmi, kapitalizmin de özüne ters, onun en çapulcu, en vurguncu karakterini temsil eden, ama adına sermaye de diyemeyeceğimiz, sadece oynamaktan ibaret olan, tam Malatyalının -halk için değil, egemen işbirlikçi kesim için söylüyorum- becerebileceği bir sanat! Eğer, Türkiye'de kapitalizmin bugün bu kadar eleştirisi yapılıyorsa, "hiçbir değer bırakmadı" deniliyorsa, nedeni aslında bu tutumda aranmalıdır. Evet, bunlar Türkiye'yi dolandırdılar. Son on yılda Türkiye ve Kürdistan'ı tanınmaz hale getirdiler. On yıl içinde hızla ve yüzlerce milyarder yetiştirdiler, çoğu Malatyalı ve çoğu da kendi yakın çevrelerinden. İşte bunlardan bir tanesini, "yeğen" Hüsnü Doğan'ı Savunma Bakanı yaptılar; yine yakın çevreden Yıldırım Akbulut benzer karaktere sahiptir. T. Özal'ın bir kardeşi sakallı islamcıdır. Bir diğeri Batı kapitalizmine göre kendini ayarlamış, oradan kültür alıyor, orada yaşıyor. İslamcı kardeşi Amerika'da yahudilerle ortak tarikat kuruyor. Oysa birbirleriyle uzlaşmayacak iki kesim varsa, onlar da müslümanlarla yahudilerdir. Bu aile, müslüman ve yahudi tarikatını da birleştirmiştir. Aslında böyle bir tarikatı Türkiye'de geliştirme çabalarına giriyorlar. Bunlar tarikatçıdırlar ve aynı zamanda kapitalizmin bile yasalarında olmayan yasaları icat etmişlerdir. Türkiye'yi aldatmaları yetmiyormuş gibi, İngiltere'yi de aldatmak istediler. Asil Nadir'in Amerika'da Özal'a, "İngilizler açığı yakaladı" demesi tesadüf değildir, çünkü ikisi suç ortağıdır. "Polly Peck batıyor, Asil Nadir çöküyor, Özal çöküyor"; işte basın olayı bu şekilde yansıtıyor. Öyle anlaşılıyor ki, bunlar dünyayı da aldatmaya çalıştılar. Malatya dilencisi ve kurnazı dünyayı da aldatmaya çalıştı. Fakat arada Asil Nadir'i de, Denktaş'ı da harcayacaklar; çünkü hepsi suç ortağıdır. Ve Özal şimdi kendisini sıyırmaya çalışıyor. Olayın büyüklüğüne hayret ediyor insan. Bunlar Türkiye'yi nasıl ele geçirdiler? Adına her ne kadar "hanedan" deniliyorsa da bunlar dünyanın bütün pisliklerinin bileşimidir. Fakat egemendirler. Nasıl egemen oldular? Dayandıkları zemini biraz anlatmaya çalışıyoruz. Hiç şüphesiz, bunların oluşum hikayesini daha kapsamlı ele almak lazım.

Türk basını ikiyüzlülük ediyor. Gerçeğin kendisiyle değil, görüntüsü ile uğraşıyor. Ve bu anlamda da gerçeği örtbas ediyor. Çünkü, doğrusunu yansıtsa kendisini ele verir. Onun için, doğrulara yanaşmıyor.

Niye, bu yıllarda özellikle bu tip, Türkiye'nin başına cumhurbaşkanı diye konduruldu? Bunları hem TC'yi ve hem de onun bugünkü başını anlamak için söylüyoruz. Hani "böyle başa, böyle tarak" deyimi vardır ya; işte TC ve cumhurbaşkanı için de söylenebilecek bir deyimdir bu. TC'nin kendisi nedir ki, cumhurbaşkanı nasıl olsun! Aslında TC ve onun yönetimi birbirini tamamlıyor. TC denilen gerçek; bu tarağa uygun bir baş olmasaydı, herhalde bu adam da ona göre bir tarak olmazdı. Demek ki, TC'nin karakterinde bunun özellikleri var. Tarihi böyledir; kapitalizme yaklaşımı böyledir. Bu noktada da Osmanlı geleneğini en iyi temsil ediyor; baş denilene cübbe giydirip kendisine de "Sultan" diyorlar. Bunlar Osmanlının gerici kalıntılarını esas alıyorlar.

Turgut Özal ve ailesinin dinciliğinden, tarikatçılığından bahsedilir. Bunlara, "Nakşibendi tarikatındandır" deniliyor, Nakşibendilik, islamlık içinden en geri kolu temsil eder ve Kürdistan'daki en gerici ve din görüntülü bir ideolojidir. Bu tarikatın buradaki işlevi, İdris-i Bitlisi döneminden bu yana ajanlıktır. Osmanlı sünniciliğinin ajan tarikatı durumundadır. Nakşiciliğin devletle işbirlikçileri, aslında Türk egemenliğinin Kürdistan'daki ajanlarıdır. Bu ajanlık; İdris-i Bitlisi'den başlar ve Özal'a kadar böyle devam eder. Özal'ın annesinin Süleymaniye'deki nakşi şeyhinin kabri dibinde yatması, bunların nakşi ajanlığını nereye kadar götürdüklerini biraz daha net gösteriyor. Bunun ideolojik görüntüsü ve izahı biraz böyledir. Bun-

lar, her türlü feodal kalıntılarla haşır-neşirdir. Örneğin Kamran İnan bu geleneğin -yani nakşiciliğin- en önde gelen simalarındandır. Nakşicilik, en çok dayandığı bir güç durumundadır. Kendi etrafında, nakşi görüntülü, islami maskeli birçok gericiyi örgütlemiş durumdadır. Koruculuk daha çok buradan pompalanır. MİT ajanları böyle geliştirilir, yine diğer dinci tarikatların gelişimi, tamamen bu tarihi saptırma ile bağlantılıdır. Ve günümüzde de bu geleneğin temsilcilerinin özel savaşı yürüttüğünü çok iyi biliyoruz. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun durumu da aynıdır. Tarihi, bu gerici tarikattan -bey olsun, efendi olsun, şeyh olsun- gelenlerle şekilleniyor. Ve bunların hepsi şimdi ANAP içinde en tehlikeli özel savaş yürütme organını temsil ediyorlar. Kapitalizmi de kendilerine göre en utanmaz bir biçimde uyguladılar. Hayali ihracatçılık, her türlü vurgunculuk, mafya yöntemleri, afyon ticareti alabildiğine geliştirildi. Tamamen yeraltı dünyası ile elele çalışıldı. En son, ortaya çıkan uluslararası sahtekarlıktan dolayı yakayı ele verdiler. Yine Ortadoğu'da şeyh, melik vb. ile düzenlenen kirli ilişkiler sözkonusudur. Bu temelde onların dolarlarını çekmek için, neredeyse Türkiye'yi parselleme durumu var. Aynı şekilde bunlar, Türkiye'yi Amerika'ya satarak, yaşamı pahallılaştırarak, böylece en ucuzundan bir vurguncuolukla bir yönetim oluşturdular. Kapitalizmi böyle uyguladılar. Buna da, "arabesk kapitalizmi" deniliyor, "liberal kapitalizm" deniliyor. Gerçekten kapitalizmin kuralına göre, en çok uygulanması gereken yönünü bile uygulamadılar. Kapitalizmden, oportünizmden bahsedecek olursak, en oportünist adamlar bunlar oluyor. Kapitalizmi en kirli kullananlar bunlardır, bu yönetimdir. Mükemmel bir kapitalizm ustası olarak gösterilen Özal, tarihte belki de kapitalizmin en oportünistidir. Hem de en aşağılık, en kirli, en vurguncu, en kanunsuzudur. Bu anlamıyla kapitalizmin de dışına düşecektir. Kapitalizm ne kadar düşmüşse, o da o kadar düşecektir. Kapitalizmin günümüzdeki vurgunculuğunu, günümüzdeki mali-sermaye oyunlarını, insanlığı nasıl soyup-soğana çevirdiğini gözönüne getirdiğimizde, onun en gelişmiş biçimine tanık oluruz. Bu konuda "Thatcher çok görkemlidir, güçlüdür" denilir. Sözümona Özal da Thatcher'ı takip edyor! İşte, "liberal kapitalizm denilen akımın temsilcileri ile aynı politikayı yürütüyor" deniliyor. Ama bu işte, insanlığın başına bela olan kapitalist sistemin en düzenbazı olan Malatyalı, aslında korkunç oynuyor. Sömürünün ulusal ve uluslararası boyutunu çok geliştiriyor. Onun kapitalizmin içindeki yeri böyledir.

Cumhuriyetin şekillendirdiği Özal kişiliği ve ANAP yönetimi

Biraz da bunların bağını, siyasi-askeri yönünü görmek gerekiyor. Özal kişiye çok dikkat ediyor. Bir yandan politika yürütürken ve kendi fonksiyonunu belirlerken, diğer yandan dünyanın egemen güç kaynakları ile ilişkiyi ayarlar. En başta ABD, Japonya, Almanya, İngiltere vb. güç kaynaklarına tam bir bukalemun gibi adapte olma yeteneğine sahiptir. Bu çok önemli bir husus oluyor. Uluslararası mihraklara tam bir Malatya dilencisi gibi yaltaklanması, onu ayakta tutan önemli bir özelliktir. Aslında onun deneyimi, daha planlama dairesinde müsteşar yardımcısıyken oluşmuş ve bütün hayatı da böyledir. Güç odaklarına, kapitalizmi geliştirmek isteyenlerin hepsine oldukça adapte olan bir tiptir. Bir ara MESS başkanıydı; bu, Türkiye'nin en gözde sermaye kesimlerinin sendikasıdır. Onu yönetiyor ve müthiş iyi geçiniyor, bukalemun gibi adapte oluyor. Bu özelliğini uluslararası alana taşırarak, en önemli güç odaklarına nasıl yaltaklanılır, nasıl göze girilir, neyi istiyorlar, tüm bunları tesbit ediyor ve "İstediğinizi ben yaparım" diyor. Böylelikle onların desteğini sağlıyor.

Birincisi; gücünü buradan alıyor. İkincisi; en önemli güç kaynağı ordudur. Özellikle de Türkiye'de 80'ler sonrasında, politikanın üzerinde temel ağırlık gücünü, ordunun desteği oluşturdu. Zaten, ordunun sözünü, kim iyi yerine getirirse ona yol vardır. İşte bu tipin büyük bir ustalığı da ordunun gücünü çok iyi görmesi ve onunla en iyi anlaşan adam olmasıdır. Bu konuda, Demirel'de bile kısmen onur vardır ve ordunun her şeyine "eyvallah" demedi. Bu biçilmiş kaftan, ordunun eğilimini biliyor, onun ihtiyacını tespit ediyor ve "hepsini ben yaparım" diyor. Böylelikle, ordunun da desteğini baştan itibaren alıyor.

Yukarıda denildi; sermayedarların, en çapulcu kapitalizmin; bu son holdingcilerin, tekelcilerin, yeni yetme bir sürü yeni milyarderin ortaya çıkışında zaten onun çalışması, irtibatı vardır. Onların desteğini alabiliyor. Bu diğer faşist, gerici çetelerin -MHP'dir, MSP'dir- daha önce oralarda türeyen ve yine o "dört görüşün sentezi" dediği ilkede olanların hepsinin oportünistlerini alıyor. Yani, ilkelere ne kadar ihanet eden politikacı varsa, oportünist varsa, hepsini "dört görüş" adı altında bir yerde birleştiriyor. Buna da "dört görüşün sentezi" deniliyor. Aslında öyle olmamalıydı, çünkü birbirleriyle çelişik şeylerdir. Fakat hepsinin işbirlikçilerini, oportünistlerini, ilkesizlerini ANAP'ta birleştiriyor. ANAP denilen hikaye de böyle doğuyor. Nedir ANAP gerçeği? Bu şahsın tipolojisinin örgütleşmeye dönüştürülmesidir, genelleştirilmesidir. ANAP, özellikleri böyle şekillenen birisinin, kendisini partileştirmesidir. Yani ordunun bütün beklentilerine evet diyerek, onu her türlü politika üzerinde, demokrasi üzerinde, insan hakları üzerinde, bütün uygulamalarıyla canı-gönülden kabul eder. Hatta bunu teşvik eder. Yine en yetme, en vurguncu, en kural-kaide tanımayan, buna karşın bir çırpıda milyarder olmak isteyen ne kadar gözü açık, eli çabuk, sahtekar, soysuz, dilenci, hırsız tip varsa onlara da "gelin" diyor; "şebeke hepinizi besler, kuracağınız şebeke tüm özlemlerinize uygundur" diyor.

ABD'nin bazı arayışları vardır. Onu zaten ayarlamış. ABD, Almanya, Japonya, İngiltere, hepsini ayarlamış durumdadır. Hatta, Sovyet oportünizmi olan bütün anlayışlara, "benden daha iyisini bulamazsınız" diyor. Ve böylece ANAP denilen olay şekilleniyor.

İç ve dış politikada hemen şu ilave yapılabilir: Bu yıllarda Türk ordusunun eğilimi ve ona hakim olan güç Özel Savaş Dairesi'dir, onun özel savaş koludur. Yani, klasik Türk ordusu bu yıllarda hızla özel savaş ordusuna dönüştü. Akbulut'un Başbakanlığı, Özal'ın Cumhurbaşkanlığı, Abdülkadir Aksu'nun İçişleri Bakanlığı, Hüsnü Doğan'ın Savunma Bakanlığı; işte bütün bunlar son on yılda oldu. Bunlar özel savaşın gelişiminde rol oynayanlardır ve özel savaş ihtiyaçlarının, ANAP tarafından nasıl karşılandığını en iyi ortaya koyan örneklerdir. Ne oluyor? Özel savaş aygıtı, ordu içinde gelişiyor. Evren, Özel Savaş Dairesi'nden geldi. En baştaki bütün o sıkıyönetim komutanlıkları Özel Savaş Dairesi'nin hakimiyeti altında en açık ifadesini buldu. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı olan Kemal Yamak ve daha sonrakilerin örneğinde olduğu gibi -ki, bunlar en tehlikeli özel savaş generalleridir-, bu yıllarda sıkıyönetim, yani faşist askeri yönetim egemendir. Bunlara somut ifade ile, sivil kılıklı bir görünüm gerekliydi. Veya onlara dış politikada, iç politikada, ekonomide ve kültürde işlerini yürütecek adamlar gerekiyordu. İşte bu adamların da en iyi değerlendirdiği veya durumlarına en müsait parti, ANAP'tır. Kendileri için en ehlileştirilmiş, bir demeden iki duyan, istedikleri yasayı parlamentodan çıkaran, istediklerini iç politikaya hemen uygulayan, dış politikaya hemen yansıtan bir alettir ANAP. Burada, her boydan ve renkten insan var. Özel savaş için tam bir maskedir. Bundan daha iyi ehlileştirilmiş bir alet bulunamaz.

Özel savaş generallerinin durumunu biraz daha yakından görmek gerekir. Ki, cumhuriyetin durumunu anlatmaya, bunun özel savaş çetesi haline gelmesini değerlendirmeye çalışıyoruz. Açıkça görülüyor ki, özel savaşın tam bir yönetim biçimi haline gelmesinde, Özal kuruculuğunun çok belirgin bir yeri vardır. Partisi, bütün kadrolarını sağlıyor, her türlü sivil ihtiyacını gideriyor. Bu kadar özel savaşın hizmetinde olan bir parti veya bir kişinin partileşmesi, özel savaşın ihtiyaçlarını karşılaması demektir. ANAP demek Özal demektir, bunu herkes biliyor. O giderse ANAP da gider. Böylelikle özel savaşın bütün ihtiyaçlarını karşılayan kişinin partileşmesi, o partinin parlamentoyu işgal etmesi -parlamento eşittir ANAP grubu-, o partide en halkı batıya sürülüyor, onların ayak takımını teşkil ediyor.

Gerçekten görülüyor ki, şu son on yılda, TC iktidarının böyle şekillenmesi, sadece bir kişinin kazara başa geçmesinden dolayı değildir. Bu tam da TC'nin tarihine en layık olanın başa geçmesidir. "Çelişkilidir, çatışmalıdır, kabul edilmez yanları gelişiyor" sözleri oldukça anlaşılırdır. Hem başa geçmesi, hem de bunun tartışılması, kolay kolay sineye oturtulamaması, "alışamadım" deyiminde ifadesini bulduğu gibi toplumun bir türlü alışamaması da oldukça anlaşılırdır. Nedeni; bir anlamda, toplumda soykırım yürüten bu önderliğin, toplumun bütün tarihsel, güncel yaşam değerleriyle alay eden, çürüten, insanlık adına saygıdeğer hiçbir şey bırakmayan bir önderlik olmasıdır. Buna alışılır mı? Elbette ki, büyük itirazlarla karşılanacak; her ne kadar onun suç ortakları olan bazı burjuva partileri "gayri-meşru" diyorlarsa da, gayrimeşruluk Demirel ve İnönü'nün ifade ettiği biçimde değildir. Onlar özünde anlaşmışlardır. Çankaya zirvesinde buluştuklarında bunlar tarihi bir mütabakat oluşturdular. Nedir bu? Bu Kürdistan'ın soykırımını tamamlama işlemidir. Bugün Kürdistan'ın boşaltılmasının temelinde de bu mütabakat rol oynuyor. Yani, bunların iktidarı meşru görmemeleri oldukça tutarsızdır. Bu politikalar Türkiye'de de olduğu gibi uygulanacak. Çünkü, sansür-sürgün kararnameleri bütün Türkiye için de geçerlidir. Dolayısıyla,

"... Evren-Özal kliği pratiği, Atatürk-İnönü pratiğinin farklı bir biçimidir. Farkı şurdadır: Türkiye biraz daha gelişti, emekçileri biraz daha çalıştı, değerlerin üretilmesi arttı, Türkiye'nin daha fazla pazarlanma imkanı oluştu. Daha fazla pazar, daha fazla değer üretimi farkı meydana geldi. 1930'lara kadar Türkiye'nin, üzerinde öyle fazla tepişilecek bir pazarı yoktur. Dolayısıyla Atatürk, İnönü, Bayar suçludur. Yani birer çalıp-çırpan Napolyon da onlardır. Zaten Bonapartist rejimler deniliyor bunların rejimlerine. Bunlar, hem biraz Napolyon Bonapart, hem de biraz faşist Mussolini'dir, Hitler'dir. Onların sistemlerini Türkiye'ye aldılar, Bonapartçılık olarak yaşattılar ve zaten hepsi de askerdir..."

gericilerin hükümet olması, bir de en üstte Özal'ın Cumhuriyet Başkanı olması, durumu biraz daha da anlaşılır kılmakta ve açığa kavuşturmaktadır. Özel savaş uluslararası gericiliğin kanlı rejimidir. Sınır, kural tanımayan savaşın rejimidir, onun temsilcisidir. Tarihi temeli, bu kadar gericidir. Cumhuriyetin bütün gerici özelliklerini esas alıyor. İşte ANAP, işte "Özal Hanedanı", işte Özal Cumhurbaşkanlığı kendini böyle tanımlıyor. Üzerine çok kitap yazılmıştır, çok azı gerçekçidir. Gerçeğin sadece görüntüleriyle uğraşıyorlar. Bu temelde, bu gerçeği biraz daha derinliğine kavramak gerekiyor.

Özal olgusunu kavramak demek, TC olgusunu ve onun özel savaş organına dönüşmesini anlamak demektir. Türkiye'nin özel savaş yönetimi altına girmesi, uluslararası sermayeye en çok satıldığı bir dönemi yaşaması demektir; Türkiye halklarının tarihlerinde en acımasız baskı ve sömürü dönemine girmeleri demektir. Bugün Türkiye'yi en çok beğenen, uluslararası sermayedir; Türkiye'yi dış sermaye olarak kullanmak isteyenlerdir; turistlerin keyif merkezi haline getirmek isteyenlerdir. Türk insanı inim inim inlerken, bütün kıyı alanları, tarihi ve doğal güzellikleri, zenginlikleri turistlerin keyfine peşkeş çekilmiş ve Türk halkı hem ülke içinde, hem de ülke dışında hizmetçi durumuna düşürülmüştür. Kürt halkı ise hizmetçinin hizmetçisi durumuna düşürülmüştür. Kürdistan bunların "meşru görmüyoruz" demeleri sahte bir muhalefet olmalarından veya cumhuriyeti sahte bir muhalefetle kurtarma ihtiyacından ileri gelmektedir. Fakat toplum özünde buna alışmak şurda kalsın, büyük oyuna gelmiş, bunların tasarrufuna, tecavüzüne uğramıştır. Kitleler bırakalım alışmayı, başlarına örülen çorabı daha anlayamadıkları gibi, içine düşürüldükleri kargaşayı da tam kestirememişlerdir. Ve şimdi herkes "bir başka olduk" diyor.

Biz ilgili bazı değerlendirmelerde toplumun tümünün bastan çıkarılmasına değindik. Bu önemli bir deyimdir. Bir söz vardır: Napolyon Fransızları kendine minnettar bırakmak için bütün Fransa'yı çaldı, daha sonra da onu azar azar herkese verdi ve "Bakın ben, sizin minnettar olmanız gereken velinimetinizim, büyüğünüzüm, her şeyi ben size veriyorum" dedi. İşte 12 Eylül rejimi ve Özal kliği Türkiye'yi böyle çaldılar. Önce açıkça el koydular, daha sonra da bir sürü fon kurdular. O fonlar nedir? Bu deyimin Fransa için neden uygun görüldüğünü en iyi anlatan nokta burasıdır. Bütün o fon sistemi, aslında bu düzeni normal bütçe düzeninden kurtarıp, muazzam bir para meblağına konmak içindir; trilyonları bütçeden daha fazla koparıp, bunları kendi tekellerine almak içindir. Tüm bu özel savaşın finansmanı, ajanlarının finansmanı hep buradan geliyor. Bu maske altında Türkiye'yi çalmışlardır. Kürdistan'a da toptan el koymuşlardır. En son, Kürdistan için doksan bin kadroyu görevlendirdiler. Zaten işçilere, memurlara kuruş kuruş veriyorlar ve verdiklerini de ajanlaştırıyorlar. Evet, bütün bunlar ne anlama geliyor? "Biz velinimetiniz, bize şükran duyguları ile bağlanmalısınız!" İşte, aşevleri kurmuşlar, herkese aş veriyorlar! Bir hırsızlık faaliyeti ile karşı karşıya olduğumuz çok açık. Bir ülkeyi çalıp çırpmışlar, halkın her şeyini elinden almışlar, sonra da ajanlık temelinde, bağlanma temelinde azar azar satıyorlar. Tamamen böyle bir rejimdir, bugünkü rejim. Gerçekten de bu, büyük bir ustalık, büyük bir sahtekarlıktır. Bazı kabadayılar vardır; önce el koyarlar, sonra da yarenlerine dağıtırlar. Bundan daha kabadayısı da, işte Özal kapitalizmidir. Gerçekten Zati-Sungur'un oyunlarının bile, bu kadar yutturmacaya gücü yetmez. Bunun arkasında, özel savaş var. Toplumun, ülkenin bütün değerlerini çaldı. Şimdi de herkese satıyor ve herkes de minettar(!) kendisine. Dayandığı ideolojisi, kendisi, partisi hep böyledir.

M. Kemal'in iki yüzlülüğü, Cumhuriyetin ilanındaki ilkesizlik ve kısaca gelişim tarihi

Peki, cumhuriyetle bağlantısı nedir? Niye bu son on yılda Özal cumhuriyetin başına geldi? Bu sorulara cevap vermek gerekmektedir. Cumhuriyet, daha kuruluşunda buna benzer bir özelliği yaşamıştır. Evren-Özal kliği pratiği, Atatürk-İnönü pratiğinin farklı bir biçimidir. Farkı şurdadır: Türkiye biraz daha gelişti, emekçileri biraz daha çalıştı, değerlerin üretilmesi arttı, Türkiye'nin daha fazla pazarlanma imkanı oluştu. Daha fazla pazar, daha fazla değer üretimi farkı meydana getirdi. 1930'lara kadar Türkiye'nin, üzerinde öyle fazla tepişilecek bir pazarı yoktur. Dolayısıyla Atatürk, İnönü, Bayar suçludur. Yani, birer çalıp-çırpan Napolyon da onlardır. Zaten Bonapartist rejimler deniliyor bunların rejimlerine. Bunlar, hem biraz Napolyon Bonapart, hem de biraz faşist Mussolini'dir, Hitler'dir. Onların sistemlerini Türkiye'ye aldılar, Bonapartçılık olarak yaşattılar ve zaten hepsi de askerdir. 1920'lerde kurdukları cumhuriyet ise gerçekten tepeden inmedir. Bir günde ilan ediliyor. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir cumhuriyet ilanı görülmemiştir. Cumhuriyet ilanı; partilerin programında olur, uğrunda yıllarca savaşılır ve gerçekten demokratik bir temelde geliştirilir. Fakat, TC'de ne demokrasi, ne önceden ilkeler ve ne de bunlar uğruna mücadele vardır. Zaten cumhuriyetin ilanından kimsenin haberi yoktur. M. Kemal bir gün açıklıyor, ertesi gün ise yirmibir pare top atışı ile ilan ediliyor. Biz Kürdistan'da kurulacak sisteme şimdiden halk cumhuriyeti diyorsak; bunun partisini, programını oluşturduğumuz içindir. Savaşını çok yoğun bir biçimde, çok uzun süredir verdiğimiz içindir. Halen de çok uzağımızdadır diyoruz. Bunlar ise bir günde ilan ediyorlar. Sahtekarlığa bakın. Böylesine büyük bir ülke içinde, bir kişinin bir günde cumhuriyeti ilan etmesi, üçkağıtçılık değil de nedir? Hani partisi, hani programı, hani bunun mücadelesi, hani temel değer yargıları, hani ilkeleri? Hangi ilkelerin uğruna kimler savaştı? Biliyoruz ki, bir tek kadroları bile yoktu.

M. Kemal, Anadolu'da hareketi geliştirirken gücünü oradan alıyor. Ayrılırken Vahdettin'in yanına gidiyor. Vahdettin ondan, "en iyi generalim" diye sözediyor ve "Generalim bu devleti sen kurtarabilirsin" diyor. İşte yetkiyi, daha sonradan kovduğu

Vahdettin'den alıyor. Yani güç kaynağı Vahdettin'dir; partisi, Vahdettin'in partisidir; ve kensidi de Vahdettin'in paşasıdır. Korkunç ikiyüzlülük etmiştir. Rauf Orbay kendisine karşı çıkar; "Biz bunlara dayanarak paşa olduk, sen, seni yetiştiren ocağa ihanet ediyorsun, sen devrimci değilsin" der. Aralarındaki ayrılığın nedeni de budur ve biraz da haklılık payı vardır. Yanına git, süklüm-püklüm ol, yetkiyi al, sonra da komploculukla adamı devir. Bu, bizim içimizdeki komploculara benziyor. Bizim içimizdeki komplocular da tüm yetki ve olanaklarını bizden alıyor, fırsat bulunca da ihanete yöneliyorlar. İşte Atatürk de böyle bir paşadır. Kendisini yetiştiren, Osmanlı kurumudur. İlkokuldan paşa olmasına kadar, bütün kültürünü, gücünü Osmanlı sultanlarından almış, daha sonra da onlara ihanet etmiştir. Öyle devrim falan yapmamıştır. Zaten TC'nin, Osmanlı kalıntılarına dayanması, TC sıfatının bir maske olması bu nedenledir. Osmanlı değer yargıları, Osmanlı iktidarı, Osmanlı gerçeğiyle savaşılmadı, tam tersine onların üstüne, onlara dayanılarak cumhuriyet kuruldu. Padişahı kovmak devrim değildir, tam tersine ihanettir. Çünkü devrim mücadeleyi esas alır. Rus devrimcileri Çarlıkla mücadele ettiler, Fransız cumhuriyetçileri krallıkla mücadele ettiler; hem de amansızca. Yıllarca parti mücadelesi verdiler. O kadar kelle kestiler, astılar. Ya Mustafa Kemal ne yaptı? Yetkisini Osmanlı sultanlarından aldı. Böyle cumhuriyetçi görülmüş müdür? Rus Çarından yetki alan bir generalin cumhuriyet kurduğu veya Fransız kralından yetki alan bir generalin cumhuriyet kurduğu hiç görülmüş müdür? Bir defa generaller cumhuriyet kuramaz, hepsi anti-cumhuriyetçidir. Tabii ki bunu da örtbas ediyorlar. "M. Kemal bir güneş gibi doğdu", "Samsun'a şöyle ayak bastı" vb. tüm bunlar sahtekarlıktır. Onun gerçek partisi Osmanlı partisidir, ordusu Osmanlı ordusudur. Memurları, bürokratları hep Osmanlı memurları ve bürokratlarıdır. Sultan İstanbul'da zor durumda kaldığında kendisi, Anadolu'daki gücün başına geçmiş ve ona ihanet etmiştir. Bunun adını da cumhuriyet koymuştur.

Eğer Osmanlı sultanları olsaydı, bugün Türkiye'de cumhuriyetten daha iyi bir rejimi rahatlıkla sürdürebilirlerdi. Belki de Türkiye daha gelişebilirdi, biraz insani olabilirdi. M. Kemal'in çılgınlığı biraz da burada yatar. Aşırı şoven ve milliyetçi tutum almıştır. Neden? Çünkü, Osmanlı ideolojisinden kurtulmak istiyordu. Bir ihanetçi ideoloji üretemez ve dayandığı değerlere ihanet etmişse onu da savunamaz. Sözümona anti-dincidir. Aslında islamı bu kadar kullanması boşuna değildir; ihanet etmiştir. Diyelim ki, Osmanlı ideolojisi islamın gerici yönüdür, sünniciliğe dayanır. Fakat bunun anti-islamcı kesilmesi ihanet ettiğinden dolayıdır. Yani bugün çok tartışılan, normal bir Batı laisizmi değil, bir inkarcılıktır. Diğer yandan bir demokratizmi yoktur, sosyalizmi zaten yoktur, ona düşmandır. Liberalizmi de yoktur, tekelcidir. Baştan devlet tekelciliğini esas alır. Kapitalizmin herhangi bir kuralını da esas almaz. Tekelci devlet kapitalizmi deneyimi de fazla gelişkin değildir. Liberal kapitalizmi de uygulama durumunda değildir. Yani kısacası, Özal'ın gelişmemiş bir tipidir. Dış basın da, Atatürk'ten sonra en güçlü cumhurbaşkanı ve Atatürk'e en benzeyeni, Evren-Özal'dır diyor. Bu boşa söylenilmiyor. Doğruluk yanları var. Atatürk'ün geleneği de, oluşumu da böyledir. Kapitalizmi doğru-dürüst bir ideolojik programa, politik programa sahip değildir. Anti-sosyalist ve anti-islamcıdır. Yani buraya karşı da ihanetçidir. Geriye kala kala tehlikeli Türk faşist milliyetçiliğine dayanma durumu kalıyor. Ruh, şoven bir milliyetçi ideolojiye dayanıyor. Yani aşiret şovenizminden daha tehlikeli bir şovenizme bağlı kalma durumu ortaya çıkıyor. İşte "Ne mutlu Türküm diyene", "Bir Türk dünyaya bedeldir", "Türk şöyledir, Türk böyledir" hikayeleri böyle ortaya çıkıyor. Adam insanlığa dayanmıyor; tarihe düşman, insanlığa düşman, dine düşmandır. Evet onun anti-kapitalistliği de Özal'ın anti-kapitalistliği gibidir. Yani, kapitalizmin bile çok gerisindedir. Onun bile kurallarını zorlayan, anti-kapitalizmdir. Yani olumlu anlamda, kapitalizmin olumluluklarını alan, olumsuzluklarını ise karşısına alan bir kapitalizm değildir. Veya kapitalizme bağlılıkları, kapitalizmin olumlu değerlerine ve en azından üretimi geliştiren, siyaseti geliştiren değerlerine bağlılık temelinde değildir. Özellikle en çapulcu, en hırsızlama yönlerini alıyorlar. Karşı oldukları yanlar, olumlu yanlardır; bunlar normal kapitalizmin işlevleridir. Evet, M. Kemal hem sosyalizme, hem de islami harekete düşman. Bugün Özal da düşmandır. Onların tarikatı Mormon mudur, nedir? Yahudi sermayedarların tarikatı olabilir ancak. Onlar için müslümanlık maskedir. Kesinlikle müslümanlıkla alakaları yok. Bu kadar ideolojisiz, bu kadar politikasız bir önder ne olur? Korkunç ikiyüzlü, despot bir faşist olur. Zaten M. Kemal bir ön faşisttir. Hitler'in onun için, "benim öğretmenim" demesi ne demektir? Daha yakın dönemde bir katliamı başarmışlar; Rumları sürmüşler, Ermenileri yok etmişler, Kürtlerin üzerinde imha planlanmaktadır. Oluşumunda ve daha sonraki uygulamalarında bile bu böyle; işçi-köylü düşmanı, ucube bir rejim. Cumhuriyetin kuruluşu, kurucuları böyle. Biz daha önceleri biraz kapsamlı değerlendirmiştik. Kurulan cumhuriyette gerçek anlamda partiler de yoktur. Daha sonra CHP kurulur ama CHP'nin de nemenem bir parti olduğunu biliyoruz; devlet örgütüdür. Oysa parti devlet örgütü değildir, daha çok iktidarlara karşı muhalefet örgütü olarak kurulur. Ama bu parti öyle kurulmamıştır. Bir Bolşevik Partisi de vardır; hatta Hitler'in de bir partisi vardır. Birçok muhalefet partileri savaşarak bu duruma gelmişlerdir. Fakat bununki bir ihanet temelinde, devleti komplo ile ele geçirir. Ki, komployu geliştirirken en yakın çalışma arkadaşlarını da imha etti. Bugün eğer, adına ulusal kurtuluşçuluk denilebilecek çabaların sahibinden, saygıdeğer çabalardan bahsedeceksek ve en azından Türk ulusu için bunu söyleyebileceksek görülecektir ki, Kazım Karabekir en büyük güvencesi olmasaydı, M. Kemal adım dahi atamazdı. Çerkez Ethem; gerilla hareketini ilk geliştiren ve ayaklanmaları bastıran kişidir. O da daha sonra komplo ile boğduruldu ve hain durumuna düşürüldü. Aslında Kazım Karabekir, M. Kemal'e her bakımdan oldukça olanak sundu. Çerkez Ethem ve oluşturduğu kuvvetler, bütünüyle iç ayaklanmaları ezdi. Diğer bazı İttihat ve Terakki kadroları da vardı, hepsi Anadolu'ya gelmişlerdi, Kuvvayi Milliye teşkilatını kurmuşlardı. M. Kemal, onların da hepsini 1926'larda idam ettirdi. Yani işin gerçek kurucularını devreden çıkardı. Mesela, Rauf Orbay bu işte en önde gelen bir kuruluşçu rolü oynar. O da devreden çıkarılır. Gerçekten eğer Türkiye Cumhuriyeti bir olgu olarak ele alınacaksa, onun kuruluşunda yer alanlar imha edildi. Geriye kalanlar entrikacı, komplocu, despot, faşist, gerçekten nazist diyebileceğimiz kendini tamamen beğenen tipler ve ciddi bir ideolojik-politik hazırlığı, partisi olmayan, partisi kendisi, kendisi de neredeyse parti ve devlet olan M. Kemal'dir. Böyle adamlardan korkulur. Çünkü yıllarca uğruna mücadele ettiği bir ilkesi, bir çalışması yok; "hepsi içinde gizli" diyor. Senin içinde kimbilir ne var? Pratik belli eder ama onun pratiği de belli değil. Örneğin, "müslümanlığa bağlıyım" diyor ama gerçekte müslümanlığın canına okuyor. Lenin'e de, "Bolşevikliğe saygım vardır" diyor ama Bolşevik Devrimin daha o ilk yıllarında, Mustafa Suphi'lere karşı katliam geliştiriyor. Komployu alttan alta o örgütlemiştir. Liberaller vardır, Terakki ve Cumhuriyet Fırkası onları bitirir, canına okur. O Fetih Bey denemesi Serbest Fırka vardır, hiçbirisine hayat hakkı tanımadı. En yakın çalışma arkadaşları, gerçekten emek harcamış komutanlar vardır, onları da harcar, hepsini tasfiye eder. Sadece kendisine dalkavukluk eden, son derece kukla da diyebileceğimiz kendi benzerlerinden teşekkül ettiği bir çevresi kalır. Hükümet; kukla parlamento, kukla paşalar veya tamamen İnönü gibi -ki, bu da son derece kişiliksizdir- şahıslardan oluşur. Evet aynen bugünkü Evren-Özal kliğinde gerçekleştiği gibi o zaman da cumhuriyetin kuruluşunun çözümlemesi kısaca böyledir.

Evren-Özal kliği, son 80-90 arası yılların yönetimini bu şekilde görürdü. Ki, bu süreci 70'li yıllardan başlatabiliriz. Atatürk-İnönü yönetimi de 20'lerden 40'lara kadar böyledir. Aslında bunlar bir rejimdir. 50-70'ler arası bir 20 yıllık süreci kapsar. O yıllarda bir şeyler oldu, bir kapitalizmi geliştirme süreci yaşandı. Bu gelişen kapitalizmin aralığında, işçi sınıfının biraz gelişmesi, pazara açılma sözkonusu oldu. Feodalite biraz kırıldı. Yani bürokrasinin dayanakları biraz daha daraldı. Sermayedarlar, işçiler, aydınlar, gençler ortaya çıktı. Kemalist çerçeve biraz yırtılmaya başlandı. O bildiğimiz bazı hareketler ve bu arada biraz da devrimci düşünce, sosyalizm, liberalizm, demokratizm gibi bazı gelişmeler yaşandı. Özellikle 60'lardan sonra bu gelişme görüldü. Ancak 12 Mart'la birlikte tekrar kemalist yöntemler toplumu sıkmaya başladı. "Ekonomik gelişme sosyal gelişmeyi, sosyal gelişme ekonomik gelişmeyi aşmıştır" adı altında, aslında tekrar eski cendereye sıkıştırdılar. 12 Eylül'le birlikte toplumu tam bir zırh içine çekme, kemalist diktatörlüğü veya tam faşist bir diktatörlüğü oturtma gündeme geldi. 20'lerde biraz prototipi olan, ön koşul biçiminde oluşan, 80-90 arasında tam bir oluşuma dönüştü. Yani TC'nin oluşumunun ana özellikleri, asıl ürünlerini 12 Eylül faşizmi döneminde verdi. Aradaki bazı yıllar, sistem dışına taşma idi. Daha sonra 12 Mart'la bu sistem dışına taşma çabaları da bastırıldı. Cumhuriyet denilen olgu budur. Gerçekten kapitalist sistem içinde tam bir ucube örneği. Kapitalizmin aslında uç noktası, kapitalizmin dünya egemenliğindeki jandarması deniliyor buna. Kapitalizmin, özellikle Ortadoğu halklarına karşı ve yine reel sosyalizme karşı korunmasında tam bir uç noktasını oluşturdular. Bunların ataları aynı zamanda Selçuklu-Osmanlı döneminde de islamın uç noktasıydılar. Aslında islami değillerdi. Araplar bunu çok iyi bilir. Fakat islamlık maskesi altında uç noktalarıydılar. Ta Avrupa'ya kadar saldırı düzenlediler. Türklerin özellikle egemen kesimi, islamlığı aslında bir maske olarak kullandı; saldırı ve barbar talanlar için bu ideolojiye sarıldı. Batı kapitalizmi yükseldiğinde, hakim sistem haline geldiğinde ise bu sefer Batı'nın Doğu halklarına karşı bir uç noktası oldular. NATO'daki en uç nokta deniliyor TC için. Bu sefer sahte kapitalistler, sahte islamcılar türedi. Sahte kapitalist veya sahte islamcı TC bu kez karşımıza çıktı.

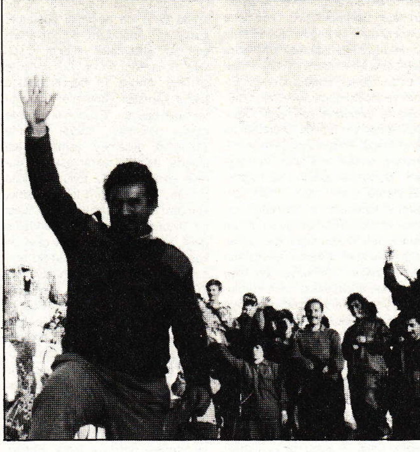
Kapitalist sistemin bile benimsemediği, islamın hiç benimsemediği Türk egemen sistemi biçiminde şekillenme oluyor bu. Osmanlıcılık böyledir, TC böyledir. Yürürlükte olan; ne kapitalizmin yasalarıdır, ne de islamın yasalarıdır. Peki bunlar neyin yasalarıdır? Çapulu mümkün kılacak, işgali, imhayı mümkün kılacak ne varsa onu alıyorlar. Yani bu, vurguncu, açgözlü bir kapitalizmdir. Açgözlü Osmanlı sultanlarına bakın! İktidar için 18 kardeşini öldürenler vardır. Sırf sultanlar rahat hükmetsin, rahat uyusun diye, 18 şehzade öldürülüyor, kafeslere kapatılıyor. Çünkü onların bir kuralı vardır; bir sultan oldu mu tüm kardeşlerini öldürebilir. Aslında böyle bir ilke dünyada yoktur, bu canavarlıktır. M. Kemal de böyle yapmadı mı? Sırf kendi diktatörlüğü için en çok hizmeti, emeği geçenleri katletti. Bu da bir Osmanlı ilkesidir. Buna "Osmanlı kanunu" diyorlar. Bu kanun değil, vahşettir. Bir de katliam vardır. Yani, kendi yakınlarını bile bu kadar katleden bir sultanlık geleneği, en yakın emek sahiplerinin bile rahatlıkla canına okuyan bir sistem, katliamları da mümkün kılar. Nitekim ilk katliam denemesini, Osmanlı sultanları yapmıştır. Ardından Atatürk de yapmıştır. Katliam öyle sadece başka halklara yönelik değildir; en yakınlarına da yöneliktir. Eli kanlı olması, Hitler'in örnek alması, cesaret alması bundan kaynaklanır. Türkiye'de niye insanlar gelişmiyor? Türkiye solu niye hastalıklı? Bugün çok sefil olmuşlar; sağı da solu da çare bulamıyor Türkiye'ye. Bunun nedenleri TC gerçeğinde gizlidir. Gerçekten Osmanlı çetesi öyle bir oluşum ki; tarihte barbarlıkta nam salmış bir çetedir. Osmanlı sultanlarının çapulculuğu çok açık söylenir. Yani, savaşları yaşayan sultanların, savaş durdu mu geliri kesilir. Savaş bir gelir aracı olarak kullanılıyor. Yani insan kesme, bunlar için bir üretim biçimi oluyor; bunların üretimi ekonomiye dayanmıyor, savaşa dayanıyor; yani insanları haksız yere topraklarından sürmeye, kesmeye dayanıyor. Osmanlı saraylarının dayandığı temel bu oluyor ve böyle bir idare bu temel üzerinde şekillenıyor. Bunu islam adına yapıyorlar, gerçekte ise islam böyle değildir. İslamlığı tanınmaz hale getirenler, kendileri oldu. İslam çıkarken şiddete dayanmıştır ama, gerçekte bir devrimci şiddet vardır. Daha sonra çok büyük bir uygarlığı geliştirebilmiştir. Uyguladığı şiddet o kadar uç noktalara ulaşmamıştır. Türk sisteminde ise şiddet bir üretim biçimine dönüşmüştür, Osmanlı imparatorluğunun yıkılışına kadar, ekonomik bir gelişmeye yol açmamıştır. Dayandığı kökler normal bir ekonomik gelişmeye değil, talanla savaşla bağlantılıdır. Yani Osmanlı örgütlenmesi bir savaş örgütlenmesi, bir talan örgütlenmesidir. Sultanları böyle, paşaları böyledir. El koyarken, asarkeserken korkunçturlar! Bunların ekonomiyle, kültürle fazla alakaları olmaz, daha çok kendilerini maskelemek için cami yaparlar, vakıf kurarlar. M. Kemal'in cumhuriyet kurumları da böyle değil miydi? Astı, kesti, katletti; ve cumhuriyet kurumları da onu maskeledi. Mesela üniversiteler, basın-yayın organları TC'yi maskeleyen organlardır. Gerçeği daima saklarlar. TC'nin üniversitelerinde hiçbir zaman TC gerçeği değerlendirilmemiştir. Hep yamalı bohça gibi örtbas etme, maskeleme faaliyetleri gerçekleştirilir.

İsmail Beşikçi'nin başına gelenleri değerlendirirsek TC gerçeğini daha iyi kavrarız. İsmail Beşikçi'nin bütün erdemi nedir? Aslında büyük bir buluş yapmış da değildir. Her namuslu-onurlu adamın yapabileceği tesbitleri yapmıştır. TC'nin resmi ideolojisinin kiliseden bile daha bağnaz olduğunu, Osmanlı sünni gericiliğinden bile daha bağnaz olduğunu tesbit etmiştir. Bir bilim adamının namusluluğuyla, "ben alet olmam" demiştir, o kadar. Örgüt kurmamıştır, savaş örgütü kurmamıştır, TC'ye bile saldırmamıştır. Ama bir doğru söyledi diye 15 yıl zindana kapattılar ve daha da başına ne geleceği belli değildir. Yine biraz bilime bağlılığın gereği, gerçeğe saygı temelinde gösterdiği tutum sonucu Türk bilim adamı Doç. Dr. Yalçın Küçük'ün TC, kemalizm, aydın ve Türk-Kürt gerçeğine ilişkin çözümlemeleri; resmi ideolojiyi yırtan, tarihsel, güncel, toplumsal ve siyasal gerçekleri tesbite yönelik teorik çabaları yeni ve olumludur. Ne yazık ki, birkaç dürüst bilim adamının, sınırlı olan bu çabaları ortaçağ benzeri afarozlara uğrama ve yıllarca zindanlarda çürümelerine yol açmıştır. Zaten TC üniversite ve basını, kiliseden daha bağnaz bir tutumla resmi ideolojinin papağanca tekrarlayıcısı olmaktan öteye gidememiş ve papazca savunucusu olmaktan geri durmamıştır. İslamda böyle tartışmalar vardır. Böyle dogmalara resmiyet kazandırma yoktur. Demek ki ortaçağdan daha tehlikeli bir durum. Resmi ideoloji ve onun yayıcısı üniversite, basın-yayın kuruluşlarıyla, karşı karşıyayız. Okul sistemi tamamen böyledir.

Bütün bunların dayandığı nokta, bir özel savaş yöntemidir. Özel savaşın maskeli cumhurbaşkanlığı belli, altında yatan gerçek de belli. İdare eden kimdir? Bir generaldir. Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanı, cellat, en büyük işkenceyi uygulayan Kemal Yamak, Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri olmuştur. Aslında işleri alttan örgütleyen, Genelkurmaya bağlı, MİT'e bağlı bir kişidir. Aldığı direktifleri günlük olarak Özal'a iletiyor. Özal da papağan gibi tekrarlıyor, yani iğrenç kişiliğiyle "tamam" diyor cumhurbaşkanlığı kurumu.

Genel Sekreter, özel savaşı en çok yürüten generaldir. Gerçek budur; özel savaşı yürüten kurum ve kuvvettir. Altında bakanlar kurulu vardır. Durumlarına bakalım! Akbulut, İçişleri Bakanlığını 4 yıl yaptı, PKK'ye karşı özel savaşı, sivil düzeyde yürüten birisiydi. Onu da Bakanlar Kurulu başkanı yaptılar. Bu ne anlama gelir? Özel savaşa çok hizmet ettiği için, özel savaşın hizmetini en iyi götürenlerden birisi olduğu için Bakanlar Kurulu başkanlığını da ona verdiler. Yerine gelenler de aynı karakterdedirler. Yani o Bakanlar Kurulu tahlil edildiğinde, hepsinin Kürdistan'da özel savaşı yürütmeye en yatkın tipler olduğu görülür. Türkiye'de özel savaşın ihtiyacını "lep demeden leblebi diyen" tipler karşılıyor. Parlamento ANAP grubudur deniliyor. ANAP grubu da Özal'ın iki dudağı arasındaki sözünü, parlamentoda el kaldırtarak onaylattığı topluluktur. Dolayısıyla, yasa yapan parlamento ya da otorite kaynağı parlamentodan bahsedemeyiz. Aslında öyle bir Bakanlar Kurulu da, öyle bir cumhurbaşkanlığı da yoktur.

Daha önce de açıklamıştık; bir özel savaş kliği vardır. Basın-yayın biraz dik başlılık etti, ancak özel savaş generali Sabri Yirmibeşoğlu hemen gündemi çarpıttı. Özal'ı dinlemediler; çünkü, Özal'ın ne mal olduğunu biraz biliyorlardı. Fakat özel savaş generali devreye girdi, SS yasalarından dolayı onları çağırdı ve "Uyacaksınız" dedi. Ertesi gün de basın süt-liman kesildi. Ne dediyse, hangi talimat geldiyse günlük olarak onu uyguladılar. Sabri Yirmibeşoğlu 12 Mart'tan beri özel savaşı en çok geliştirenlerden biri; zaten o dairenin de başında bulunuyor. Ordunun tüm önemli kademeleri, özel savaşın yürütücülerinin eline geçirildi. Jandarma Genel Komutanlığı Kürdistan'da, Kolordu komutanları, namlı özel savaş generalleri olağanüstü hal yönetimine verildi. Olağanüstü hal yönetimi de, sıkıyönetime ilave olarak daha sıkı bir sıkıyönetimin oluşumudur. Kürdistan'da onun için, kraldan daha etkili bir vali denilir. Bütün veriler ortaya koyuyor ki, TC'nin şu son on yıllık yönetimi bir çete yönetimidir, bir özel savaş çetesinin yönetimidir. Çete yönetimi ile normal burjuva yönetimleri arasında fark vardır. Normal burjuva yönetimi; örneğin bir Fransa'da, bir İngiltere'de, hatta ABD'de değişik, Sovyetler'de değişik işler. Bütün kuvvetlerin bir ağırlığı vardır. Bir ABD generali, ABD yasama meclisi veya senatosuna kafa tutsun, "yapmam" desin, ya da küfretsin, hakkında hemen işlem yapılır. Birisi yalnızca bir demeç verdi; "Biz" dedi, "Saddam Hüseyin'i evinde vuracağız." Hava Kuvvetleri Komutanıydı ve hemen ertesi gün emekliye ayırdılar; yersiz bir demeç vermesi onun emekliye ayrılması için yeterli oldu. Bu, orada parlamentonun ne kadar güçlü olduğunu gösterir. Bir İngiltere'de, asla bir general parlamentoyu, kraliçeyi, hükümeti aşacak tek bir laf bile edemez. Sovyetler'de de öyledir. Bir Sovyet generalinin Sovyet parlamentosuna dayatmada bulunması, muhtıra vermesi görülmemiştir. Hiç beğenmediğimiz diğer ülkelere de bakalım. Türk örneği hiçbir ülkede yok; Türk örneğinde generaller asıl etkileyen kuvvettir. Ordu, yine özelde üst tabakayı ve bütün politikayı yönlendiren kuvvettir. Kimi zaman muhtıralarla, kimi zaman darbelerle, kimi zaman alttan diş göstererek, kimi zaman name yazarak sürekli varlıklarını gösterirler. Atatürk'ten Evren'e kadar, hep iktidar üzerinde böyle etkili olurlar. Bizzat kendilerini cumhurbaşkanı ilan ettirirler, bazen de en ehlileştirilmiş bazı sivilleri; Bayar örneğinde olduğu gibi, bu göreve getirirler. Biraz orduyu dinlememek

durumunda kalan Menderes'i idam ettiler. Orduyu anlamak istemedi, ciddiye almadı ve idam edildi. Bayar müebbetle cezalandırıldı, idamdan kıl payı kurtuldu. Özal, yüzde yüz ordunun uşağı olduğu için veya bukalemun gibi suç ortağı olmayı kabul ettiği için cumhurbaşkanıdır. Ordunun ağırlığı olmazsa iki saat bile orada kalamaz. Ordu, politikanın altındaki temel yürütücü kuvvettir. Ordunun içinde gelişen, özel savaş kuvvetidir. Şu anda her şeyi yürütüyor. Onun için normal parlamento, hükümet, cumhurbaşkanlığı kurumlarının bir kukla kadar bile değerleri yoktur.

Özel savaş çetesinin istihbarat örgütü vardır. MİT bütün istihbarat örgütlerini idare eder. Resmi kurumlara, bütün bürokrasiye, basınyayına kadar sızmıştır. TRT Genel Müdürü MİT ajanıdır; bunu herkes bilir. Basının o bütün kalemşörleri MİT elemanlarıdır. Köşe yazarlarının büyük bir kısmı -sağcısı da, solcusu da-, bütün o ileri gelen bakanlıklar MİT'ten onay alarak geliyorlar. Sanırım büyük oranda parlamentonun kuruluşunda rol alan Danışma Meclisi MİT'in hizmetini en iyi görenlerden oluşturuldu ve bu temelde parlamento kuruluşuna geçildi. Tüm kültürel-sportif-sosyal kurumların başı MİT tarafından tutulmuştur. MİT, en üste kadar istihbaratla bir çete yürütme kuvveti durumundadır. Aslında bunun yürütücüleri son derece gizlidirler. Hiç açık olamazlar; yetkilerin sınırı, sahipleri belli değildir; belli olsalar hedef olurlar. Türkiye'de gerçek iktidar kimdir? Kararlar nasıl oluşur? Pek belli değildir. Çünkü TC, başından beri komplocu temelde gizli kurulmuştur, gizli işlev görmüştür. Halkından gizlidir, insanlıktan gizlidir. Ve bir de birbirlerinden korktukları için gizlidirler. Demirel, "Ben bu kadar yıl başbakandım, bana doğru dürüst bilgi getirmiyorlardı, benden gizliyorlardı" der. Bu bir ispattır. "İşte şöyle altmızı oydular da biz farkına varamadık" diyor. Türk sistemi bu kadar ikiyüzlü, bu kadar sahtekardır.

Demek ki, cumhuriyet büyük bir yanıltma, gerçeği gizleme, yüzeyde görüldüğü gibi olmamadır. Gerçek iktidar organları, gerçek kaynağı anlaşılamamış, oldukça maskelenmiştir. Bunu ancak kendisinden kuşkusu olanlar, toplumu aldatmaya çalışanlar insanlık dışı bir rejimi sürdürmek isteyenler yapabilir. Bu önemlidir ve bunların elinde oluşan bir toplum, baştan beri aldatılmış, saptırılmıştır. Onun için Türkiye insanı doğru dürüst düşünemez. Onun için Türkiye insanı üzerinde, Afrika halklarına bile uygulanmayan düzeyde baskı ve sömürü uygulanır ama buna karşı ses çıkarılmaz. Krallık rejimlerinde yüzde on fiyat artışı oldu mu, halk isyan eder. Doğu'da da böyle, Batı'da da böyle, Afrika'da da böyledir. Cumhuriyetlerde de, krallıklarda da hep böyledir ama Türkiye'de günde yüzde on zam yapılır, yine de hiç kimse sesini çıkarmaz. Demek ki, Türk sistemindeki özel savaş dünyanın hiçbir ülkesinde görülmediği kadar örgütlü ve güçlüdür. Toplumun en ücra hücrelerine kadar nüfuz edilmiştir. Yani anlayış olarak, uygulama olarak toplumu kişilikten çıkarmıştır. Dünyada en kişiliksiz toplum, aslında Türkiye'de şekillendirilen toplumdur. İnsan hakları, bugün Türkiye kadar hiçbir ülkede çiğnenmez; baskı, sömürü, dünyada hiçbir ülkede görülmediği kadar Türkiye'de gerçekleştirilir, ama ses çıkarılamaz. Her şey gayri-meşrudur, ama bir meşruluk maskesi altında rahatlıkla gizlenmiştir. Herkes sessiz-sedasız yaşamak zorundadır. Buna fazla ses çıkarılamaz.

Bu sistemde resmi muhalefetin de, suç ortağı olmama, temiz olma gibi bir durumu yoktur. Tam tersine suç ortağıdır. Her şeyi bilir ama ses çıkarmaz. Bir evden bir eve gitse, bunu bile gizler. İktidar yıpranır, fazla kuvvet ister, fakat o muhalefet, alavere-dalavere devam eder. Onun için SHP muhalefeti, Demirel muhalefeti şimdi tam bir boşluk ifade ediyor. Devrimci gelişmeler bu durumu ortaya çıkardı, bu gelişmeler olmasaydı birbirlerini rahatlıkla devireceklerdi. "Ben yaptım, sen devam ettir; benim maskem düşmek üzere, sen yeni maske tak; ben tecrit oldum, sen kendini kitleye kabul ettir; sen de dört-beş muhalefette devam et; sen de açığa çıkınca biz yenisini kurarız"; işte sistemdeki partilerin hikayesi böyledir. Hep halkı aldatıyorlar, fakat halk da bu sistemin iç yüzünü biliyor artık ve "gelen gideni aratıyor" diyor. Hikayenin özünü biraz koyduk. Bu partiler birer maske örgütüdür aslında. Devleti halktan gizlemeye ve böylece devleti örtbas edilmiş bir biçimde bir gizli örgüt olarak yürütmeye hizmet eden araçlardır. Türkiye'de muhalefet partilerini ne cumhuriyetin kuruluşunda, ne de günümüzde görebiliyoruz. Bunlar devlet partileridir; birisi toplumu aldatır; teşhir, tecrit olunca diğerine devreder. O da birkaç yıl yapar, diğeri gelir onun yerini alır, böylece sürüp gider.

Din kurumu da, devletin tamamen sahtekarca bir biçimde kullandığı bir kurumdur. Hele son zamanlardaki tarikat enflasyonu -diğer enflasyonlarda olduğundan daha fazla-, dini ne derece kullandıklarını gösterir. Yani ne kadar toplumsal değer varsa, kurum varsa, hepsini böyle iğdiş etmişlerdir, işe yaramaz hale getirmişlerdir, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmışlardır. Kapitalizmi de böyle yaptılar, dini de böyle yaptılar.

Sosyalizme göz atarken; Türk sol örgütlerinin durumuna bakalım. İğdiş edilmiş sol, kırk parçaya bölünmüş sol, işe yaramaz sahte sol -aslında sağ da böyledir- günümüze kadar, özellikle 12 Eylül'ün özel savaşında ne duruma getirildi, nasıl bitirildi? En ufak bir muhalefeti örgütleyebildi mi? En ufacık bir hak arama savaşımında, bir adım yol alabildi mi? Hayır! Sol bugün, en dağınık, en örgütsüz, en geveze, en sonuç alamaz, en ölgün ve yıpranan, hiçbir şeye gücü yetmeyen avare takımı durumundadır. TC'nin bir de sağına bakalım: En sağ dediğimiz akıncı-tarikatçı güçler de, -Malatya somutunda ifade edildiği gibi- sahtekar bir konumu yaşıyorlar. Cumhuriyetin gerçek yüzünü saklamaya, örtbas etmeye hizmet ediyorlar.

Belki de bu sözlerimiz bazılarına çok ağır gelebilir, bazılarına biraz haksızlık etmiş olabiliriz ama bu sorunun özünü değiştirmez. Biraz daha kendilerine eğilsinler. "Cumhuriyet" denilen olguyu tanısınlar. Nerede, ne için, nasıl hizmet ettiklerini bilsinler. En sağcı bir parti, cumhuriyet tarihinde nasıl bir yere sahiptir, en solcu parti cumhuriyet tarihinde nasıl bir tarihe sahiptir? CHP solcu parti olarak geçinirdi. Hayır, aslında o da bir merkez partisidir. Onun sağında AP-DYP doğdu, solunda TKP. TKP'nin de nasıl bir sol parti olduğunu biliyoruz. DYP'nin yine, nasıl bir sağ parti olduğunu gördük. Hepsi de TC'yi yaşatma partileridir. 60 yıldır sol, komünist partiyim diyeceksin, devlete tek bir fiske bile vurmamış olacaksın! Böylesi bir solculuğa kim inanabilir, kimi inandırabilirler? Bazı adamları işkence görmüş olabilir. Solcularda da, sağcılarda da bu tür kurbanlar çok olur. Ama hepsi de sisteme hizmet ettirilmekten kurtulamamışlardır.

Aşırı diye tabir edilen Türkiye solu ve sağının, cumhuriyetin resmi ideolojisine yönelik eleştiri ve alternatif olma çabaları da hayli geri. Bir türlü cumhuriyet ideolojisinin kuyrukçusu, icazetçisi konumundan kurtulamayan, ya sosyal-şovenizm biçiminde (sol için), ya da şoven-milliyetçilik biçiminde (sağ için) bu ideolojiye hizmet etmekten ve hatta onu uzun ömürlü kılmaktan öteye bir rol oynamamışlardır. Aynı tutum örgütlenme ve siyasi faaliyetlerinde de sürdürülmüştür. Gerçekten, cumhuriyetin ideolojik perdesinde bir delik açamadıkları gibi, kültürel, siyasal dokusunda da bir aşındırma, dönüştürme, hele hele yıkma-parçalama -tüm iddialarına rağmen- konumuna asla ulaşamamışlardır. Bazı soylu, ilerici çıkışlar olmuşsa da, ezilmekten kurtulamamışlardır. Bu istisnalar genel özelliği şimdiye kadar değiştirememişlerdir. Dolayısıyla; resmi ideolojiye ve politik yapıya yönelik eleştiri, aşındırma ve yerine alternatiflerini koymada gerçekçi olamamış, bunu başaramamış, tersine kendilerini bu ideoloji ve politikanın içinde eritmekten kurtaramamışlardır. Ancak, PKK çıkışı, ideolojik-politik yapısıyla, militan kişilik ve eylemle, yaşam tarzıyla TC'nin bu ideolojik-politik-kültürel çerçevesini kırmış, askeri-faşist çehresini ortaya çıkarmış, zorlamış ve nasıl alternatif olunabileceğini Kürdistan ve Türkiye halklarına göstere-bilmiştir.

Kısacası mevcut solun veya sağın cumhuriyetten kopuşması fazla yaşanmamıştır. Cumhuriyet yaşamından, cumhuriyet kişiliğinden, cumhuriyet tıkanmasından fazla kopmuş değillerdir. Adeta ona, biraz daha modern ideolojiler adına, sağ ve milliyetçilik adına, sol ve sosyalizm adına, demokrasi adına maskelik yapmaktadırlar. Ve böylece daha fazla gizlenmesine çalışmaktadırlar. Sonuç, cumhuriyet çocukluğu; "şöyle yaman bir ırkın ahfadıyız, şöyle saldırır, böyle bastırırız; eskiden yeniçeri olarak bastırırdık, şimdi şanlı Türk işçileri olarak bastırırız, Kore'ye gittik, Körfez'e de gideriz, saldırırız, bastırırız" teraneleri. Bundan öteye gitmemiş bir sistem, insanını da bundan öteye götürememiş bir sistemdir. Ne kapitalizmi, ne sosyalizmi, ne de demokrasiyi kurmuştur. Kurduğu faşizm de en kötü faşizmdir.

Denilebilir ki, insanlık, Türk sistemi altında en belalı bir konumdadır. Eskiden ise, Osmanlı sisteminde bu böyleydi. Yani kendi halkına da büyük baskı ve zulüm uygulamışlardır. Türkmene ettiğini Türkmen şairlerinden, Pir Sultan'lardan öğrenebiliriz; "Şaha gidelim" diye kaçmışlardır. Bu durum Anadolu'da yüzyıllarca sürmüştür.

Cumhuriyet daha kurulurken ondan kaçan solcular olmuştur. Kuruluş sürecinden günümüze kadar, Ermeniler, Rumlar, onların ardından komünistler sürekli bir kaçış ve imha dönemini yaşadılar. Günümüzde yaşanan o büyük iltica da buna dahildir. Milyonlarca iltica, nereden nereye kaçıyor. Hepsi bu cumhuriyet olgusundan kaçıyor. Kaçış, sadece fiziki anlamda değildir, ruhsal anlamdadır da. İnsanların ruhu kalmamış. Türkiye toplumu için şimdi ne deniliyor? Türkiye toplumu nasıl bir durumdadır? Din kullanıldı, tüketiliyor, din adına hiçbir şey kalmadı. Aile kullanılıyor, ailelerin üçte biri sokağa düşmüş, düşürülmüş. Ekonominin başına nelerin getirildiğini ortaya koyduk. Sosyal yaşam tar û mar edilmiştir. Siyasi yaşamın durumunu, muhalefetiyle, iktidar partileriyle, sağıyla, soluyla ortaya koyduk. Ve şimdi neden yaşayamıyoruz? Hastalıklar neden bu kadar kapsamlıdır? Türk insanı hasta; eskiden "Boğaz içindeki hasta adam" derlerdi, Osmanlı için. Şimdi TC, sadece Boğaz içinde değil, bütün Anadolu'da hasta. Ve Kürdistan hastası.

"... PKK'yi bir TC alternatifi olarak düşünmek veya alternatiften de öteye bir karşı koyma, bu temelde insanlığı kurtarma hareketi olarak düşünmek gerekir. Kurtarılan sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkı da oluyor. İnsanlık bir bütün olarak kurtarılıyor. Dolayısıyla PKK'nin önderlik ettiği, sadece bir ulusal kurtuluş hareketi değil, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizmden de öteye -ki bunlar da insanlığın oldukça geliştirdiği kurumlar, değerler oluyor-, bir bütün olarak insanı kurtarma hareketidir. TC bu kadar küfür düzeni ise, bu kadar terörist ise, bu kadar soyguncu, talancı ise, bunun elinden alınan kurtuluşa, biz sadece demokrasi dersek bu doğru olur mu?.."

PKK, TC'nin düşürdüğü kişiliğe alternatif insan tipini yaratıyor

Son yıllarda yaptığımız çözümlemeleri kişilikleri aydınlatmak, biraz daha netleştirmek için yaptık. Fakat eşeledikçe; kir-pas, TC'nin yaratmaları, türetmeleri ortaya çıkıyor. Kemalizmin etkileri ile ortaçağ etkileri kaynaşmış, birleşmiş, daha da hastalıklı yapılar yaratmış. Halen bununla uğraşıyoruz. PKK, TC'nin alternatifi olmak istiyor. TC'nin düşürdüğü kişiliğe karşı, bir insan tipi geliştirmek istiyor. PKK, tarih boyunca uygarlıklarda olumlu ne varsa, ona ulaşmaya çalışıyor. Kapitalizmde olumlu bir şey kalmışsa, onu da değerlendirmeye çalışıyor. Reel sosyalizm olsun, bilimsel sosyalizm olsun, bunların olumlu yanlarını almaya çalışıyor. Dinin halen insanı biraz yararlı kılabilecek özü varsa, onu da tutmaya çalışıyor. Milliyetçiliğin, burjuva milliyetçiliğinin varsa olumlu bir yanı, onu da değerlendirmeye çalışır. Reel sosyalizmin bütün bu iğdiş edilmiş, işe yaramaz duruma gelmesini biz, TC gerçeğine benzettik. Şovenizmi, sosyal-şovenizmi, kemalizm gerçeğiyle açıkladık ve etkisizleştirmeye çalışıyoruz. Dini, TC'nin tanınmaz hale getirmesi ortamında tanımaya çalıştık. Oradan da bir şeyler kurtarmaya çalışıyoruz. Milliyetçilik için de durum aynı. Öyle bir işbirlikçilik geliştirmiş ki, hem Türk milliyetçiliği, hem Kürt milliyetçiliği tanınmaz halde birbirine karıştırılmış, öyle bir hale sokulmuş ki, elle tutulur hiçbir yanı yok. Türk milliyetçiliği, Türk ulusçuluğu gelişsin diyoruz. Türk milliyetçiliğinde de bir şey varsa; yani kapitalizmin bir ideolojik türevi olarak oradan da bir şeyler kurtarılmalı. Veya varsa bazı olumlu yanları temsil eden tipler, onları da tutalım, değerlendirelim diyoruz. TC'nin elinde insanlık adına bir şey kalmış mıdır? Kalmışsa nasıl kurtaracağız? Son tahlilde sizin kişiliklerinizi nasıl çözümleyip, kurtarılacak yanlar varsa nasıl kurtarabiliriz? PKK'nin oluşumu, PKK tipolojisinin yapılanması, tipinin şekillenmesi, militanın ortaya çıkışı, işte bu çabaların bir sonucu olarak gelişiyor. İnsanlık adına bir şeyler varsa, onlar tutuluyor, çözümlenmeye çalışılıyor, olumsuzluklar atılıyor. Yerine, demokratlık, yurtseverlik, emeğe dayalı hak arama, emeğe saygınlık, vatana saygınlık ve bağlılık, insani değerlere ve tarihe saygınlık temelinde doğru bakma gibi özellikler verilmeye çalışılıyor. Ne kadar verebildik? Hiç şüphesiz bu alanda büyük bir mücadele verildi. Bu mücadele ideolojik-politik, örgütsel olduğu gibi, savaş durumuna da yükseltildi; tiplerle savaşıma kadar yaygınlaştırıldı. Bunun sonucunda birtakım kazanımlar ortaya çıkarıldı. Gerçekten PKK tipi, şu anda TC'ye en karşı olan tiptir. Sadece karşı olan değil, onunla savaşan tiptir. Hem ideolojik düzeyde, hem de bugün savaşım düzeyinde karşı koyan tiptir. Tam şekillendi mi, tam ifadesine kavuştu mu? Henüz çok erken ama, ciddi bir karşı koyuşun olduğu ve bunun oldukça kapsamlı, gelişkin bir duruma getirildiği, söylenebilir. PKK tipinin oldukça gelişmesi için büyük çaba vardır.

TC olgusu kabul edilmiyor. Öncelikle ideolojik tutum alınıyor, sonra siyasi tutum ve bugün de savaş tutumuna kadar yöneliniyor. TC'nin dayattığı yaşam biçimi ve yarattığı kişilik kabul edilmiyor. Bu yaşam ve kişilik biçimi ile savaşılıyor. Onun yerine, daha doğru-dürüst tarihi temellerine kavuşmuş, insanlıkla köprü kurmuş, çağdaş insanın özellikleri olan, demokrat, sosyalist özelliklere sahip, doğru tarih kavrayışına ulaşmış ve geleceği bu temelde kavrayışla birleştirmiş bir kişiliğe ulaşılmak isteniliyor. Bu savaş yürütülürken gerçekten büyük çaba harcanıyor. Son derece özeleştirisel davranılmaya çalışılıyor. Eleştirisel olunuyor. Başka türlü, yeni insanı ortaya çıkarmak mümkün değildir. Bin yılların köle, gerici özellikleri TC gibi bir zamkla yapıştırılmış, her şey nefes alınamaz duruma getirilmiştir. Biraz eleştiri, biraz savaş, sonuçta çözüyoruz ve içinden de böylesine bazı değerler çıkarmaya çalışıyoruz. Bunlar işte PKK militanlığı, savaşçılığı biçiminde şekilleniyor. Ve daha fazla mücadele, bizi gerçeklere yaklaştırıyor. Pratik daha fazla doğru teoriye yol gösteriyor. Teori biraz daha gelişkin pratiğe yol açıyor. En somut ifadesini de -cumhuriyetin bu son yıllardaki özel savaş çetesinin yönetimine karşı-, PKK önderliğinde devrimci bir savaşın içine girilmesinde buluyor.

TC çete ve teröristtir

Bize "çete", "terörist" deniliyor ama, gerçekte terörist ve çete, mevcut özel savaş, mevcut özel savaş yönetimidir. Bu iki terim de ona çok uygundur. Oldukça teröristtir. Çünkü her şeyi şiddetle yok etmek istiyor. Aynı şekilde çetedir de. Çetelerin bir özelliği vardır; ilkelere, kanunlara öyle fazla bağlı değildirler. Bunların da ilkesi, kanunu fazla yoktur. Kendi parlamentolarını bir günde askıya alırlar. Cumhurbaşkanlığının yasal yetkileri vardır; ama daha şimdiden bu yasalar bir kenara atılmıştır. Bakanların yetkileri belli değildir. Kimin, kim adına yetki kullandığı belli değildir. Bu; bir çetenin, bir çeteleşmenin oldukça gelişmesi demektir. Çete derken, sadece bir propaganda lafını ifade etmiyoruz burada. Kendi yasalarını çiğneme anlamında -ki, bu çeteciliğin tanımına girer- bir çetecilikle karşı karşıyayız. Kendi kanununa, hukukuna, ilke ve kurallarına uymayan, bunu dilediğince kullanan, çiğneyen bir yönetim sözkonusudur. Özel savaş yönetimiyle ve onun şekillenen çetesiyle karşı karşıyayız. Bu yönetim teröristtir. Terörizm nedir? Terörizm eğer gerçek, doğru bir anlam verilerek değerlendirilirse; haksızca, hiç çaba harcamadan el koymaya ve zorbaca uygulamalara verilen addır. Gerici bir politikanın -ki, bu artık günümüzde katliama kadar vardırılmıştır- hiç hakkı olmadığı halde halklara uygulanmasıyla halklar binlerce yıllık topraklarından boşaltılıyor. Halklar dil gibi, yani hayvanların bile alıkonulamayacağı bir ses çıkarma düzenlerinden bile koparılıyor. Kültür namına, ekonomi namına ellerinde bir şey bırakılmıyor. En büyük teröristin, karşımızda amansız bir terörizmle politika yürüten özel savaş çetesi olduğu kesinleşiyor. Her ne kadar sayıları kalabalık da olsa cübbeli, sırmalı ve rütbeli de olsalar onlar yine bir çetedir. Kıyafete, yaşa-başa aldanmamak gerekir; öze bakmak gerekir. Zaten çapulcular sürüsü fazla olur. Yani rütbeleri çok oldu mu, yaşları çok ilerledi mi, vurguncusu, talancısı çok oldu mu, orada çetenin büyüğünden ve tehlikeli hal aldığından bahsedilir ki, gerçekten TC ordusu da böyle bir çeteleşme olayıdır. Sayıları artmış, yöntemleri son derece tehlikeli hal almış, toplumun başına bela kesilmişlerdir. Toplumun böylece el atmadıkları, düşürmedikleri hiçbir değerini bırakmamışlardır. Bu çete işi değil de, ne işidir?

PKK insanlığı kurtarma hareketidir

Bu çetenin tehlikeli özel savaşımını nasıl durdurabiliriz? İşte PKK'nin de gelişim tarihçesi bunu ifade etmeye çalışıyor. PKK bu anlamda gerçekten kurallı, kanunlu yaşama başlama hareketidir. İnsanlık tarihine, uygarlığa doğru anlam verme, günümüzü ve çağı doğru kavrama, bu konuda TC olgusu tarafından baştan çıkarılmış her şeyi yerli yerine oturtmadır. Özellikle düşürdüğü insanı ayağa kaldırma, onu kendi gerçekliğine, ulusal ve toplumsal gerçekliğine sahip kılmadır.

Tabii ki buna karşı da bir terör uygulanıyor. Başından beri TC bir terörist teşkilattır. M. Kemal'in ve 12 Eylül faşizminin terörizminden, özel savaş çetelerinin amansız teröründen bahsettik. Bunun kökenleri Osmanlılara dayanır. Osmanlı devleti de tam bir terörist devletti. TC'nin terörünün başlangıcı, ta oraya kadar gidiyor. Evet, bu kadar köklü bir terör organına karşı insanlığı savunmadır bizim hareketimiz. Bu terör organları halkları ortadan kaldırdılar. En ufacık bir insani yöne, demokratik, sosyalist gelişmeye imkan vermediler. Hatta normal kapitalist gelişmeye bile aman vermediler. Mevcut TC terörizminin neyi imha ettiğini, neyi ortaya çıkardığını iyi bilelim. DP dönemine normal bir kapitalist gelişme dersek, onu bile terörle susturdu. Peki, geriye kalan nedir? Ordunun terörist faaliyetleri, onun istediği doğrultuda bir çetenin oluşumu, buna göz yumulmasıdır; işte kabul edilen ve yapılan budur.

Demek ki oldukça terörist bir uygulamayla, bir çapulcu çetesinin amansız saldırılarıyla karşı karşıyayız. Çok iyi örgütlenmişlerdir. Kendilerine göre bir tarihi temelleri vardır. Bağlaşıklar kurmuşlardır. Kendi halkları üzerinde kurdukları düzenle onları dünyaya pazarlıyorlar; Türkiye'yi, Kürdistan'ı yok pahasına pazarlıyorlar. Vurgun vuruyorlar, çete işleri yapıyorlar. Yani, sonuçta yağma edilmeyen hiçbir şey kalmamıştır. Kim yapabilir bunu? Ancak çeteler yapar. Kendi halkı yararlanıyor mu? Hayır, yararlanan bir avuç eşkıya ve vurguncudur. PKK'nin ortaya çıkarmak istediği, işte bu gerçektir. Diğer bütün sol güçlerden önemli bir farkı da buradadır. Bu anlamda PKK'yi TC'nin sağıyla, soluyla karıştırmamak gerekir. PKK TC'nin sağıyla da, soluyla da amansız savaşım durumundadır. Bu savaşımının ideolojik-politik yanları şu veya bu biçimde ağırlık kazanabilir ama, TC'yi yaşatan, maskeleyen ne varsa onu karşısına alır. Tarihi temellerini karşısına alır. Gelişimini, güncelini ve geleceğini karşısına alır. Ne kadar zayıf da olsa bunu böyle kavrar, böyle ele alır, böyle kendi gelişimine bağlamak ister. Bu anlamda PKK'yi bir TC alternatifi olarak düşünmek veya alternatiften de öteye bir karşı koyma, bu temelde insanlığı kurtarma hareketi olarak düşünmek gerekir. Kurtarılan sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkı da oluyor. İnsanlık bir bütün olarak kurtarılıyor. Dolayısıyla PKK'nin önderlik ettiği, sadece bir ulusal kurtuluş hareketi değil, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizmden de öteye -ki bunlar da insanlığın oldukça geliştirdiği kurumlar, değerler oluyor-, bir bütün olarak insanı kurtarma hareketidir. TC bu kadar küfür düzeni ise, bu kadar terörist ise, bu kadar soyguncu, talancı ise, bunun elinden alınan kurtuluşa, biz sadece demokrasi dersek bu doğru olur mu? Açık ki, yetersizdir. Gerçekten bütün yönleriyle bir insanlığın kurtarılması oluyor bu. Hani, bazı ırkçı rejimlerin elinden kurtarılmaya; örneğin bugün Filistinliler için, insanın kurtuluşu deniliyor ya, bizimki ondan daha fazla insanın kurtuluşu, hareketi anlamına geliyor. Zaten, TC'nin bizi insandan saymadığını biliyoruz. Açık ki, TC her türlü insani özellikleri yitiren bir rejim ve onun temsilcilerinin hepsi de insanlık düşmanıdır. Kendi halkına en büyük -yüzyıllardan beri katliamlar da dahil- işkenceyi, baskıyı; diğer halklara katliamı reva gören bir rejim insanlıkdışıdır. Günümüz temsilcilerine kalan tarihi temeller hep böyledir. İşte, bu nedenle diyoruz ki, sadece bir demokratik ulusal kurtuluşçuluk değildir bizim yaptığımız, insanlığın kurtuluşudur.

İnsanlık, Hitler'den çok çekti dedik. Ancak o daha çok 1935-45 yılları arasında bir hüküm icra etti. Ve egemen de olamadan yıkıldı gitti. Dolayısıyla, insanlık üzerindeki etkisi sınırlıdır, ama TC öyle değildir. Hem süre itibarıyla, hem kapsam itibarıyla, insanlık üzerindeki en büyük tehlikeyi, Hitler'den de, Mussolini'den de daha fazla, TC; kemalizm halefleri ve çetesi sürdürmektedir. Dolayısıyla insanlığı TC belasından kurtarmak soylu bir devrim hareketidir.

Militanlarımız TC gerçeğini doğru kavramalı ve onun etkilemelerini yerle bir etmelidir

Denilebilir ki, günümüzün en çok insanlığı tehdit eden rejimlerinin başında gelen TC, insanın yüzkarası, insanın en hastalıklı yanı, insanın en kural tanımaz yanı şeklinde biçimlenmiştir. O halde, bizim yürüttüğümüz kurtuluş hareketinin bu insani boyutunu, onun tam bir kurtuluşçu temelde olması gerektiğini iyi anlayacağız. Demokrasi hiç şüphesiz ancak insani temelde gelişebilir. İnsanlığı kazanamayan, demokrasiyi kuramaz. Hele hele sosyalizmi hiç kuramaz. Görülüyor ki, PKK'nin ortaya çıkışı, gelişimi, öyle sizlerin, hatta diğer dışımızdaki güçlerin anlamak istediği kadar dar, sığ ve yüzeysel ele alınamaz. PKK; önemli oranda bilinçli olarak temeli geliştirilmeye çalışılırken, giderek bir gelenek olarak da, kendiliğinden gelişme olarak da şekillenen, çoğunuzun daha kavramakta güçlük çektiği bir oluşumun adıdır. Sadece savaşma tarzı değil, bir yaşam tarzıdır. Duyuş, düşünce tarzıdır. İnsanların birbirini tanıma, anlama, sayma, sevme tarzıdır. Kopuk ilişkileri onarma tarzıdır. Siz bu yönleriyle PKK olgusunu anlayacaksınız. Dost güçler de, özellikle PKK gerçeğini böyle kapsamlı bir biçimde anlamaya çalışmalıdırlar. PKK sadece bir Kürt-Kürdistan hareketi değil, tersine tüm bir insanlık hareketidir. Belki de Türk halkı sözkonusu olduğunda, ona en büyük kurtuluş katkısını sunabilecek bir hareket olarak değerlendirilmek durumundadır. Bu, hem subjektif anlamda, yani bilinçsiz hazırlama anlamında böyledir, hem de objektif bir olgu olarak, Türk zorbalığına, Özal çetesine karşı olduğundan Türk halkı için tam bir kurtuluş aracı oluyor. Tabii ki, TC insanlığın en tehlikeli bir urunu, bir kanser hastalığını temsil ettiği için; bu olguyu, insanlık gövdesinde işleyen uru çekip çıkarmakla PKK insanın da kurtuluşuna büyük bir katkı sunuyor. Görülüyor ki, kendi gerçeğimizi doğru kavramak -hele hele çoğunuzun da 12 Eylül çetesinin elinde, bütün olarak da cumhuriyetin çocukları olarak yetiştirildiğinizi, onun gericiliğinin, bağlaşıklarının etkisi altında ortaya çıktığınızı gözönüne getirirsek- kişilik eğitiminizi, yeniden dönüşümünüzü çok yönlü yapmak ve bu konuda sizleri temsil edilmek istenen yaşam tarzımıza uydurmak çok önemlidir. Biz,

Devamı 23. sayfada

"... Radikal olmak zorundayız. TC etkilemeleri kesinlikle ifilah etmiyor. TC etkilemesini doğru kavrayalım. TC etkilemesi derken, Türk halkını, Türk ulusunu biz karşımıza almıyoruz. Bilakis, bu ulusun üzerindeki bir çetenin durumundan bahsediyoruz. Yine, o çetenin etkisi altındaki Kürdistan derken, bir avuç işbirlikçisinden bahsediyoruz. Yaydığı bazı ahlaki, kültürel özellikler vardır, onlardan bahsediyoruz. Karşı olduklarımız bunlar. Bunların aşılması halinde dipdiri, oldukça kardeşçe yaşanılabilecek bir Türk halkından bahsetmek mümkündür..."

BİRİNCİ YILINI DOLDURAN F. ALMANYA-PKK DAVASI VE ARDINDAKİ GELİŞMELER

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasına yönelik emperyalist saldırılar ve komploların bir parçası olarak açılan Federal Almanya-PKK Davası, 24 Ekim 1990 tarihinde birinci yılını doldurdu. Henüz devam etmekte olan duruşmaların üzerinden geçen bu bir yıllık süreçte yaşanan gerçekler, böyle bir davayı açanların yüz kızartıcı yenilgisine tanıklık etti. Saldırgan, komplocu güçler amaçlarına ulaşamadılar. Emperyalist devletlerin ve özellikle Federal Almanya'nın muazzam desteğini arkasına alan TC'nin Kürdistan'da tırmandırdığı özel savaştan sonuç alınmaz ve halk savaşı gelişimini sürdürürken, FAC-PKK Davası duruşmaları Kürdistan halkının kurtuluş davasının savunulduğu bir mücadele platformu durumuna getirildi. Federal Savcılığın MİT'in kuklası yalancı tanıklarla birlikte yoğurup biçim vermeye çalıştığı tezler tutmadı; "terörist örgüt" savları bu süreçte netlik kazanan gerçekler karşısında kağıttan şato gibi çöktü. Davanın hukuksal ve ahlaki dayanaklardan yoksun olduğu, emperyalist sistemin Kürdistan'da tehdit edilen çıkarlarının korunmasını amaçlayan bir siyasal dava olarak gündeme geldiği tamamen açıklığa kavuştu. Gelinen aşamada dava Federal Almanya'nın utancını taşımakta zorlandığı ağır bir yüke dönüştü.

Gündemdeki dava elbette öyle birdenbire ortaya çıkmadı; Batı Avrupa koşullarında PKK hareketine karşı girişilen bir dizi komplo ve provokasyonun en son halkası olarak doğdu. Olof Palme cinayetinde görüldüğü gibi, bu dava öncesinde de PKK'yi terörist ilan etmek amacıyla düzenlenmiş bir dizi komplo ve provokasyon vardı. Ancak bunların hiçbirinden sonuç alınamamıştı. PKK'ye mal edilmek istenen birçok komplonun gerisinde TC ve Batı Avrupa devletlerinin haber alma örgütlerinin parmağı bunuyordu. PKK bütün bu komploları etkisiz hale getirmiş ve bu saldırılardan güçlenerek çıkmıştı. PKK hareketine karşı Batı Avrupa zemininde girişilen saldırıların etkisiz kalması ve Kürdistan'daki özel savaşın çözümsüzlüğe doğru gitmesi, saldırıların kapsamını daha da genişletti. Komplo ve provokasyonlar doğrudan NATO tarafından yönlendirildi. ABD emperyalizmi Kürdistan sorunu konusunda yeni arayışlar içine girdi ve ABD politikası "PKK'ye hayır, Kürt sorununa evet" biçiminde somutlaştı. Bu yaklaşım biçimi NATO tarafından da olduğu gibi benimsendi. Buna göre, Kürdistan sorununun sistemin çıkarlarına uygun çözümü, öncelikle PKK hareketinin tasfiye edilmesinden geçiyordu. PKK'nin tasfiye edilmesi görevi ise, Avrupa Topluluğu bünyesinde ve NATO içinde Türkiye Masası sorumlusu olan FAC'ne verildi.

PKK'nin tasfiye edilmesi, kuşkusuz sadece Federal Almanya ve Batı Avrupa ülkeleriyle sınırlı kalan bir mücadele sonucunda başarılabilecek bir şey değildi. Bunu gerçekleştirmek için, her şeyden önce PKK'yi esas kaynağında yenilgiye uğratmak gerekiyordu. Bunun yolu da sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşa destek sunmak ve bu savaşı her yönüyle beslemekten geçiyordu. Nitekim, emperyalist devletler arasında Kürdistan'daki özel savaşta Türk sömürgecilerini en çok destekleyen güç FAC oldu. Kürdistan'da birer cinayet makinası gibi çalışan ve soykırım suçları işleyen özel harekat timlerinin eğitimini doğrudan FAC üstlendi. Bu eğitim Bonn yakınlarındaki St. Augustin'de GSG-9 adlı kuruluşun 65 69 nolu üssünde gerçekleştirildi. Özel harekat timleri olarak bilinen kontr-gerilla birliklerinin donatımı, gerilla birliklerinin izlenmesi, imha edilmesi veya tutsak alınması ve sorgulanması için gerekli olan tekniğin transferi, bu araçların kullanımı için gerekli eğitimin verilmesi, sınır koruma birliklerinin oluşturulması ve bizzat eğitimi FAC tarafından yerine getirildi. Bonn hükümetinin Ankara Büyükelçisinin sözleriyle, Kürdistan'daki kurtuluş mücadelesini bir ayaklanma değil "terör" olayı olarak gören FAC, Türk kontr-gerilla timlerini "anti-terör" mücadelesi konusundaki deneyiminden yararlandırdı. Bu konuda sömürgeci Türk devletiyle sıkı bir işbirliğine gitti. Alman pilotlarının kullandığı savaş helikopterleri doğrudan Kürdistan'daki bastırma ve imha savaşının içinde yer aldı. FAC yönetimi, kendi ülkesinde başlattığı tutuklamalara paralel olarak Türk devletine sağladığı çok yönlü destekle Kürdistan'daki sömürgeci savaşın taraflarından biri haline geldi.

FAC, PKK hareketine karşı başlattığı mücadele ile kollarını PKK'nin faaliyet gösterdiği bütün alanlara uzattı. Bu temelde PKK'nin Lübnan alanındaki faaliyetlerine yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. Kendi yasalarını ve ulusal kurtuluş savaşlarına ilişkin uluslararası antlaşmaların hükümlerini hiçe sayarak, başka ülkelerde meydana gelen olaylar hakkında Federal Almanya'da dava açtı. Bu davanın başarıyla sonuçlanması halinde, Lübnan Davası bir örnek oluşturacak ve bu örnekten hareket eden FAC ulusal kurtuluş güçleri hakkında kendi ülkesinde ceza davaları açabilecekti. Federal Almanya'da açılan PKK Davasının görünürdeki yönetici ve yönlendirici gücü olan Federal Savcılık, TC'nin özellikle 1987 yılından itibaren Lübnan'da yoğunlaştırdığı ajan-kontra faaliyetlerinin içinde de fiilen yer aldı. Türkiye'den gelen ajan-kontraların bir bölümü bizzat Federal Savcılık tarafından örgütlendirilip PKK'nin Lübnan'daki kamplarına gönderildi. MİT'in kuklası yalancı tanıklardan elde edilen bilgiler temelinde hazırlanan ve kamplara sızdırılmak istenen kontraların önüne komplolar ve suikastler gerçekleştirme görevi konuldu. Dışardan bir hukuk kurumu olarak görünen ve Kürt politikacılarını bir "terör örgütüne üye olmak"la itham eden Federal Savcılık, PKK'ye karşı sürdürdüğü saldırı kampanyası boyunca tipik bir terör örgütü gibi çalıştı; başından beri terörist yöntemler kullandı.

Aynı kurum, polis maharetiyle gaspettiği belgeleri ve bu belgelerden derlediği bilgileri anında sömürgeci Türk devletine ulaştırdı. Türk ve Alman haber alma örgütlerinin karşılıklı işbirliği sonucunda, birçok yurtsever tutuklandı, işkence gördü ve cezaevine gönderildi. Alman polisinin Türk devletine sunduğu isim listesinde yer alan yurtsever bir işçi Kürdistan'a döndüğünde sömürgeciler tarafından tutuklandı ve işkencede katledildi.

FAC, tutuklamalara girişmeden önce, açılacak olan PKK Davası için epeyce hazırlık yapmıştı. Bu ülkenin tarihinde ilk kez PKK Davası somutunda uygulama olanağı bulan Pişmanlık Yasası (Kronzeuge), tutuklamaların hemen öncesinde Federal Meclisin onayından geçirildi. Devrimci güçlerin, "insan olarak ölüp hayvan olarak yeniden doğmak" biçiminde tanımladıkları bu yasaya göre, açılacak siyasal davalarda tanıklık yapacak "eski örgüt mensupları"nın cezalarında büyük indirime gidilecek; bu unsurların suçlamaları esas alınarak tutuklanan devrimci politikacılar ağır hapis cezalarına çarptırılabilecekti. Yine aynı şekilde PKK Davasının görüleceği sığınak türünden mahkeme salonunun inşasına henüz ortada tutuklamalar yokken başlanmış ve bunun için 10 milyon mark harcanmıştı. Federal Savcılığın iddianamesini hazırlamasından ve Yüksek Eyalet Mahkemesinin davanın açılmasına karar vermesinden çok önce, özel olarak PKK Davası için ayrı bir mahkeme salonunun inşa edilmesi, bu davanın siyasal yönetimin kararlarıyla gündeme geldiğini göstermekteydi.

PKK üyeleri ve taraftarlarına yönelik saldırılar ve tutuklamalar, MİT tarafından hazırlanıp, Federal Almanya'ya gönderilen Nusret Aslan adındaki bir piyonun FAC polisine sığınarak kendisine dikte ettirilen senaryo temelinde ifade vermesiyle başladı. Daha önceden hazırlanan özel eğitilmiş polis birimleri, Almanya'nın değişik kentlerindeki Kürt yurtseverlerinin evlerine ve işçi derneklerine baskınlar düzenledi. Yurtseverler tehdit edildi ve polisle işbirliğine giderek tutsak Kürt politikacıları aleyhinde tanıklık yapmaya zorlandı. Birçok politikacı tutuklandı. Soruşturma yargıcının çıkardığı tutuklama emrinin gerekçelerinin ciddi hiçbir yanı yoktu. İleri sürülen gerekçeler temelinde tutuklamalara başvurmak tamamen hukukdışıydı. Gerçekte Kürt politikacıları FAC tarafından rehin alınıyorlardı. Bu nedenle MİT'in piyonu Nusret Aslan'ın tanıklığına dayanarak tutuklamalar yapan Federal Savcılık, uzun süre göstermelik yargılamalara temel oluşturacak bir iddianame hazırlayamadı. Çünkü tutuklamalar için esas gerekçe yapıldığı halde, Nusret Aslan'ın ifadeleri ve eldeki öbür veriler bir iddianame hazırlanmasına yetmemekteydi. Bizzat Federal Savcılık da bu gerçeği itiraf etmek zorunda kaldı. Federal savcılardan Lothar Senge, Berlin Eyalet Mahkemesi önünde ajan-provokatör Ali Çetiner lehinde tanıklık yapar ve bu kişinin Pişmanlık Yasasından yararlandırılması gerektiğini savunurken, "Ali Çetiner olmasaydı işimiz zordu; kendisinin açılacak davada tanıklık etmeyi kabullenmesinden sonra birlikte çalıştık; elimizde bulunan malzemeyi biçimlendirerek bir teker haline getirdik ve şimdi bu teker "yürüyor" diyordu. Savcı Senge'nin de belirttiği gibi, Federal Savcılık ancak Ali Çetiner'in İsveç'ten transfer edilmesinden sonra bir iddianameye ulaşabildi. Tek başına bu olgu bile PKK Davasının tamamen siyasal amaçlarla açıldığının yeterli kanıtı oluyordu.

Rehin alınan Kürt politikacıları, duruşmaların başladığı 24 Ekim 1989 tarihine gelinceye kadar geçen 16 ay boyunca en ağır tecrit koşulları altında tutuldu. Dış dünya ile bağlantıları kesildi. Dışardan kitap temin etmelerine, gazete ve dergilere abone olmalarına izin verilmedi. Savunmalarını hazırlamaları için gerekli olan belge ve dokümanların kendilerine ulaşması engellendi. Sürekli denetim altında gerçekleşen savunma yazışmaları bile birçok kez geri çevrildi. Daha bir dizi utanç verici uygulamaya karşılık, Federal Savcılık makamı aynı süreçte Hitler'in propaganda bakanı Göbbels'e rahmet okutturan bir karşı propaganda kampanyasına girişti. Yaptığı sayısız basın toplantıları ve yazılı açıklamalarda PKK'nin "tehlikeli bir terörist örgüt" olduğunu yaymaya ve dava sanıkları aleyhinde kamuoyu oluşturmaya çalıştı. Federal Almanya-PKK Davası, dünya kamuoyuna "yüzyılın en büyük terör davası" olarak sunuldu.

Federal Savcılığın psikolojik savaş niteliğindeki karşı propaganda faaliyetleri, aynı zamanda özel olarak bu dava için inşa edilen mahkeme salonundaki iğrenç düzenlemeye haklılık zemini kazandırmayı amaçlıyordu. Gerçekten de duruşmalar başladığı zaman, mahkeme salonunda o güne değin görülmemiş bir düzenlemeye gidildiği ortaya çıktı. Tutsaklar mahkeme salonundan ayrılmış bir cam kafesin -tutsakların deyişiyle insan akvaryumunun- içine konuldu. Tutsakların arasına sırasıyla birer güvenlik görevlisi yerleştirildi. Mahkeme salonunda kendileri için ayrı bir masa tahsis edilen psikiyatri uzmanlarından tutsakların davranışlarını izleyerek her biri hakkında rapor hazırlamaları istendi. Federal Savcılık ve mahkeme heyeti, Hitler Almanya'sında bile görülmemiş bu uygulamayı tutsakların "tehlikeli teröristler" olmalarına bağlamaktaydı. Davayı açanlara göre bu uygulamalar gerekli ve zorunluydu. Çünkü tutsaklar kaçma girişiminde bulunabilir veya görevlilere saldırabilirlerdi.

Davanın diğer ilginç bir yönü de, tutsaklardan güven belirttikleri birer avukat dışında ikinci bir avukat tutmaları istendiği halde, bu konudaki istemlerinin geri çevrilmesi ve mahkeme tarafından kendileri için birer "emniyet avukatı"nın atanmasıydı. Belirlenen niteliklere haiz oldukları halde, tutsakların verdikleri dilekçelerde savunma vekili olarak atanmasını istedikleri avukatların hiçbiri kabul edilmedi. Mahkeme heyeti ve Federal Savcılık kendileriyle işbirliği yapacak avukatları sözümona tutsakları savunmakla görevlendirdi. Güven belirtilen avukatların çeşitli nedenlerle davaya katılamamaları veya mahkeme heyeti tarafından duruşma dışı bırakılmaları halinde, "emniyet avukatları" devreye girecek ve tutsakların savunmasını üstleneceklerdi. Aslında bu atamalar tutsakları savunma olanağından yoksun bırakmanın bir yöntemiydi. Nitekim bu avukatlardan bazıları daha ilk duruşmalarda provokatif tavırlar içine girdiler ve tutsakların duruşma salonundan atılması için çaba harcadılar. Federal Savcılık duruşma süreci boyunca güven belirtilen avukatların görevlerinden alınmaları için dilekçeler verdi; bazı avukatlar hakkında dava açıldı. "Emniyet avukatları"nın daha aktif duruma gelmeleri için çaba harcandı.

Ancak Alman emperyalizminin oyunları tutmadı; Federal Savcılığın yalan ve demagojiye dayanan propagandası geri tepti ve boşa çıktı. Tutuklu Kürt politikacıları kendilerine reva görülen insanlıkdışı uygulamalara karşı kararlı bir direniş gösterdiler. Bu direniş Kürdistanlı yurtseverler tarafından dışardan da aynı kararlılıkla desteklendi. Mahkeme salonundaki çirkin düzenlemeye karşı kamuoyunda yoğun bir tepkinin gelişmesi üzerine, yukarıdan gelen bir kararla mahkeme heyeti yaklaşık dört ay sonra cam bölme uygulamasına son verdi. Tutsakların arasına oturtulan güvenlik görevlileri eski yerlerinden alındı ve arkada bulunan sıralara yerleştirildi. Aynı süreçte üç tutuklunun davası düştü. Tutuklu birçok politikacının tahliyesine ve tutuksuz olarak duruşmalara katılmalarına karar verildi. Tutuklu olarak duruşmalara katılan kişilerin sayısı bügün dörde düşmüş bulunuyor. "Saldırgan ve dizginlenemez teröristler" olarak tanıtılmak istenen oniki Kürt politikacısı ve yurtsever, şimdi bu gülünç ve yalan savların sahiplerinin burunlarının dibinde oturuyor.

Davayı açanlar hiçbir zaman tutsaklar arasında bir ayrım yapmadılar. Ulusal kimliklerine ve siyasal kişiliklerine bakarak, hepsine "tehlikeli teröristler" damgasını vurdular. Bu tutuma uygun olarak, tutsakların tamamı "tehlikeli" olmalarının gerektirdiği benzer insanlıkdışı uygulamalardan geçirildi. Dava birinci yılını doldururken, bu "tehlikeli teröristler"den onikisi serbest bırakılmış bulunuyor. O zaman sormak gerekiyor: Bu insanlar Federal Savcılığın yıllarca propagandasını yaptığı gibi, "tehlikeli teröristler" idiyse, neden ve nasıl serbest bırakıldılar? Kendilerine isnat edilen "suçlar"a ne oldu? Değişen şey neydi? Tahliye edilen devrimci politikacılar ve yurtseverler, davayı açanlarla uyum politikasına mı yatmışlardı? Direnişçi tutumlarından mı vazgeçmişlerdi? Davayı açanların mantığına göre kendi suçsuzluklarını ortaya koyan yeni kanıtlar mı ileri sürmüşlerdi? Hayır,

"...Emperyalist devletlerin ve özellikle Federal Almanya'nın muazzam desteğini arkasına alan TC'nin Kürdistan'da tırmandırdığı özel savaştan sonuç alınmaz ve halk savaşı gelişimini sürdürürken, FAC-PKK Davası duruşmaları Kürdistan halkının kurtuluş davasının savunulduğu bir mücadele platformu durumuna getirildi. Federal Savcılığın MİT'in kuklası yalancı tanıklarla birlikte yoğurup biçim vermeye çalıştığı tezler tutmadı; 'terörist örgüt' savları bu süreçte netlik kazanan gerçekler karşısında kağıttan şato gibi çöktü. Davanın hukuksal ve ahlaki dayanaklardan yoksun olduğu, emperyalist sistemin Kürdistan'da tehdit edilen çıkarlarının korunmasını amaçlayan bir siyasal dava olarak gündeme geldiği tamamen açıklığa kavuştu. Gelinen aşamada dava Federal Almanya'nın utancını taşımakta zorlandığı ağır bir yüke dönüştü..."

bunların hiçbiri olmadı. Oniki devrimci ve yurtsever, davanın siyasal bir dava olduğunu ve bu nedenle yargılanmanın meşruluğunu kabul etmediğini defalarca dile getirdiği, Kürdistan halkının kurtuluş davasına bağlılığını haykırdığı ve başından itibaren kararlı bir direniş sergilediği halde tahliye edildi. Mahkemenin güdümlü karakterine karşın, Federal Savcılığın iddiaları ve MİT'in kuklası yalancı tanıkların suçlamaları, kendilerini daha uzun süre cezaevlerinde tutmaya yetmedi. Bir gün öncesinde müthiş güvenlik önlemleri altında trafiğe kapatılmış yollardan geçirilerek mahkeme salonuna götürülen bir tutsağın ertesi günü tahliye edilmesi, davayı açanların suratına yapıştırılmış bir şamardan farksızdı. Davanın siyasal niteliğinden ve mahkemenin güdümlü karakterinden ötürü, tutuklu her devrimcinin tahliyesi yargılanmak istenenler için bir mevzinin kazanılması, davayı açanlar için ise iddialarının iflası ve yenilgilerinin itirafıydı.

Yine Federal Savcılığın ve mahkeme heyetinin bütün engelleyici tutumlarına karşın, tutsaklar kapsamlı savunmalar yaptılar. Hazırlanan ortak savunmada, Alman emperyalizminin PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırmasının ve ceza davası açmasının nedenleri ortaya konuldu. Alman emperyalizmi ile Türk sömürgeciliği arasında kurulan tarihsel ve güncel ilişkiler, her iki gücün Kürt ulusuna karşı yaptıkları suç ortaklığı yoğun bir biçimde teşhir edildi. Emperyalist saldırılar ve komplolarla onların bir uzantısı olan gündemdeki davanın Kürdistan halkını Türk sömürgeciliğine karşı savaşmak ve zafer kazanmaktan alıkoyamayacağı kesin bir dille vurgulandı. Federal Savcılığın hazırladığı iddianameleri okumayı -çevirileriyle birlikte- yarım günde tamamlamasından sonra, tutsakların hazırladıkları savunmaları okumaları aylarca sürdü. Duruşma salonu aylar boyunca Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük davasının savunulduğu bir kürsü olarak kullanıldı.

Davayı açanlar, bütün umutlarını MİT'in piyonu yalancı tanıkların ifadelerine bağladıkları ve bunların tanıklıklarına dayanarak dava açtıkları halde, hazırladıkları bir yalancı tanığı mahkeme salonunda sorgulama riskini göze alamadılar. İfade vermeyi kabul etmesi durumunda kendisini suçlu duruma düşürebileceğini belirterek, Hasan Doğan adındaki zavallının polisteki ifadesini tekrarlamasını bile engellediler. Oysa Federal Savcılığın iddialarına bakılırsa bu zavallı, mağdur duruma düşürülmüştü; sadece böyle bir mağduriyete neden oldukları gerekçesiyle birçok insan aylarca cezaevlerinde tutulmuştu. Bu yüzden genel bir sorgulama yapılmasa bile, en azından "mağduriyet"ine yol açan olaylar konusunda sınırlı bir sorgulamaya tabi tutulabilir ve göstermelik de olsa tanıklık koşulları kısmen yerine getirilebilirdi. Ancak hafif bir esintinin dahi Hasan Doğan'ın yalanlarını silip süpürmeye yeteceğinin farkında olan mahkeme heyeti, kendisini sorgu dışı bırakmayı yeğledi.

Hasan Doğan'ın devre dışı bırakılmasından sonra, sıra davanın "ikinci baştanığı" olan Nusret Aslan'a geldi. Federal Savcılık ve mahkeme heyeti, Nusret Aslan'ın mahkeme salonuna getirilmesini tam bir gösteriye dönüştürdü. MİT'in basit bir kuklası olan bu zavallı, her duruşmaya iki polis helikopteriyle getirildi. Kendisine çelik yelek giydirilmiş olarak duruşma salonuna alındı. Mahkeme salonunda alınan ek güvenlik önlemlerinin yanısıra, oturulduğu "tanık" kürsüsünün çevresine dört koruma polisi yerleştirildi. Davayı açanlar, tanık olarak Nusret Aslan'ın taşıdığı riski hafifletmek amacıyla, işin gösteri yanına ağırlık verdiler; "baştanığın" hafifliğini kendisine Almanya tarihinde en çok korunan tanık ünvanını vererek ağırlaştırmaya çalıştılar.

Ismarlama tanık Nusret Aslan, MİT tarafından hazırlanıp belirli bir programla Federal Almanya'ya gönderildikten ve burada Alman polisiyle bağlantı kurduktan sonra, bir gün için bile olsa polis denetiminin dışına çıkamadı. Görevli olarak geldiği bu ülkede sınır koruma birlikleri (GSG-9)'ne ait üslerde tutuldu. Polis sorgusu bile GSG-9'un üslerinde yapıldı. Ortalama üç yıl boyunca, deyim yerindeyse sürekli tanık eğitiminden geçirildi. Bu süre içinde güvenilir bir tanık izlenimi yaratması için yoğun çaba sarfedildi. Polis sayısız kereler ifadesine başvurdu. İlk ifadede tutarsızlıklar görülünce, alınan ikinci ifadeyle çelişkiler düzeltilmeye çalışıldı. Tanık olarak mahkemede ifadesine başvurulmadan aylar önce kendisine bir hukuk danışmanı atandı. Sonuçta Nusret Aslan'ın biri öbürünü yalanlayan pek çok ifadesi ortaya çıktı. Ancak bunlardan çok sınırlı bir bölümü savunma avukatlarına teslim edildi. Davayı açanlar, uzun süren eğitim ve hazırlık devresinden sonra "baştanık" Nusret Aslan'ın bu çabalarına olumlu karşılık vereceğine ve hiç olmazsa Federal Savcılığın senaryosuyla uyum içinde olacağına inanıyorlardı. Kendisi bu inançla sahneye çıkarıldı.

Ne var ki, davayı açanların beklentileri gerçekleşmedi. Bütün iyi niyetli çabalarına karşın, mahkeme başkanı Jörg Belker'in yaklaşık üçbuçuk ay süren sorgusunda, Nusret Aslan'ın polis sorgulamasında meydana getirilen yamalı bohça kırk yerinden yırtıldı. Mahkeme başkanı yanıtını da içinde taşıyan türden sorular sorduğu ve savunma avukatlarının müdahalelerinde dile getirdikleri gibi kendisine "altın köprüler" kurduğu halde, "baştanık" beklenen karşılıkları veremedi; kurulan köprülerden geçmek yerine bataklığa vurmayı tercih etti. Başkan Belker istediği yanıtı elde etmek için sorularını tekrarlama gereğini duyduğu zaman, çoğu kez aynı soruya aynı anda üç değişik karşılık aldı. Açık faşist rejimlerde kurulan askeri mahkemelerde bile katlanılması mümkün olmayan bu "baştanık" senaryosu, Düsseldorf Yüksek Eyalet Mahkemesinde meşru görülerek sahnelenmeye devam etti. Her şeye karşın, kuklalar tiyatrosunun baş kuklası Belker'in bu tutumu Nusret Aslan'ın "baştanıklığı"nın tam bir fiyaskoyla sonuçlanmasını önleyemedi. Kamuoyu "baştanık" rezaletini yakından gördü. Bu rezaletin suç ortağı olan bay Belker, dinleyicilerin Nusret Aslan'ın yalanlarına gülmelerine dahi tahammül edemedi, birçok kez dinleyicileri salondan atmakla tehdit etti. Nusret Aslan'ın yalancılığı Alman basınına da yansıdı. Kimi gazeteler Nusret Aslan'ı meşru tanık sayarak sonuç almanın muhallebiyi duvara çivilemeye teşebbüs etmekten farksız olduğunu yazdılar. Kısacası gelinen aşamada genelde bütün "tanıklar" ve özelde "baştanık" Nusret Aslan ayrılmaz bir kambur gibi davayı açanların sırtında duran ve ayıplarını gözler önüne seren bir utanç unsuruna dönüştü: Ayıbı çok iyi bilinen ancak tıpkı bir kambur gibi bir türlü koparılıp atılamayan bir utanç unsuru!

Ellerindeki malzemenin niteliğine yabancı olmayan savcılar ve yargıçlar bunları kamuya açık bir davada tanık olarak dinlemenin risklerini çok iyi biliyorlardı. Hele bu kişilerin sorgulanmak üzere savunma avukatlarına teslim edilmelerine razı olmak, yoğun çabalar sonucunda inşa edilen yalan binalarının yerle bir edilmesini göze almak demekti. Aynı şekilde Hasan Doğan örneğinde olduğu gibi bütün "tanıkları" mahkeme karşısına çıkarmaktan kaçınmak da, bunların yalancılığını peşinen kabul etmek ve tusakların davanın niteliğine ilişkin açıklamalarını onaylamak anlamına gelecekti. Gerçeğin böyle olduğu, her hareketinde tarafgirliğini ele veren mahkeme başkanının "tanık" sorgulaması sırasında bile açıkça doğrulandı. Buna karşın Federal Savcılık, mevcut iddialarla hala tutuklu olan politikacıları içerde tutmakta zorlanınca, sözümona yeni suç kanıtları bulmak amacıyla Nusret Aslan'ın tanıklığına başvurmaya devam etti. Duruşmalarda devam eden sorgulamalar dışında yeni sorgulamalara girişti. Boğazına dek pisliğin içinde bulunan Federal Savcılık, posası çıkmış ve polis piyonluğu deşifre edilmiş bu yaratıkları kullanarak, hala yeni oyunlar tezgahlamaya ve rehin tutulan Kürt politikacılarının tutukluluk sürelerini biraz daha uzatmaya çalışıyor. Hala gömüldüğü bataklığın içinde çırpınarak kendince bir şeyler kurtaracağını umuyor.

Yürürlükteki hukukun bilinen bir kuralıdır: Tanık, sanıklar karşısında taraf olamaz. Bir taraf gibi davranıp zan altında tutulan kişileri suçlayamaz. Böyle bir davranış tanık sıfatıyla dinlenen kişinin tanıklığını sona erdirirdi. Kendisi de tam bir hukuk skandalı olarak bu davada, "baştanık" Nusret Aslan'ın yarattığı bu türden sayısız küçük skandal, mahkeme heyeti tarafından sürekli örtbas edilmek istendi. Örneğin, Nusret Aslan durup dururken CIA ajanı olmadığını ve Kürt halkını PKK tehlikesinden korumak için ifade verdiğini belirterek, dolaylı bir biçimde MİT tarafından görevlendirildiğini ifşa ettiği halde, mahkeme başkanı kendisini uyarma gereğini bile duymadı. Bunun yerine, bu polis piyonunun iğrenç sözlerini protesto eden tutsaklara saldırdı. Tutuklu bir politikacıyı üstüste on duruşmaya katılmaktan men ederken, dışardan duruşmalara katılan bir devrimciyi de yedi günlük hapis cezasına çarptırdı. Davayı açanların tutumu genel olarak bu oldu. Savcılar ve yargıçlar, köşeye sıkıştıkları her dönemde, sürekli provokasyon ortamı yaratarak, dikkatleri asıl konudan uzaklaştırmayı denediler. Böylesi anlarda çoğunlukla davada yargılanmak istenen kişileri cezalandırma yolunu seçtiler. Ancak hiçbir hukuk kuralına sığdırılamayan bu taşkınlıklar ve saldırılar, böyle bir davayı açanların utancını gizleyemedi ve gizleyemeyecektir.

Düsseldorf Yüksek Eyalet Mahkemesi'nde devam eden PKK Davası duruşmaları birinci yılını doldururken, yargılanmak istenen güçler açısından dava sonuçlanmış; davanın PKK hareketine karşı düzenlenen emperyalist komplonun bir parçası olduğu kanıtlanmış ve bu komplo boşa çıkarılmıştır. Her şeyden önce, FAC-PKK Davasının geldiği noktada ortaya çıkan en önemli gerçeklerden biri budur. Emperyalist komplonun hedefi biraz açılırsa, bu gerçek daha iyi anlaşılacaktır. Komplo NATO merkezinde kararlaştırıldı. Amaç PKK'yi geriletmek, bağımsızlık savaşından vazgeçirmek ve emperyalizmle işbirliğine zorlamaktı. Yine geçmişte denenmiş taktiklere başvuruldu. Ajanlar devreye sokularak PKK içerden ele geçirilmek ve çökertilmek istendi. Eskiden beri bilinen sloganlarla hareket edildi; diktatörlükle suçlanan PKK önderliğine karşı savaş açıldı. Çeşitli Kürt işbirlikçi çevreleri de harekete geçirildi. Bunlar özellikle Batı Avrupa'da emperyalist polisin yedek gücü haline geldiler. Televizyon programlarına çıkıp PKK'nin çok "tehlikeli" olduğunu ve yok edilmesi gerektiğini söylediler. Açılacak davada tanıklık yapma görevini üstlendiler. Aynı süreçte Türk sömürgecileri de gerilla mücadelesi saflarına ve PKK kamplarına ajan-kontra sızdırma çalışmalarını yoğunlaştırdılar; özel savaşı en üst boyutlarına vardırdılar. Bütün cephelerden geliştirilen bu saldırılar karşısında PKK'nin dayanamayacağı umuluyordu. Kürt işbirlikçi çevreler de bu inancı paylaşıyorlardı. PKK'nin geriletilmesi ve gerilla savaşının bastırılması durumunda Kürtlere kültürel haklar tanınacak ve Kürt işbirlikçileri serbest politika yapma olanağı bulacaklardı. Bu çerçeve içinde FAC polisinin başlattığı tutuklamalar, kompleya karşı koyması olası kişilerin rehin alınmasından başka bir şey değildi. Bu tutuklamalarla polis bir yandan yurtseverlere gözdağı verirken, diğer yandan ajanların önünü açmış oluyordu. Ancak PKK, saldırıları püskürttü ve komployu boşa çıkardı. Mücadele saflarına sızdırılmak istenen ajan-kontralar kısa bir süre içinde yakayı ele verdi. Semircilliğin yeni şefleri kendi alçaklıklarıyla başbaşa bırakıldı. Yerel ayaklanmalarla takviye edilen gerilla savaşı tüm Kürdistan'da kök salarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin zaferini güvence altına aldı. FAC-PKK Davası duruşmaları başladığında yaşanan gerçeklik buydu. Davanın açılmasına geç karar verilmesi ve duruşmaların ancak tutuklamaların üzerinden 16 ay geçtikten sonra başlaması, bir yönüyle emperyalizmin dışarda sonuca ulaşmak istemesinden kaynaklanmıştı. Tutsakların duruşmalardaki kararlı tutumu, PKK'nin emperyalizme, Türk sömürgeciliğine ve işbirlikçilerine karşı kazandığı zaferi daha da pekiştirdi.

İkincisi, Alman emperyalizminin bu ülkede bulunan Kürt işçilerini ulusal kurtuluş saflarından uzaklaştırma çabası sonuç vermedi. Özel eğitilmiş polis timleriyle düzenlenen ev baskınları ve aramalar, fişlemeler, işten çıkarma, tutuklama ve sınırdışı etme tehditleri yurtseverlerin kararlılığını azaltamadı. Tam tersine Kürt işçileri mücadeledeki kararlılıklarını daha da geliştirdiler; PKK'ye, ulusal kurtuluş davasına ve tutsaklara sahip çıktılar. Bir yıl boyunca her duruşma günü mahkeme salonundaki dinleyici sıralarını doldurarak, hiçbir saldırı karşısında gerilemeyeceklerini gösterdiler.

Üçüncüsü, ilk FAC-PKK Davası ile birlikte uygulama olanağı bulan Pişmanlık Yasasının insanlık değerlerine ne ölçüde aykırı olduğu bütün netliğiyle açığa çıktı. Bu yasanın gerçeklerin ortaya çıkarılmasına hizmet etmediği, tersine düşürülen kişileri iyice tanınmaz hale getirdiği ve insanlıkla bütün bağlarını kopardığı kesin bir biçimde doğrulandı. Sözkonusu yasa temelinde FAC-PKK Davasında "tanık" kürsüsüne çıkarılan kişilerin pratiği, kamuoyunda bu yasaya duyulan kuşkuları derinleştirdi ve mevcut muhalefeti daha da geliştirdi. Pişmanlık Yasası temelinde bulunan ve tanık olarak adlandırılan MİT'in kuklaları ve hainler, sonunda onları kullananların bile taşımakta zorlandıkları ağır bir yük haline geldiler.

Dördüncüsü, FAC-PKK Davası duruşmaları birinci yılını doldururken, davanın karar gücü etkinliğini büyük ölçüde yitirdi. Başından da belirttiğimiz gibi, böyle bir davanın açılmasını isteyen güçler, ABD emperyalizmi ve NATO'ydu. Oysa davanın açılmasından sonra dünya çapında yaşanan siyasal olaylar ve gelişmeler, emperyalist cephedeki ve NATO içindeki çelişkileri derinleştirdi; geçmişte var olan birliği önemli oranda sona erdirdi. Federal Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya ve öbür Avrupa devletleriyle ABD emperyalizmi arasındaki çelişkiler arttı; Batı Avrupa ülkeleri yönetimleri ABD'ye karşı tavır almaya başladılar. Varşova Paktı'ndaki çözülmeye ve iki sistem arasındaki gelişen işbirliğine paralel olarak, NATO'nun etkinliği de azaldı. Dünyadaki değişmeler karşısında NATO'nun artık gereksiz hale geldiğine ve kendisini feshetmesi gerektiğine ilişkin görüşler emperyalist çevrelerde bile taraftar kazandı. Öte yandan Türkiye'nin Batı sistemi ve NATO ittifakı içindeki stratejik konumuna ve rolüne ilişkin abartılı değerlendirmelerin ciddi hiçbir değeri kalmadı. Türkiye'nin SSCB tarafından tehdit edildiği, Türk rejiminin SSCB'nin Ortadoğu'daki yayılmacı emelleri karşısında set oluşturduğu ve bu nedenlerle her açıdan desteklenmesi gerektiği tezi iflas etti. Bütün bu gelişmeler, TC'nin Kürdistan'dan yükselen tehditten korunması amacıyla PKK'ye karşı geliştirilen saldırıların bir parçası olarak gündeme gelen FAC-PKK Davasını da etkiledi. Davanın asıl karar gücü durumundaki ABD emperyalizmi ve NATO devreden çıkınca, davanın bütün yükü Alman emperyalizminin üzerine yıkıldı. Kürdistan halkının herkesin teslim ettiği haklı ve meşru kurtuluş davasına karşı savaş açmak anlamına gelen böyle bir davayı düşürme ya da sürdürme sorumluluğu, esas olarak Alman emperyalizminin omuzlarına bindi.

Peki, FAC bu davayı daha fazla sürdürebilir mi? Son derece demokratik ve insani bir içeriğe sahip olan Kürt ulusunun özgürlük savaşını bastırmak için çaba harcamaya devam edebilir mi? Bu her şeyden önce Alman emperyalizminin Kürdistan sorunu karşısında izlediği politikayı değiştirip değiştirmemesine bağlıdır. Öbür emperyalist devletlerden ve hatta ABD emperyalizminden farklı olarak, FAC Kürdistan sorununa yaklaşımında sömürgeci Türk devletinin yönetici kliğinin Kürdistan

Devamı 23. sayfada

"...Federal Savcılığın ve mahkeme heyetinin bütün engelleyici tutumlarına karşın, tutsaklar kapsamlı savunmalar yaptılar, hazırlanan ortak savunmada, Alman emperyalizminin PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine saldırmasının ve ceza davası açmasının nedenleri ortaya konuldu. Alman emperyalizmi ile Türk sömürgeciliği arasında kurulan tarihsel ve güncel ilişkiler, her iki gücün Kürt ulusuna karşı yaptıkları suç ortaklığı yoğun bir biçimde teşhir edildi. Emperyalist saldırılar ve komplolarla onların bir uzantısı olan gündemdeki davanın Kürdistan halkını Türk sömürgeciliğine karşı savaşmak ve zafer kazanmaktan alıkoyamayacağı kesin bir dille vurgulandı..."

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

KÜRDİSTAN'DA TÜRKLÜK, İSLAMİYET VE ULUSAL KURTULUŞÇULUK

Türkiye'de, pek çok alanda olduğu gibi, din ve islamiyet alanında da çoğu zaman ilericilik, gericilik gibi kavramlar karıştırılıyor. Özellikle laiklik kavramının anlamı, topluma son derece çarpık biçimlerde sunulmak, empoze edilmek isteniyor. Toplumun ezici bir çoğunluğu dinin, islam dininin etkisinde olan Türkiye'de, denilebilir ki, solun en önemli yetmezliklerinden bir tanesi de, dine ve dini inanç sahibi kitlelere yaklaşımıdır. Solun zayıflıklarının ve kitleselleşememesinin başlıca nedenlerinden biri de, kazanması gereken bu kitleleri kazanacak yöntem ve yaklaşımlar geliştirememesidir. O nedenle, bu alanda da kavram karışıklıklarını gidermek, sahte olanı gözler önüne sermek ve doğruları yerli yerine oturtmak kaçınılmaz oluyor.

TC devletinin, özellikle 12 Eylül faşizmiyle birlikte, Kürt halk hareketine karşı oldukça yoğunlaştırdığı özel savaş politikasının en çok başvurduğu araç dindir. Öyle ki, din ve dine dayalı sahte tarikatlar, bu dönemde özel savaş politikasının en etkili aracı ve silahı oldu. Oysa lafa geldiğinde, cumhuriyet Türkiye'sinin laik bir temelde geliştirilmek istendiği, kemalizmin bu konuda katı bir hüküm ifade ettiği söylenir.

Peki bunu nasıl yorumlayalım? Kemalizmin laiklik iddialarının tersine, 12 Eylül rejiminin dini oldukça kullanmasına, yine buna bağlı olarak tarikatçı güçlerin çığ gibi ortaya çıkmasına ve büyümesine yol açmasını nasıl yorumlamalıyız? Kemalizmin laiklik ilkesine sarılışının nedeni nedir? Kime hizmet eder? Günümüzde bir de "Türk-İslam sentezi"nden, bu temelde partilerin kuruluşundan ve hatta cumhuriyetin köklü bir ideolojik dönüşümünden bahsediliyor. Bu tip gelişmelere nasıl yorum getirmeliyiz? İşte bunlara açıklık getirmeye çalışıyoruz. Ve bunun için de, bazı hatırlatmalar düzeyinde de olsa, tarihi temellerine göz atmak gerekiyor.

Türklük ve islamiyet ilişkilerinin esası ve 12 Eylül rejiminin sahte dinciliği

Türklüğün en temel yayılma gerekçelerinden birisi olarak islam dininin gerekleri belirtilir. Yeni, fetihçi bir din olan islamda, "gaza" için fetih gerekir. Ve bunun da, Türklüğün yayılmacı ruhu ile pek bağdaştığından sözedilir.

Türkler, Orta-Asya'dan çıktıklarında, o bilinen kıtlık, kuraklık, nüfus artışı ve benzeri nedenlerden dolayı İran'a doğru istila hareketlerine başladıklarında islamla karşılaşırlar. İstilacı yayılma emelleri için, daha en başından, dini, bir araç olarak kullanmak isterler. Bundan dolayı, eğer direkt islama karşı çıkarlarsa yayılma ve istila çabalarının sonuçsuz kalacağını düşünürler. Çünkü islamlık hayli gelişkin ve savaşçı bir karakterdedir. Ona karşı direnmek oldukça zordur. Hele yayılma istek ve emellerini gerçekleştirebilmek daha da zor olacaktır. Bu yüzden bir yayılma ideolojisi olarak, islamlığı çıkarlarına çok uygun bulurlar. Daha IX. ve X yüzyıldan itibaren Türk aşiret boyları, başta Oğuzlar olmak üzere yoğun bir biçimde islama yönelirler. İran içlerine doğru yayıldıkça, bir yandan da hızla islamlaşırlar. Yani, islamlaşmayla yayılmacılıkları arasında sıkı bir ilişki vardır. Ne kadar hızlı islamlaşırlarsa o kadar hızlı yayılırlar, yayıldıkça da daha fazla islamlaşırlar.

> **"... 12 Eylül faşizminden sonra ülkemizde bir tarikatlar furyasının başlatılması olayı var. Yine, 12 Eylül rejiminin, ANAP adı altında dini daha ikiyüzlüce, riyakarca ve rejimi sürdürmeye yarayan bir alet olarak kullandığını görüyoruz. Sahte tarikatçılığın ülkemizde ne kadar örgütlü olduğunu ve bunun devlet tarafından hangi boyutlarda kullanıldığını anlayabilmek için, son seçimlerde bu tarikatlara dayanan partilerin Silvan, Batman gibi en tanınmış kentlerimiz başta olmak üzere o alanlarda aldıkları %25'lere varan oy oranlarına bakmak yeterlidir. Bunun nedeni çok açık. Kemalizm zaten iflas etmiş durumda, halkımız bunu artık iyi tanıyor. Ulusal kurtuluşçu düşünceyi Türkeş milliyetçiliğiyle durdurmanın olanaksızlığı da ortadadır. Geriye, halkın dini duygularına el atmak kalıyor..."**

Görülüyor ki, Türklerdeki yayılmacı ve akıncı ruh, islamcılığı bir ideolojik işlev olarak oldukça değerlendiriyor. Bir de, Orta-Asya'da kabile federasyonundan öteye gidememiş Türk boylarının ideolojik ve siyasi gelişmeleri sınırlıdır. Henüz barbarlıktan tam olarak kurtulmuş değillerdir. Yani, uygarlığa dönüşüm henüz sağlanmamıştır. Sınıflı topluma güçlü bir giriş yapılmamıştır. Dolayısıyla onları sınıflaşmaya, uygarlaşmaya götürecek bir ideolojik, siyasi gelişmeleri de yoktur. İşte bunu islamda buluyorlar. Demek ki islam, aynı zamanda Türklerdeki sınıflaşmayı ve dolayısıyla uygarlaşmayı da geliştiriyor. Bu önemli bir noktadır. Yani Türklerde sınıflaşmak, uygarlaşmak ve islamlaşmak birbiriyle sıkı sıkıya ilişkili gelişmelerdir.

Türkler Orta-Asya'dan göç ettiklerinde, Ortadoğu'da gelişkin uygarlıklar vardır. İran uygarlığı, Arap uygarlığı ve Anadolu'daki uygarlıklar sınıfsal gelişmeyi ileri bir düzeyde yaşamaktadırlar. Köleliğin ve feodalizmin ileri bir aşamasındadırlar. Oysa Türkler Ortadoğu'ya doğru açıldıklarında, uygarlık dışı ve barbar bir kavim durumundadırlar. Böyle bir uygarlıkla temas onları geliştirmiş, Türklerin barbarlığı aşmalarını sağlamıştır. Kısacası Türklerin sınıflaşması ve uygarlaşması, İran'da, Anadolu ve Arap yarımadalarında kökleri milattan öncesine kadar uzanan uygarlıklarla temasa geçmeleri ve islamı kabul etmeleriyle başlar.

Bu dönemde Ortadoğu'da egemen ideoloji islamdır. İslamlığın olgun dönemi, uygarlığı geliştiren dönemidir. İşte Türklerin en büyük avantajları, bu uygarlıklarla temasa geçmeleri ve bunu sınıflaşmanın taze başlangıcı yapmalarıdır. At üstünde yetişen bir kavim olmalarından dolayı savaşçı kabiliyetleri gelişmiştir. Bir de göçebe olmaları, yerleşik yaşama geçmemiş olmaları ve henüz uygarlığın o yorucu, yıpratıcı atmosferine girmemiş olmaları, onları müthiş akıncı bir kuvvet yapmıştır. Bu akıncı kuvvet islam gibi yayılmacı bir ideolojiyle birleşmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, islamiyet bu dönemde ilerici bir rol oynar, ilericiliğe hizmet eder. Her devrim gibi islam devrimi de fethetmek zorundaydı, fakat önemli olan Türklerin bunu ilkel bir aşamada ve ilkel bir tarzda ele almalarıdır. Bu ilkel barbarlık aşamasındaki kavim savaşçı, göçebe ve taze olmasından dolayı yayılmacı ideolojiyle birleştiğinde müthiş bir saldırı kuvveti haline gelmiştir. İran'ı, Irak'ı, Kürdistan'ı istila ettikten sonra, Anadolu'dan Orta Avrupa'ya kadar ve hatta Afrika kıtasına kadar hızla yayılmaya başlar. Bu yayılmacılığın nedenleri böyle sıralanabilir. Nasıl ki, bir dönem Germen ırkı Roma İmparatorluğu'nu kuzeyden istila edip, feodalizmi yeni bir toplumsal üretim biçimi olarak geliştirdiyse, Türkler de buna yakın bir rol oynamıştır. Germen ırkı da böyle ilkel, barbarlık aşamasında bir kavimdir. Roma ise, köleciliğin son dönemini yaşayan bir imparatorluk, bir uygarlıktır.

Yani kısaca belirtmek gerekirse, tarihte bu tip geri kavimlerin istilasıyla, bunların eski uygarlıkların son kalıntılarına karışmasından yeni toplumsal biçimler doğar. Türklerinki böyle olmamakla birlikte, islamiyetin gelişmesini tam olmasa bile yayılmasını hızlandırıyor.

Böylece Avrupa'da yeni bir üretim biçimi olarak doğan ve gelişen kapitalizm karşısında islamiyet yaydırılmaya çalışılmıştır. Bu anlamda olan şudur: İslamiyet, doğuş ve olgunluk döneminin ilerici hamlelerini temsil etmekten ziyade, artık gerilemeye, gericileşmeye başlar. Özellikle kapitalizmin yükselişi karşısında, feodalizmin gerileme dönemi başlar. Ve artık Türklük, Selçuklu ve daha çok da Osmanlı İmparatorluğu biçiminde geri bir öncü kuvvet olarak karşımıza çıkıyor. Daha XV. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu biçiminde yönetici bir kavim veya onun içinden bir aristokrat, bir sultanlık kesimi çıkaran Türkler, Avrupa'ya karşı, bir anlamda da yeni yükselmekte olan kapitalizme karşı tutucu bir kuvvet olarak didinip dururlar. Bu önemli bir husustur. En önemlisi ise, Türklerde sınıflaşmayı islamlaşma döneminde görüyoruz. İşte Türkmen kırımı, bir anlamda, islamlaşma sürecindeki bu sınıflaşmayı ifade eder.

Aristokratlaşan kesim, islamın egemen ideolojik biçimi olan sünniliği esas alarak bunu Emevi-Abbasi ideolojik geleneğinin devamı şeklinde Selçuklu ve Osmanlılarda çok daha güçlü kılar ve aristokratlığı oldukça geliştirir. Bey, paşa denilen bir üst tabaka oluşur. Batıda feodaller sınıfı denen bu sınıf Osmanlılarda merkezi feodal, yani sultanlık, paşalık, beylik sistemleridir. Ama burada sultanın gücü merkezidir. Burada Asya tipi toplumların despotik özelliği daha da güçlendirilerek güçlü bir sultanlık rejimi kurulur.

Ezilen kesim olan Türkmenler ise, Toroslar ve Kürdistan gibi dağlık alanlara sığınmaya çalışırlar. Muhalif mezhep olarak şiiliğe, aleviliğe yönelirler. Sünnilik, aristokrat kesimin ideolojik görüntüsü iken, ezilen kesimler ise, şiilik ve alevilği esas alır. Ve ezilen kesim direngendir.

Demek ki, Selçuklu ve Osmanlı sultanlarına karşı Türklerdeki sınıflaşmayı da, islamcılık temelinde böyle değerlendirmek mümkündür. "Türk-İslam sentezi" tarihteki biçimiyle böyledir. Bu, özünde Türklerin barbar bir kavim olma aşamasından kurtulup, sınıflı bir topluma dönüşmesini, yani islamlaşmasını ifade eder. "Türk-İslam sentezi"nin başını çekenler ise, hakim aşiret ve boy beyleridir. Dolayısıyla Türklerin egemen ve sömüren kesimleridir. Ve bunlar "Türk-İslam sentezi"nin resmi ifadesidirler.

Sünni kesim egemen ve resmi kesimdir. Altta kalanlar ise, islamın "sapık" bir mezhebi olarak değerlendirilen, fakat bize göre devrimci özü teşkil eden şii, alevi geleneğini yaşatan ezilen halktır. Buradaki ayrımı iyi görmek gerekiyor. "Türk-İslam sentezi" kavramı, ezilen halk kesiminin bu durumunu ifade eden bir kavram değildir. Tam tersine bu, egemen sınıfların resmi Türk-İslam sentezine karşı, halkın bir seçeneği olarak karşımıza çıkar. Yani bu ad, asıl egemen sınıflarca temsil edilen ve devlet katına ulaşmış Türk-İslam gerçeğine verilen bir ad oluyor.

Demek ki, Türkler uygarlaştıkça, sınıfsal gelişmelerini devletleşme düzeyinde geliştirdikçe gerici islamı veya islamın içinde gerici bir akımı temsil etmeleri de o derece gelişiyor. Ve denilebilir ki, Osmanlı sultanlığı bütünüyle islamın gerici ve sahte bir yapılanmasıdır. Gerçek islam bunlara denmez. Çünkü, Türklüğün her dönemde islama yaklaşımının esas özü ve amacı; islama sarılarak Türklüğü geliştirmek veya tehlikeye girmişse korumak oluyor.

Örneğin, Sultan II. Abdülhamit döneminde yeniden islamcılığa dönüş ne anlama gelir? Panislamizm, Batı karşısında zorlanan imparatorluğun müslüman halklar üzerindeki etkisini kurmaya ve Osmanlı İmparatorluğunu bu temelde güçlendirmeye, buna hizmet etmeye dayanan bir tutumu ifade eder. Türkler, islam temelinde büyüdüklerini çok iyi biliyorlar. Yıkılış döneminde de islama sarılarak, hem de sahte bir biçimde sarılarak kurtulmak istiyorlar.

Buna karşın, İttihat-Terakki ve kemalist atılım dönemlerinde ise, tam bir laiklik politikasına sarıldıklarını görmekteyiz. Onlar için laiklik; yüzyıllardan beri Türklüğe oldukça hizmet eden islami görüntüyü, islami ideolojiyi ve yaşam tarzını ikinci plana atmak, gayri resmi ve devlet dışı bırakmaktır. Bunun yerine Batı yaşam tarzını, dinden arındırılmış, hatta bir anlamda dinsizleştirilmiş yaşam tarzını Türkiye'de veya TC sınırları dahilinde uygulamaktır. Kemalizmin laiklik ilkesi budur. Dini devlet dışına, resmiyet dışına atmak, onun yaşam tarzını mahkum etmek ve bunun yerine Avrupa yaşam tarzını egemen kılmaktır. Bu aynı zamanda Batı uşaklığıdır. İslamı bir bütün olarak olumlu, olumsuz demeden tasfiye etmek, bunun yerine Batı'nın o dönemdeki emperyalist, sömürücü ve bir avuç aristokratın çıkarlarına yönelik yaşam tarzını, bu binyılların Anadolu halkına, kültürüne dayatmak, gerçekte büyük bir tahribat yaratmaktır. İşte TC, bir anlamda bu tahribatın adıdır. Ve TC bu anlamıyla, yani vazgeçilmez dediği laiklik ilkesiyle kendi halklarına, Ortadoğu halklarına savaş açmış demektir.

Bugün "Ortadoğu Müslüman Ülkeler Birliği", "Müslüman Ülkeler Zirvesi" biçiminde bazı çabalar görülüyorsa da, bunlar sahtekarlıktan ibarettir. TC'nin varlık nedeni bile Ortadoğu halklarına ve onların islami geleneklerine ters düşer. Zaten laiklik ilkesi, bunun resmi ifadesidir. Bugün bu temelde bir savaş yürütülüyor ve hatta laikler cephesi ile islamcılar cephesi diye bir ayrıma kadar gidilmek isteniyor. Bunun tarihi anlamını biz böyle ortaya koymalıyız. Laikler cephesi, her ne kadar dinin bağnazlığına, tutuculuğuna karşı çıkıyoruz diyorsa da ve eskiden bu yönlü sınırlı bir işlevi olmuşsa da, çoktan bu yönüne ihanet etmiştir. Yani geçmişte dinin tutucu, gerici etkilerini ve özellikle de devlet katındaki, Osmanlı resmi düzenindeki geri islam özelliklerini tasfiye edelim demişlerse de, günümüzde artık buna da çoktan son verilmiştir.

12 Eylül faşizminde ise, durumlar çok daha değişiktir. Bunun esas aldığı laiklik, tamamıyla Batı yaşam tarzının kopye edilmesi, Batı hayranlığı ve uşaklığıdır. Dolayısıyla da tarihle, özellikle Anadolu ve Ortadoğu halklarının tarihiyle çatışmadır. Uygulanmak istenen laiklik, Batı adına objektif bir ajanlıktır. Bu nedenle toplum, üzerinden 70 yıl geçmesine rağmen, halen de bununla çatışma halindedir.

Günümüze doğru geldiğimizde, özellikle 12 Eylül faşizminin tekrar dine sarıldığını görüyoruz. "Türk-İslam sentezi" denen yönelim, bu temelde tarikatların çığ gibi açığa çıkarılmasına, bunlara muazzam paralar akıtılmasına ve hem de bunların en gerici mihraklardan destek görmesine her türlü teşviki yaratmıştır. Ve en önemlisi de Kürdistan'da bu konuda çok belirgin bir ideolojik ve örgütlenme biçimi olarak tarikatlar seçilmiştir.

TC tarihinde, 1925 Şeyh Sait isyanının amaçları üzerine tartışmalar hayli yaygındır. Bu isyan gerici bir din isyanı mıydı, yoksa bir Kürt milli isyanı mıydı, biçimindeki tartışmalar halen de vardır. Doğrusu nedir? Bizce doğrusu, bir anlamda laikliğe karşı olan dindarların bir tepkisidir. TC'nin, cumhuriyetin o laiklik ilkesi adı altında, bir yandan dini geleneklerine diğer yandan bununla içiçe olan milli geleneklerine bağlı Kürtlere ve onların tarihine, milliyetine saldırısına ve hatta bunu bir soykırım düzeyine kadar vardırmasına başkaldırıdır. İsyan, bu tür saldırılar karşısında, din görüntülü ama milli yönleri de olan bir isyandır. Zaten o dönemdeki toplumsal koşulları gözönüne getirdiğimizde göreceğiz ki, ortaya çıkacak her isyan dini nitelikte olacaktı; milli ve dini nitelikler içiçe olacaktı. Birçok ülkede ve halkta bu böyledir ve bizde de böyle olmuştur.

TC, bazı ayaklanmalardan "dinsel, gerici ayaklanmalar" diye bahseder. Bu niteleme tutarlı değildir ve bu iddiaları ciddiye almamak gerekir. Kemalist tarih tezi "irtica hortladı" der bu dönemlerde. Birkaç kişi dini savundu diye yaygara koparır. Aslında burada kendisinin savunduğu da ilericilikle ilgili değildir. Adına ilericilik

denen ve geliştirilmek istenen, bir Batı uşaklığıdır. Halkın buna olan tepkisine gerici dememek gerekir. Osmanlı sultanlarına karşı bazı ayaklanmalar ortaya çıktığında da böyle denilirdi. Aslında gerici olan, o gün Osmanlı sultanlığı ve bugün de TC'dir. Dinsel görüntülü de olsa halk hareketleri daha kutsaldır. Baskıya ve zulme karşı olma nedenlerinden dolayı haklıdır. Adı geçen Kürt isyanıyla birlikte diğer birçok isyanları da bu temelde değerlendirmek durumundayız.

Laiklik, din adına ortaya çıkan birçok gerici, tutucu tavır ve davranışa karşı çıkmakla, kısmen de olsa olumlu bir işlev görmüştür. Bu nedenle tümünü inkar etmek mümkün değildir. Çünkü din, tarikat ve mezhep adına bir yığın sahtekarlık yapılıyor ve korkunç bir sömürü geliştiriliyor. Laiklik ilkesinin bu tür feodal baskı ve sömürü ağına ve halkı uyutma çabalarına karşı çıkması yerindedir. Biz bu anlamdaki laikliğe, yani gerçek laikliğe karşı değiliz. Hatta bu temelde en çok laik olan biziz diyeceğiz. Zira biz, din maskesi altında, çeşitli mezhep ve tarikatlar görüntüsü ile halkı aldatmayı, TC'nin ajanı haline getirmeyi amaçlayan akımlara karşı en tutarlı mücadeleyi, ulusal kurtuluş savaşımızla yürütmekteyiz. Dinle aslında ilgisi olmayan, din tüccarlığı ve bezirganlığı biçiminde dini istismar edenlerle mücadelesi oranında ve bu temelde, laikliğin Türk ulusal hareketi için oynadığı bazı olumlu rolleri görüyoruz. Fakat ağır basan yanı, daha çok Batı işbirlikçiliği yanıdır, buna karşı duruyoruz. Halkların dinine, dini geleneklerine, islami temeldeki yaşam biçimlerine saldırısını, onları hor görmesini doğru bulmuyoruz.

TC'nin, günümüzde artık bu laiklik iddiasını da bir yana bıraktığını görüyoruz. Kemalizmin kendi çıkarları için laikliğe sarılmasına karşın, 12 Eylül rejimi ise dine sarıldı. Cumhuriyetin kuruluş dönemindeki yaklaşımın tam tersini yaptı ve daha çok da sol ideolojilere, hatta liberal ideolojilere karşı, tamamen dini ideolojiyi bayrak edinmeye çalıştı. Din ile alakaları olmadığı ve özünde dine karşı oldukları halde, yine baştan ayağa Amerikancı, Batıcı oldukları halde, sahtekarca islama sarıldılar. Bunu biraz da, İran islam devriminin etkisini kırmak amacıyla yaptılar. Çünkü İran devrimi, islamı ilerici temelde kullanmış veya değerlendirmiş, devrimci ve anti-emperyalist özünü ortaya çıkarabilmiş ve büyük bir etkinlik sağlamıştır. Bundan korktukları için, bunun etkisini kırmak amacıyla sahtekarca ve gerici bir temelde dine sarılıyorlar. Bunun için Suudi Arabistan kralından, monarşisinden destek alıyorlar. Böylece bir yandan para gelir rejim rahatlarken, bir yandan da İran'daki devrimin etkisi kırılmış oluyor. İşte bu nedenlerden dolayı bunlar 80'lerin başından itibaren alabildiğine dine sarıldılar.

Olayın bir boyutunu bu biçimde belirtirken, diğer önemli boyutunu da, yani iç tehlikelere yönelik, özellikle de 80 sonrasında gelişen Kürt ulusal hareketine yönelik boyutuna da bakmak gerekiyor. Ve bu çerçevede de Milli Selamet ve Refah partilerinin özel misyonuna, ANAP'ın durumuna, çeşitli tarikatlara ve bu oranda Nakşiciliğin rolüne açıklık getirmek zorunlu oluyor.

Erbakancılık, ANAP ve Nakşicilik

Erbakancılık olgusu biçiminde değerlendirilebilecek Milli Selamet ve Refah partileri, her ne kadar "Milli Görüş" adı altında neredeyse TC'nin radikal bir eleştirisini yapan, islama son derece bağlı ve kendisini kutsal atfeden bir rolle ortaya çıkmak istiyorsa da, bunun dayandığı bazı olgular ve gelişmeler vardır. Nedir Milli Selamet, Refah Partisi, Erbakan olayı?

Dikkat edilirse özellikle cumhuriyet ideolojisinin, resmi ideolojinin teşhirinin geliştiği ve devrimci ideolojinin etkinlik kazanmaya çalıştığı yıllarda gelişiyor. 1965'lerde devrimci, sosyalist düşünce Türkiye koşullarına göre süratle gelişim halindedir. Kemalist ideolojinin hem sağı, hem solu aşılıyor. Toplumda güçlü bir ideolojik etkinlik olarak sosyalizm boy gösteriyor. Buna TC bünyesinde verilen karşılık, başlangıçta Ülkü Ocakları, Milliyetçi Hareket Partisi biçiminde bir Türk milliyetçiliği; daha sonra ise, yine özünde Türk milliyetçisi ama biçimde islamcı, milli görüşçü dediğimiz o Milli Selamet Partisi ve günümüzde Refah partisi yaklaşımı olmuştur. Bu iki görüş -Milli Selamet ve Milli Hareket- özünde aynıdır. İkisinin de altında geleneksel Türk istilacılığının o akıncı geleneği vardır. Biri Türkçülük yanına, diğeri islamcılık yanına ağırlık verir ama, Anadolu'da gerçekleştirildiği biçimiyle Türkçülük ve islamcılık bir gerçeğin içiçe geçmiş ifadesidir. Bu kavramlar aslında gelişmeleri karşılayamayan ve yetmezliğe düşen kemalizmi kurtarmak veya devrimci sosyalist düşüncenin politik etkinliğinin giderek gelişmesi karşısında, TC'yi biraz da kemalizmi aşarak kurtarmak ihtiyacından kaynaklanmıştır.

Kemalizm, bu anlamda biraz da orta yol oluyor. Daha önce biraz Türkçülüğü ve islamcılığı bastırmıştı. Sosyalizmi de bastırmıştı. Kuruluşunda ve gelişiminde bu böyledir. Bu baskıdan sosyalizm öz çabasıyla kurtulmaya çalışırken, diğerleri de ortalığı sosyalizme kaptırmamak için devletin desteğiyle canlandırıldılar. İster MHP ister MSP olsun, bunlar, devlet kaynaklı hareketlerdir. Fakat toplumun geleneksel değer yargılarına dayanmayı esas alıyor, milli ve dini yanlarına hitap ediyorlar. Bunu yaparken de hep sosyalizme karşı çıkıyorlar. Kısaca, kemalizmin bir çıkmazı sosyalistlerce ve devrim dayatılarak aşılmaya çalışılırken, tutucu ve gerici özellikleriyle bunlara tabii engel biçiminde bir rol tanınıyor. Bu amaçla, gelişmeleri için sermaye destek ve icazet sunuyor. Kemalist model aşıldığı oranda, bunlar, devlet tarafından emniyet sübapları olarak geliştirilmeye çalışıldı.

MHP, daha çok İç Anadolu Türklüğünü, biraz da devrime yatkın ve temel olabilecek Türkleri esas aldı. MHP'nin geliştiği İç Anadolu, yani Toroslar, Türkmenlerin henüz uluslaşmayan kesimlerinin bulunduğu alanlar oluyor. Yoksul halk olarak aslında devrimin temellerini oluşturması gereken Türkmenler, Türk egemen uluşlaşmasına da daha dahil olmamışlardır. Bir yerde milliyet aşamasında bulunuyorlar, millet olmamışlardır. MHP bu boşluğu iyi görüyor. Aslında gerçekten Türkmenler solun dayanakları olmalıydı. Ama solun o bilinen, Cumhuriyetin icazetçisi olması hastalığı bunu önlüyor.

MSP, dinsel ideolojinin etkinliğinin olduğu alanları esas alıyor. O da, din etkinliği adına ne varsa hitap ediyor, özellikle de Osmanlı resmi dinsel geleneğinin etkili olduğu çevrelere el atıyor. Halbuki Cumhuriyet bu çevreler üzerinde baskı uygulamakla burada biraz muhalif bir konum yaratmıştı. Devrim ve sosyalizm burayı kullanabilirdi. Ama o el atmadığı için, alan MSP'ye kalıyor. Cumhuriyet de, olası bir muhalefet odağını veya temelini böylece kapatıyor.

Türkmen tam bir isyancı geleneğin devamıdır. Onu MHP derhal düzenle birleştiriyor ve böylece emniyet sübapı olma işlevini yerine getiriyor. Yine, örneğin bir İran'da dini temelde büyük bir muhalif hareket geliştirildi. Türkiye'de de böyle bir gelişme olabilirdi. Bunu da MSP kapatıyor. Ve aslında devletle danışıklı dövüşüyor. Öyle ciddi bir muhalefet durumları yok, olası muhalefet kaynaklarını bağlayarak, böylece etkisizleştirmenin aracı oluyorlar. Belirttiğimiz gibi, aslında sosyalizmin değerlendirmesi gereken bu alanları böylece gasp ederek, sosyalizmin sonunu getiriyor ve kitle tabanı olmayan bir aydınlar, aydın gevezeler kulübüne dönüştürüyorlar.

Sosyalizmin bir türlü kitleselleşememesinin altında demek ki, en önemli bir neden olarak bu iki oluşumun muhalif kaynakları ve olası muhalefet temellerini daha başından kapatması yatıyor. Sol için geriye ne kalıyor? Kala kala sol kemalistler kalıyor ki, bunlar da gerçek kemalistlerdir ve en tehlikeli olanlarıdır. Bunlarla da ilişki kurmak istediklerinde -ki bunlar ordu içerisinde etkililer- komplo ve imha ile karşı karşıya gelmişlerdir. Ve böylece sol, gerek toplum içinde gerek devlet içinde olsun gerçekten esas alabileceği müttefikleri, temel güçleri bulamıyor.

MHP üzerine çok şeyler söylenmiştir, o nedenle biz burada fazla açma gereği duymuyoruz. Ama gerçekten kemalist milliyetçiliğin yetmediği noktada ve özellikle dünya Türklüğü de biraz devreye sokularak geliştirilmek istenen en aşırı bir Türk milliyetçiliğidir. Kemalizm, 20. yüzyılın başlarındaki en akıllı Türk milliyetçiliği idi; MHP, yüzyılın ikinci yarısında gelişen ve kemalizmi tamamlayan Türk milliyetçiliğidir. Bugün Ecevit ile MHP geleneğinin birleşmesi tesadüf değildir. Ecevit, 20. yüzyılın ilk yarısının kemalist milliyetçisidir. Türkeş, ikinci yarısının gelişkin Türk milliyetçisidir. Bugün kavuşuyorlar. MHP'nin bütün tezlerine Ecevit sahip çıkıyor. Bu gerçeklik, her iki dönem Türk milliyetçiliğinin kaynaşmasının sağlandığı anlamına geliyor.

Milli Selamet, Refah, Erbakan deneyimi biraz daha farklıdır ve gittikçe daha fazla islamı kullanmaya çalışıyor. Hatta Türklüğe, islamın önder gücü olma gibi bir rol biçiyor. Bu ne anlama gelir? TC'yi, Osmanlı döneminin islam halkları içerisindeki konumuna getirme, yani imparatorluk ülküsüne özenme hevesleri var. Böylece güçten düşmüş Türklüğü tekrar güce kavuşturma anlamına geliyor.

Cumhuriyet bir yönüyle de siyonizm işbirlikçiliği demektir. M. Kemal'in kendisi de dahil olmak üzere cumhuriyetin kurucu kadrolarının yarıdan fazlası ve günümüzdekilerin de büyük bir kısmı mason. Dolayısıyla kemalizm, uluslararası siyonizmin kontrolü altında, hatta onun bağnaz bir uşağı durumundadır. Aslında din düşmanlığı diyebileceğimiz milliyetçilikleri kendilerini hem müslüman halklardan ve hem de Türkiye toplumundan koparıyor. Dolayısıyla devleti ve rejimi bir bakıma tehlikeye sokan bu durum MSP, RP veya Erbakancılık olayı tarafından iyi farkediliyor. Cumhuriyeti ve Türk milliyetçiliğini, "Milli Görüş" denen görüşle bu tehlikeden kurtarmaya çalışıyor. Batı ajanı ve siyonizmin işbirlikçisi olmak yerine, Arap yönetimleriyle ilişkilerimizi geliştirelim diyorlar. Böylelikle Türklüğü tekrar eski konumuna, imparatorluk dönemindeki şan-şeref günlerine ve büyüklüğüne ulaştırmayı umudediyorlar. "Milli Görüş" ideolojisi bu oluyor.

Bu ise, özünde öyle fazla islamcı değil, Türk milliyetçiliğinin bin maskeli biçimlerinden birini ifade ediyor. Örneğin, bir İran islam devrimi vardır ki, içinde devrime, anti-emperyalizme, anti-siyonizme yönelik çok şey bulunabilir. Fakat Erbakan islamcılığında bu anlamda hiçbir şey bulunamaz. En gerici Amerikancılık biçimiyle özünde olumlu olan islami ögelere karşıt bir islamcılık sergileniyor. Türk, Osmanlı islamcılığı dediğimiz tarzda, sünni gericiliği ve Nakşi tarikat çerçevesinde yapılıyor. Bu şekilde gericiliği ve sağı esas aldığı için, örneğin alevi kesimi içinde Erbakan pek tutulmuyor. Hatta halktan sünni kesime de fazla dayanmıyor.

Çünkü o bir devlet ideolojisidir ve esas olarak devlete dayanıyor; daha çok imam hatiplileri, devletin bu tutumunu yansıtan bazı entellektüelleri esas alıyor. Dolayısıyla devletin toplum üzerindeki etkin bir kararı oluyor. Zaman zaman devletin diğer kesimleriyle özellikle sosyalizme karşı önlem temelinde ittifaklar kurduğu da biliniyor ve bu anlaşılırdır. Örneğin, Avrupa'daki işçi kitlesi üzerinde bunların faaliyetleri çok yoğundur. Çünkü orada Türk milliyetçiliğinden biraz kurtulabildikleri için işçileri devrimci ideolojiye veya yurtsever ideolojimize kazanmak çok kolaydır. Baştan beri "Milli Görüş Teşkilatı", "Türk-İslam federasyonları" çok geliştirildi ve iyi biliyoruz ki, bunlar MİT'in etkili olduğu kuruluşlardır. Devletin, elçiliklerin desteğiyle beslenip korunmaktadırlar.

MSP deneyimini, günümüzde de Refah Partisi deneyimini ve Erbakancılık olgusunu kısaca bu biçimde değerlendirebiliriz. Bu parti ve anlayışlar Cumhuriyetin yetmezliğini gidermek, aşırı Batı yanlısı Türk tutumunun zararlarını telafi etmek ve böylece Türk ulusunu güç durumdan kurtarmak için ortaya çıkarıldılar. Diğer bir deyimle, halkın cumhuriyetten kopmaması için geliştirildiler ve halen de bu temelde geliştiriliyorlar.

Öte yandan, bizim açımızdan daha da önemli bir olgu olan, özellikle 12 Eylül faşizminden sonra ülkemizde bir tarikatlar furyasının başlatılması olayı var. Yine, 12 Eylül rejiminin, ANAP adı altında dini daha ikiyüzlüce, riyakarca ve rejimi sürdürmeye yarayan bir alet olarak kullandığını görüyoruz. Sahte tarikatçılığın ülkemizde ne kadar örgütlü olduğunu ve bunun devlet tarafından hangi boyutlarda kullanıldığını anlayabilmek için, son seçimlerde bu tarikatlara dayanan partilerin Silvan, Batman gibi en tanınmış kentlerimiz başta olmak üzere o alanlarda aldıkları %25'lere varan oy oranlarına bakmak yeterlidir. Bunun nedeni çok açık. Kemalizm zaten iflas etmiş durumda, halkımız bunu artık iyi tanıyor. Ulusal kurtuluşçu düşünceyi Türkeş milliyetçiliğiyle durdurmanın olanaksızlığı da ortadadır. Geriye, halkın dini duygularına el atmak kalıyor.

Şunu kısaca belirtmek lazım; 12 Eylül faşizmi ve onun sürdürücüsü ANAP, ülkemizdeki ulusal kurtuluşçu ideolojinin Kürt halkı üzerindeki etkisini, yol açtığı gelişmeleri ve bütünüyle dinin de devrimin hizmetinde rol oynamasını önlemek için, devlet desteğiyle çok yoğun bir hareket ve örgütlenme geliştirmek amacındadır. Bu nedenle ANAP hükümeti, ülkemizin geri toplumsal yapısının ve gerici ağa, şeyh düzeninin sürdürülmesi için, tarikatları yoğunca devreye sokmaktadır.

Bu temelde destekledikleri birçok tarikat vardır. Örneğin, Nakşi tarikatı da bunlardan bir tanesidir ve siyasi yönden en çok desteklenenlerin başında gelmektedir. Unutmayalım ki, bu tarikat, daha Yavuz Selim zamanında Osmanlılar tarafından bir ajan tarikat biçiminde örgütlendirilmiştir. Yani yüzyıllardan beri bu temelde kullanılan Nakşicilik, basit bir olay olarak görülmemelidir. Kaynağını İdris-i Bitlisi'lerin öncesinden alıyor. Ve temsilcileri günümüzde sadece Bitlis'te de değildir; ülkemizin Güney'ine, Barzanilere dek uzanmaktadır. Hepsi bugün de hükümetle içli-dışlıdır. Nakşicilik bu temelde Türk ajanlığının dinsel gerçeği oluyor. Bu tarikat tarihte ve günümüzde rolünü çok iyi oynuyor.

Nakşicilik, günümüzde 12 Eylül'ün, daha çok da ANAP'ın temel örgütlenmesidir. Nakşi şeyhleri bugün devletin gücünü kullanarak en çok palazlanan kesimdir. Tarihi merkezleri Bitlis tamamen bunların denetimindedir. Hakkari, Mardin, Batman milletvekilleri, belediye başkanları hep nakşi şeyhleridir. Silvan,

Diyarbakır, Bingöl, Urfa, Adıyaman da aynı niteliktedir ve hatta bunların kolları Türkiye'ye kadar da yayılıyor. Tümü de hükümetin, ANAP'ın hizmetindedirler. Aslında ANAP, şimdi ülkemizde nakşiler dışında bir tabana da sahip değildir. Dersim'de, Malatya'da, şurda-burda kalan birkaç tane gerici alevi ileri geleni de, para karşılığında satın alınmıştır. M. Kemal de böyle kullandı; o da şeyhlerin, seyitlerin ve pirlerin ellerini öperek desteklerini aldı. Şimdi Evren-Özal da aynı politikayı sürdürüyorlar. Cumhuriyetin laiklik gerçeğinin ikiyüzlülüğünü gösteriyorlar. Bunların laiklikte ne denli riyakar ve sahtekar olduklarını bu örneklerle daha da yakından görebiliyoruz.

Burada önemli olan, ülkemizdeki nakşi tarikatı ve onun ne denli devlet ajanlığı rolünü oynadığını görmektir. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu da bir şeyh sülalesinden gelmektedir. Köy korucuları en çok bu tarikat içinde örgütlendirildi ve bunların hepsi de şimdi müthiş para alıyorlar. Nakşi tarikatının önderi K. İnan, şimdi GAP koordinatörüdür. Görüldüğü gibi, önde gelenlerin hepsi nakşi şeyhleridir. Bir de çağın en gelişkin tüketim araçlarının bunların elinde bulunduğu toplum tarafından pek fazla bilinmemektedir. Özellikle Suudi'den büyük bir destek geliyor. Urfa'da kurulan Al-Baraka, Faisal Finans gibi kurumlar aracılığıyla Harran daha şimdiden parsellenmeye çalışılıyor. GAP etrafında şimdiden büyük bir şebeke oluşturulmuş ve bu şebekenin satın almadığı güç kalmamıştır.

Nakşi tarikatı temelinde Süleymancılık, Kadirilik vb. başka adlar ve kollar altında daha pek çok tarikat da aynı işlevle faaliyet yürütmekte, benzer bir rol oynamaktadırlar. Bunların tümü de ağırlıklı olarak MİT tarafından yönlendirilmektedir. Burada öyle bilinen kara gözlüklü, James Bond çantalı tipler teşekkül etmez; o başı sarıklılar bu işleri yürütenlerin ta kendileri oluyor. Dolayısıyla 12 Eylül'le birlikte dozajı daha da arttırılan bu tarikatlar furyasını, ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş hareketine karşı MİT'in almış olduğu bir tedbir olarak düşüneceğiz. Özellikle nakşi tarikatının tarihte oynadığı rolünün, bugün de ajan bir tarikat olarak, milleti uyuşturmak için kullanıldığını görmek gerekir. Tarihte aleviliğe karşı örgütlendirilen bu tarikat, günümüzde de ulusal kurtuluş hareketine karşı durarak rolünü oynuyor. Ve islamlıkla hiçbir alakaları olmadığı halde, tarihte olduğu gibi bugün de islamlığı kullanıyorlar.

Milli Selamet ve Refah partilerinin uyguladıkları politika da aynıdır, ama ANAP bunu daha devletçi bir biçimde kullanıyor. Günümüzde Refah Partisi daha çok yoksul ve orta kesimi örgütlemeye çalışırken; ANAP, devletleşmiş, devlet içerisinde güç kazanmış olanları, yani etkili ve nüfuzlu çevreleri örgütlüyor. Ve son seçimlerde ortaya çıktığı gibi, ANAP ve RP halkı aldatarak neredeyse oyların %50'sini almışlardır. Bu, halkımızın yarısını etki altına almak demek oluyor ki, küçümsenecek bir durum değildir. Dolayısıyla ulusal kurtuluş hareketi önünde günümüzde en büyük engel laiklik, kemalizmin laikliği değil, 12 Eylül faşizminin ve onun sürdürücüsü ANAP'ın, islam maskesi altında ve islamı kullanarak geliştirmek istediği MİT ajan tarikatlaşmasıdır. MİT milyonlarca Kürt çocuğunu ve gencini para karşılığında bu tarikatlara bağlamıştır. Böylece ulusal kurtuluşumuzun gençlik ve halk temelini daraltmak, mümkünse yok etmek için çok sinsi ve haince bir politika uygulanıyor. Üstelik bu, halkın dinine bağlılığı ve gelenekleri istismar edilerek yapılıyor.

Devrimci tutum ve görevler ne olmalıdır?

O halde görevimiz, özellikle tehlikeli bir hal almış bulunan ve en çok ideolojik olarak teşhir ve tecrit etmemiz gereken bu tarikatların maskelerini düşürmek, bunların islamla ilgilerinin olmadığını, islamı sömürücü amaçlar için alet olarak kullandıklarını, tamamen bir ajan faaliyet olduklarını, ulusal kurtuluş mücadelesine dayatıldıklarını kapsamlı olarak göstermek ve bunları etkisizleştirmektir. Çünkü çığ gibi gelişen bu tarikatlar ülkemizde ajan çeteleri durumuna gelmişlerdir. Bir yerde eli silahlı korucu çeteleri, bir yerde de bu tarikat çeteleri vardır ve gerçekte her ikisi de çetedir. Birisi maddi -silahlı- çete, diğeri de manevi, yani elinde sahte kitapları olan çetedir. Fakat ulusal kurtuluş mücadelemize karşı görevleri aynıdır: Bastırmak, kitle temelini daraltmak ve yenilgiye uğratmak. Bizim de görevimiz, bunların maskelerini düşürerek dinle ve islamlıkla alakalarının olmadığını ortaya koymak ve şimdiye kadar yürüttükleri tahribatların hesabını böylece sormaktır.

Bu bağlamda, dinin anti-emperyalist, anti-sömürgeci bir temelde ve halkın tarihi geleneklerine uygun bir mücadele aracı olarak kullanılmasına önayak olmak gerekir. Bir İran deneyiminde olduğu gibi, anti-emperyalist, radikal çıkış örneklerinden yararlanarak, bunların olumlu yönlerini kendi koşullarımızda değerlendirerek ve daha olumlu bir karşılık vererek sonuç alabiliriz. Bu sonuç; din silahını faşizm ve emperyalizme karşı kullanabileceğimizi gösterir. Kullandıkları bu silahı onlara karşı doğrultmak ve böylece onlara hakkettikleri cevabı vermek en doğru devrimci tutum oluyor. Bu konudaki görevlerimizi her zamankinden daha iyi görmeli, şimdiye kadar yerine getirmediğimiz görevleri yerine getirmek için, halkın dini duygularına saygılı olmalı, değer vermeli, dinin gerçek ilerici-devrimci özünü değerlendirerek bu silahla bu gerici ajanları ve emperyalizmin uşaklarını yerle bir etmeliyiz.

Biz her dine saygılıyız. Ülkemizde Süryanisine de, Hıristiyanına da, Ermenisine de saygılıyız. Yezidilik dinine bağlı olanlar vardır, dinlerini korumak istiyorlar, saygılıyız ve özgürlük tanıyoruz. Hatta müslümanların da çeşitli mezhepleri vardır, özellikle alevi mezhepsel çıkışlara değer biçiyoruz. Daha yakın ilişki kuruyor, düzene karşı gerçek muhalif konuma getiriyoruz. Yine bir sünni mezhep vardır, özellikle güneyde, yoksul halk kesimleri arasında yaygındır. Onları devrime çekerek halkı sünni gericiliğin, şeyhlerin etkisinden kurtardık. Herkesin de rahatlıkla farkettiği gibi, günümüzde özellikle güneyde bu tarikatların etkisini kırmamız demokrasiye en büyük faydayı sağlamıştır.

Solun geleneksel bir hatası vardır; din olgusunu çok çarpık ele almak veya dini inkar etmek... Bu hataya düşmemeye dikkat ettik ve dinin anlamını doğru ortaya koyduk. Dinin, son tahlilde bir devrim ideolojisi olduğunu, en azından doğuşunda bu anlama sahip olduğunu ve islamın çıkışının da devrimsel bir çıkış olduğunu söyledik. O zamanlar bütün ideolojilerin dinsel nitelikler taşıdığını, dinsel yanı ağır basan ideolojiler olduğunu ve islamda da bunun böyle olduğunu belirttik. Gerçekten islam siyasal bir devrimdir ve büyük bir uygarlığın oluşumuna yol açmıştır. Günümüzde de etkileri vardır, inkar edilemez. Kaldı ki, ortaya çıkardığı bütün değerler kötü değildir. İslamın içinde, daha doğuşunda savaş halinde olan kanatlar vardır. Ali ve Muaviye'de bu somutlaşır. Her birinin bazı farklı değerleri esas alan durumları vardır ve günümüze kadar da -İran-Irak karşıtlığında görüldüğü gibi- devam ediyor. Bütün bunları değerlendirdik ve tavrımızın, islam içinde sol diye tabir edebileceğimiz, egemen feodal sultanlara, beylere, meliklere karşı çıkan geleneğin temsili olduğunu vurguladık. Bu biraz da, İran'da şiilik, Anadolu'da alevilik biçiminde karşımıza çıkan, tarihte ezilen ulusların, Emevi-Abbasi-Osmanlı sünni gelenekli gerici sultanlarına başkaldıran halkların esas aldıkları yolu takip etmek anlamına geliyor. Günümüzde bunu sosyalizmle bütünleştiriyor, kendi yurtseverliğimizde gereken anlama kavuşturuyor ve mücadelemizde somutlaştırıyoruz.

> **"... Halkların mücadelesi, islam görüntülü de olsa bundan korkmamak, biçimden çekinmemek gerekir. Alabildiğine Batı emperyalizmine karşı çıkarmak önemlidir. Çünkü Batılıların bölge üzerinde büyük emelleri vardır..."**

Görülüyor ki, dini gerçeğe yaklaşımımız oldukça gerçekçi ve sonuç alıcıdır. Karşımıza çıkarılan sahte, gerici temeldeki dini yaklaşımlar, tarikatsal yaklaşımlar devletin kanallarıdır. MİT'in teşkilatlanmalarıdır. Bu temelde teşhir ve tecrit etme, devrimi bir de bu yolla güçlendirme, PKK'nin kitleselleşmesinin temellerinden birtanesidir. Bu konuda solun geleneksel inkarcı tutumuna düşmemekle önemli gelişme yolu sağladık.

Daha da açmak gerekirse, dini gerçeklik içinde karşıya alınması gereken ne, özümsenmesi gereken nedir? Buna doğru karşılık verilirse, şüphesiz sosyalizm daha doğru uygulanacaktır. Yurtseverlik daha doğru ve güçlü bir kitle temeline kavuşmuş olarak gelişim gösterecektir. Dolayısıyla bu zeminde hala yerine getirilmesi gereken oldukça görevler vardır. Halk yığınlarını kesinlikle bunların bu sahtekarca yaklaşımlarından kurtarmak, hem de din adına kurtarmak gerekiyor. Gerek ülke içinde gerekse ülke dışında bu tür faaliyetler gelişmelidir.

Unutmamak gerekir ki, islam ülkelerinde yeni bir islami çıkış yaşanıyor. İslam ideolojisi görünümü altında, halklar anti-emperyalist tutumlara giriyorlar. İran, bunun en açık uç noktası oluyor. Bu durum daha da gelişme gösterebilir. İslam halklarının, islam görüngüsünün bu anti-emperyalist tutumları karşısında, Suudi gibi ABD'nin himayesine bu kadar açıkça giren, hatta Mekke ve Medine'yi bile Amerikan postallarına çiğneten işbirlikçi rejimlerin çok zor durumlara düşecekleri açıktır. İslam yöneticileri adı altında islamın en kutsal değerlerini böylesine çiğneten tutumlara karşı tavır geliştirmek ve islamı bu temelde gerçekten bir anti-emperyalist öze kavuşturmak önemlidir.

Halkların mücadelesi, islam görüntülü de olsa bundan korkmamak, biçimden çekinmemek gerekir. Alabildiğine Batı emperyalizmine karşı çıkarmak önemlidir. Çünkü Batılıların bölge üzerinde büyük emelleri vardır. Kendi aralarındaki demokrasiyi, kesinlikle Ortadoğu halklarına, islam halklarına uygulamak istemiyorlar. Ortadoğu halklarına uygun gördükleri, en anti-demokratik, en monarşik ve en despot rejimlerdir. Batı, bu konuda tam bir ikiyüzlüdür. Her türlü ulusal-demokratik kuruluşun karşısında gericileri destekliyorlar. Bu açıdan, onların Ortadoğu üzerindeki emellerine karşı çıkmak, aynı zamanda, çokça sözünü ettikleri insan haklarını korumak, bağımsızlığı ve demokrasiyi korumak anlamına gelir. Bu konuda islamiyet eğer iyi bir rol oynayacaksa, ona da bu rolü vererek Batı'ya karşı kullanmak, değerlendirmek, kendini gittikçe dayatan bir görev oluyor.

Bölgedeki son Körfez krizi dolayısıyla yepyeni durumlar gelişiyor. Kürdistan bu noktada en çok etkilenen ve rol oynamaya aday bir konuma geliyor. Bu nedenle, TC'nin bir kanadının islamlık adı altında sahtekarca önümüzü kesme çabalarını, islam halkları arasında geliştirdiğimiz islam enternasyonalizmini kurabilme çabalarımıza karşı sergilenen bu oyunların boşa çıkarmak; halkların bütün ulusal-toplumsal gerçekliğine eşit ve özgür gelişme hakkı tanımak, bunun mücadelesi içinde olmak; yüzyıllardan beri yaşatılan, özellikle işte en üstün kavim şudur, budur adı altında islamı bile zorlayan, aslında bir avuç aristokrat-feodalin çıkarına hizmet eden hakim mezhep kalıntılarını günümüzde de meşru görmemek, onların islamın özüyle de bağdaşmadığını ortaya koymak büyük önem taşıyor. Emevi-Abbasi-Osmanlı geleneği gerçek islamı temsil etmiyor. Gerçek islam, ta başından beri, Ali'den başlayan, günümüzde de en anti-emperyalist tutumlara dek gelendir. Kim en çok direniyorsa, kim bu yüzyılların gericiliğine ve günümüzde de emperyalizme direniyorsa, bizim islamımız o islamdır diyeceğiz. Ve bu da zorbalığa değil, halklar arasında geniş bir hoşgörüye dayanır. Halkların yaşamlarını ve hoşgörüyü geliştirmeye dayanan alevilik de biraz budur. Eğer doğru kavranılmak isteniyorsa, milli gerçeğe biraz daha saygılı olmaktır. Yine bu temelde doğru kavransa, Türkiye'de de alevicilik, daha çok Kürt yanı ağır basan bir konumda olmalıydı. Ama kemalizm burayı da çok kötü kullandığı, çarpıttığı için, en büyük alevi-Kürt katliamını yaptığı halde, Dersim'de görüldüğü gibi, bugün bu kesimin de dostu geçinebilmektedir. Bu sahtekarlığı da yıkmak gerekiyor, kemalizmin ne dinle, ne de alevilikle bir alakası vardır. Hele Kürt alevicilikle hiç mi hiç alakası yoktur, bunun düşmanıdır.

Alevilik, gerçekte Kürt direnişçiliğinin tarihte gelişen bir biçimidir. Bunu böyle değerlendirmek gerekiyor. Yine nakşicilik de bir Osmanlı tarikatçılığıdır. Egemen aristokratların tarikatıdır. Ve günümüzde de devletin resmen örgütlemek istediği bir tarikattır. Tekrar vurgulamakta yarar var. Bunun ülkemize açılan kolları, İdris-i Bitlisi'den beri ajanlık biçiminde faaliyet göstermişlerdir. Bugün en büyük nakşi şeyhi geçinen Kamran İnan ailesi, hükümetin ülkemizdeki temsilcisidir. Dolayısıyla bu tarikatın tam bir ajanı konumunda olduğu açıktır. Gayri-milli niteliği ortadadır.

İşte son gelişmeler dolayısıyla, biraz daha çarpıtılmak istenen nakşicilik, alevicilik üzerine, yine Refah Partisi ve son günlerdeki laiklik tartışmaları, cinayetleri üzerine de söyleyebileceklerimiz bunlardır. Bu temelde, tarihi doğru kavramak, güncel siyasal gelişmeleri doğru değerlendirmek, sahip çıkılması gerekene doğru sahip çıkmak, karşımıza almamız gerekene de doğru bir şekilde karşı çıkmak büyük önem taşıyor.

Geleneksel Türk sol yaklaşımları çok hatalı yaklaşımlardır ve kemalist yaklaşımdan öteye gidememektedir. Burayı da düzeltiyoruz. Kemalist yaklaşımı değil, devrimi, halkların çıkarlarını ve tarihsel temeli olan yaklaşımı esas alıyoruz. Özellikle oynanmak istenen bu alanda her türlü çarpıtmayı bu temelde karşılamak artık mümkündür. Doğru karşılıklar vermek, doğru tutumlar aldırmak önemlidir ve ihmal edilmemelidir. Bunun için gerekli örgütlemeleri yapmalıyız, tarikatlara ve mezheplere de ulaşmalıyız. Doğrusu nedir, ortaya koymalıyız. Çünkü hep karşıyız demekle bu işin içinden çıkılması olanaksızdır. Neye karşıyız, neye karşı değiliz? Neyi nasıl düzeltir, neyi nasıl dönüştürürüz? Neyi nereye kanalize etmeliyiz? Öngörü kadar, uygun organ ve örgütlenmelerle de üzerine gitmeli, görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Bu konuda daha fazla gerçekleri görmek, daha fazla yaratıcılık, yurtseverliğe yaklaştırır, demokrasiye yaklaştırır. Daha güçlü kitle temeline kavuşturur.

Devletlerin yüzyıllarca çarpıttığı ve baştan çıkardığı halk yığınlarını, gerçekten sapıklık derecesine varan birçok olumsuzluklardan kurtararak doğru bir yola getirirken, kendi özüne yabancı konumuna da son vermiş oluruz. Özüne yöneltiriz. Bu temelde bir yurtseverlik ve demokrasi mücadelesiyle kendilerine gelebilecekleri gösteririz. Halklar daha şimdiden bu doğrultuya girmiştir. Bugün hiç de islamcılıkla ilgisi olmayan ABD, Pakistan deneyiminden Bangladeş ve Fas'a kadar gelişmeleri islamcılık adına, ılımlı islamlık adına saptırmak istiyor. İşte buna dünya çapında verebileceğimiz yanıt ve yaklaşım da böyledir. Türkiye çapındaki yaklaşım da böyledir. Her zaman egemenlerin kullanmak isteyebilecekleri çeşitli ideolojik-siyasal birikimleri, devrimciler doğru ele alır, eleştirisini doğru yapar ve yerine neyin konulması gerektiğini uygun araçlarla belirtirler. Ve bu doğru ve sonuç alıcı bir tutumdur.

Ekim 1990

Impressum :	**Yazışma adresi :**	**Hesap numarası :**	**Avusturya 22.50 s.**	**Hollanda 3.75 hfl.**
V.i.s.d.P :	**Serxwebûn**	**Stadtsparkasse - Köln**	**Belçika 75.00 bfr.**	**İngiltere 0.90 £.**
A. Engizek	**Postfach 10 16 83**	**A. Engizek**	**Danimarka 10.00 dkr.**	**İsveç 7.50 skr.**
Vogelsangerstr. 286	**5000 Köln 1**	**Konto Nr. : 27 60 29 52**	**Fransa 7.50 ff.**	**İsviçre 3.00 sfr.**
5000 Köln 30		**BLZ : 370 501 98**		**Norveç 10.00 nkr.**

Geride kalan, sosyalizmin ilkel ve vahşi dönemidir

EKİM DEVRİMİ İNSANLIĞA YOL GÖSTERMEYE DEVAM EDECEKTİR

73. yıldönümünü geride bıraktığımız Ekim Devrimi'nin üzerine şu sıralarda çok şeyler yazılıp çiziliyor. Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmeler ve birçoğunda meydana gelen iktidar değişiklikleri karşısında bir yandan ağızları kulaklarına varan ama diğer yandan alabildiğine tedirgin ve kuşkulu olan emperyalistler ve yandaşları, Ekim Devrimi'nin bütün temellerini yıkmak amacıyla, öteden beri sürdürmekte oldukları "sosyalizm iflas etti, ideolojileri yıkıldı, dayanacakları temel kalmadı" tarzındaki propagandalarına aynı hızla devam etmekteler. Geçmişte şu veya bu sosyalist ülkenin memurları gibi çalışmayı devrimcilik ve sosyalistlik sananlar, dayandıkları güçlerin sarsılması ve yıkılması üzerine adeta dünyaları yıkılmışçasına bir tükenmişlik, yılgınlık ve derin bir moral bozukluğu içerisinde, Ekim Devrimi ve sosyalizm sözcüklerini bile ağızlarına almaktan aciz durumdadırlar. Emperyalist propaganda karşısındaki şaşkınlık ve ezilmişliklerini devrimci değerlere saldırarak, küfrederek ya da çeşitli emperyalist odaklara yaranmaya çalışarak gidermek uğraşındalar. Ekim Devrimi'ne ve sosyalist değerlere çeşitli düzeyde bağlı olmakla birlikte, günümüz dünyasında olup bitenleri kavrama, özellikle sosyalist sistem bünyesinde yaşanan çalkantıları değerlendirme yeteneğinden yoksun olan kesimler ise, Ekim Devrimi üzerine ancak slogansal düzeyde birtakım sözler söyleyebilmekteler. Ve son olarak bütün bunların dışında sayıları az da olsa yer yer gerçekçi yaklaşımlarda bulunanların da varlığını belirtmek gerekir.

Son dönemlerde giderek yoğunlaşan Sovyet kaynaklı bazı haber ve görüntüler de, yürütülmekte olan anti-sosyalist kampanya ve propagandalara adeta renk katar niteliktedir. Batı Avrupa ülkelerinin görsel ve yazılı basın organları Sovyetler Birliği'ndeki kıtlık haberleri, kuyruklar ve dükkanlardaki boş rafların görüntüleriyle dolup taşmaktadır. Bütün bunlar bir yana Pravda gazetesi bile önümüzdeki kış büyük bir yiyecek ve yakacak sıkıntısı yaşanacağını, hatta yiyecek ekmek bulmanın dahi sorun olabileceğini yazmaktadır.

Peki o halde bu kadar çok çeşitli seslerin ortalığı kapladığı ve daha beş-on yıl önce "komünizm aşamasına geçtik, geçiyoruz" denen diyarlardan bunca nahoş görüntülerin dalga dalga yayıldığı bir ortamda Ekim Devrimi'ne ve sosyalizme nasıl yaklaşmalıyız? Aynı çerçevede ele alınabilecek bir konu olarak, dünyanın çehresini değiştiren siyasal gelişmeleri nasıl değerlendirmeli ve bunlardan ne tür sonuçlar çıkarmalıyız? Bilim ve ideoloji olarak sosyalizm, aşağı yukarı birbuçuk asırdan beri insanlığın bir umudu olmuş ve insanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunların çözüm yolu olarak görülmüşse, devrimci çözümlemeleriyle tarihe ve insanlığa yol aldıran bir düşünce ve eylem diye kabul edilmişse; bugün, Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği ve sosyalizmin anayurdu denen diyarlarda yaşanan çözülme ve dağılmalar hususunda neler söyleyebiliriz? Kısacası, yoğun siyasal gelişmelerin yaşandığı bu süreçte şimdi mevcut durum nedir ve bu durum ezilen ve sömürülen kesimlerin, yoksul ülke ve halkların, devrim sancısı çeken toprakların lehinde mi aleyhinde midir? Bu bağlamda, 74. yılına giren Ekim Sosyalist Devrimi üzerine neler söyleyebiliriz? Ve bir de Kürdistan halkı ve toplumu olarak bizler için Ekim Devrimi başlangıcından bugüne kadar ne anlam ifade etmektedir?

Bu ve benzeri sorulara yanıt aramaya geçmeden evvel özellikle bir sonucu daha baştan altını çizerek vurgulamakta yarar var. Kendisine solcu, devrimci, ulusal kurtuluşçu diyen ama başlangıçtan beri dünyaya sadece reel sosyalizmin penceresinden bakan, onun memurları olma düzeyinden öte gidemeyenler gibi bir hayal kırıklığı ve moral bozukluğu girdabına düşmek devrimcilerin tavrı olamaz. Bu olsa olsa inançsızların, başkasına dayanmadan ayakta durma yeteneğine bile sahip olamayan omurgasız ve şekilsizlerin tavrı olabilir. Mevcut durum hiç de öyle sanıldığı ve gösterilmeye çalışıldığı gibi aleyhte değildir. Sosyalist sistem adı verilen, bizim de ideolojik olarak içinde yer aldığımız düzlem şimdi birtakım çöküntü ve yıkıntılara uğruyorsa ve o diyarlarda fırtınalar kopuyorsa, bu hiçbir zaman sosyalizmin çöktüğü, iflas ettiği ya da söylenecek sözünün kalmadığı anlamına gelmez. Kaldı ki, aşağıda biraz daha açmaya çalışacağımızda görüleceği gibi, eğer biraz kapsamlı bakabilir, kavrayabilirsek; bu yıkılışın bizden bir şeyler alıp götürmekten çok, daha rahat bir saflaşma içinde kendimizi ifade etme olanağını yarattığı ortaya çıkacaktır.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşananlara bakıp sosyalizmin bittiğini, bir çözüm yolu olma durumunun kalmadığını yaymaya çalışanlar ile bu tür propagandaların etkisi ve baskısı altında ezilenler çok iyi bilmelidirler ki, sosyalizm idealleri dün olduğu gibi bugün de gerçekliğini ve geçerliliğini koruyor ve her zaman da koruyacaktır. Çünkü bunlar insanlığın vazgeçemeyeceği güzel ideallerdir. Eşitlik gibi, özgürlük gibi, emeğin özgürleşme isteği, üretilenlerin adil paylaşılması ve insanların ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabilme arzusu gibi ideallerin insanlık var olduğu sürece yaşayacağı ve kolay kolay bir kenara atılacak cinsten olmadığı açıktır. O nedenle, yaşanan gelişmelere bakıp da burada sosyalizm ideal ve ilkelerinin geçersizliği ya da iflasından değil, tam tersine ilkelerin ihlal edilmesinden doğan bir olumsuzluktan sözetmek gerekir. Parti Önderliğimiz bu durumu doğru bir yaklaşımla "Bilimsel sosyalizm ile reel sosyalizm arasındaki çelişki" diye tanımlar.

Gerçekten de sözkonusu olan, Ekim Devrimi'nin attığı temeller üzerinde gelişen ve pek çok sapmalar sonucu sosyalizmden esasında alabildiğine uzaklaşan ve bugünkü konuma ulaşan reel sosyalizmin kendini tasfiye etme olayıdır. Bununla devrimci-ilerici cephe ve genelde insanlık kazançlı mı çıktı, zararlı mı? Veya ne kazandı, ne yitirdi? Dikkat edilmesi gereken esas nokta burası oluyor. Bunu anlamak için de öncelikle reel sosyalizmin insanlara ne getirdiğine ve insanların reel sosyalizmden ne anladıklarına bakmak gerekiyor.

Sorunu enine boyuna tartışmak bu yazının konusu olmasa da, burada yine de söylenebilecekler var. Şu bir gerçek ki, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan olumsuzlukların ve kopan fırtınaların nedeni, salt üstte meydana gelen tıkanmalar ve bu tıkanmaların aşılması olayı değildir; böyle ele alınamaz. Sokaklara dökülen milyonlarca insanın varlığının da gözler önüne serdiği gibi, tabanda da çok ciddi bir kaynaşma ve değişim isteği mevcuttur. Sosyalizmin evrenselliği ve enternasyonalizm gibi bilimsel sosyalizmin en önemli ilkelerinin unutulması bir yana, reel sosyalist yönetimler kendi ülke insanlarına ve toplumlarına dahi pek bir şey verememişlerdir.

Marx ve Engels tarafından bilimsel sosyalizm teorilerinin ortaya atılışı üzerinden neredeyse yüzeli yıl ve bu teorilerin ilk pratik adımı olarak kabul edilen Ekim Devrimi üzerinden 70 yılı aşkın süre geçti. Bilimsel sosyalizmin teorik tezlerinin evrensel ağırlıklı olduğu, Marx ve Engels'in hep bir dünya devriminden söz ettikleri bilinmektedir. Onlarda ulus ve ülke kavramları, insanlık ve dünya kavramları içinde erimiş, sömürenlerle sömürülenlerin kalmadığı, devletin, sınıfların ve ulusal farklılıkların ortadan kalktığı bir dünya ütopyası esastır. Ancak Ekim Devrimi'nde, bu ütopyadan etkinlenme olsa da ve geniş bir sosyal kesime dayanılıyor ise de, ağırlıklı olarak Rus ulus gerçeği içinden çıkma olayı var. İnsanlığa mal olmuş bir devrimin üzerinden 70 yılı aşkın süre geçtikten sonra bunu esas alan Sovyet sisteminde bugün yaşananlar, daha başta da bazı önemli eksiklikler olduğu, ciddi ilke ihlalleri bulunduğu gerçeğini ortaya çıkarıyor. En başta da, ölümünden kısa bir süre önce Lenin'in de büyük Rus şovenizmi biçiminde dikkat çektiği, devrimin enternasyonalist olmaktan ziyade, ağırlıklı Rus karakterli olarak ilerlemesi olgusundan sözetmek gerekir. Daha sonra sosyalist sistemin çıkarı adı altında, "parçanın bütüne feda edilmesi" biçiminde formüle edilen görüşlerle, insanlık ilkesinden ağır tavizler verildi. Öyle ki, sosyalizmin genel çıkarı adına halkların bitişine seyirci kalınarak, parçalar feda edile edile sonuçta bugün sistemin tümden elden gidişiyle karşılaşıyoruz. Burada, reel sosyalizmin bu ilkesinde Marx ve Engels'teki insanlığın kurtuluşu ilkesinin dejenerasyonunu görmekteyiz.

Bir de Ekim Devrimi'nin üzerinde yükseldiği insan ögesine bakmak gerekiyor. Hiç kuşkusuz eskiyi yıkarken büyük fedakarlık örneklerinin ve kahramanlıkların ortaya çıktığı bir gerçektir. Ama dayandığı esas sınıf olan proletarya hangi çapta bir proletaryaydı, yeteneği ne idi? Proletaryanın eskiyi yıkmadaki gücünün, yapma ve inşa etmede de kendini gösterdiğini söyleyebilmek güç. Yapıcılık için gerekli olan incelik, yaratıcılık ve kültür gibi özellikler ancak insanın dönüşümü ile mümkün olabilir ki, bu yönde bir çalışma ve hazırlığın da yetersiz olduğu açığa çıkıyor.

Ayrıca bilimsel sosyalizm salt bir sınıf veya bir ulusun kurtuluşundan öte çok daha geniş bir anlam ifade ediyor ve ezilen sınıfın kendisini insanlık durumuna getirerek kurtuluşunu sağlaması gerekiyorken, gerçekleşen sosyalizm bunu ne kadar ve hangi ölçülerde yapabildi? Bu açıdan bakıldığında, aksine orta yerde tam tersi durumların mevcut olduğu görülmektedir. Sovyet deneyiminde gerçekleşen sosyalizmde ağır basan yön sosyalizm değil, dar ulusçu bir yükselme tutkusudur. Kapitalist-emperyalist devletler ile yarış, denge sağlama ve onu aşma esas amaç olarak öne çıktı. Hele hele kapitalizm ile içiçeliğin yaşanmakta olduğu bir dünyada komünist ütopyaya ulaşabilmek olanaksızken, 1980'lere doğru gelindiğinde, komünist evreye ulaşmaktan sözetmek, abartmadan öte bir anlam taşımaz. Nitekim komünist evre derken bugün nerelere varıldığı, serbest piyasa yasalarından nasıl medet umulur durumlara düşüldüğü açık biçimde görülmektedir. Hem nasıl ulaşılacaktı bu evreye? Etrafına duvarlar örüp kendini dünyadan yalıtlayarak mı? Genelde insanlık sorunlarıyla ilgilenmesi gereken sosyalizmin, insanlığın durumunu bir bütün olarak ele alan ve kurtuluşu bir bütün olarak önüne koyan bir ideolojinin, etrafına duvarlar örmesi ve önüne aşılmaz setler çekmesinin anlaşılır hiçbir yönü yoktur. Çok iyi biliniyor ki, sosyalizmin ilkelerinde sınırları pekiştirme ve yükseltme değil, tam tersine yıkıp aşma esastır.

Gerçek böyleyken, "devrim yaptım kurtuldum" deyip dünyaya sırtını dönmek büyük bir hata oluyor. Aynı zamanda sosyalizmden kopmanın ve uzaklaşmanın da ilk adımı oluyor. İnsanlığın genel sorunlarından kopuşu, yabancılaşmayı ve tecriti getiriyor. Bunun bilimsel sosyalizme ters düştüğü açık. Ve zaten partilerin sapması da böyle başlıyor. Sovyetler Birliği Komünist Partisi deneyiminde de bu sapmanın varlığını belirtmek gerekiyor.

Zaten günümüzde yıkılan o duvarların arkasında gelişenin gerçek anlamda sosyalizm olmadığı, hangi yönden bakılırsa bakılsın sosyalizmle pek bağdaşmayan, şovenist yanı ağır basan, hatta içinde faşizmin ögelerini de taşıyan bir milliyetçilik olduğu görülmektedir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde bugün ortaya çıkan milliyetçilik, Batı Avrupa ülkelerindeki milliyetçilikten daha şiddetlidir. Bunu Ukrayna'da, Polonya'da veya bir Demokratik Almanya'daki şoven milliyetçi akımların gelişiminde somut olarak görebilmek mümkün. Daha da somut bir örnek olması açısından, D. Almanya'da ortaya çıkan faşistlerin Batı Almanya'dakileri bile gölgede bıraktığı gerçeği belirtilebilir. Belli ki, burada sosyalizmin uygulama ve sonuçlarından değil, kapitalist gelişme yasasına has bir milliyetçilikten ve bu şoven milliyetçilikle tekelci devlet kapitalizmi arasındaki bağ ve sıkı ilişkiden sözetmek yerinde olur.

Öte yandan bireysel ve ahlaki alanda da, sosyalist insan tipiyle uyuşmayan, sosyalist ahlakla bağdaşmayan olgular, kapitalist güdülerin kendisini konuşturması durumu bolca yaşanmaktadır. Sosyalizmin her şeyden önce ahlaki ve moral alanda kapitalizmi aşması gerekiyorken, örneğin Sovyet bireyine baktığımızda hiç de teoriye uygun bir durum göremekteyiz. Görülen nedir? Sosyalist insan tipiyle uyuşmayan, kolektif üretkenliğin öneminden ve geliştiriciliğinden habersiz, bireysel hırs, kar güdüsü, köşeyi dönme gibi kapitalist güdülerin esiri, tüketim çılgını bir tiptir sözkonusu olan. Bu durum, yıkılan duvarlardan ve sökülen sınır tellerinden kopup Batı kapitalizminin bataklarına bir an önce ulaşabilmek için adeta can atan Doğu Avrupa ülkeleri bireylerinin içler acısı halinde daha da belirgindir.

Görülüyor ki, sosyalist insanın hazırlanışı, yaratılışı; sosyalist ahlakın topluma benimsetilmesi ve egemen kılınması gibi hususlar, pratikte hiçbir zaman gereğince yerine getirilmemiş görevler olarak kalmıştır.

Bir de birey ve toplum özgürlüğü sorunu var ki, bu kapitalizmin özgürlük anlayışından tamamen farklı ve onu aşan bir durumdur. Sosyalizmin bu konudaki ilkesi, insanda yaratıcı ve geliştirici ne varsa bunu açığa çıkarma ve geliştirmenin koşullarını yaratmaktır. Yine bu çerçevede, gereğince uygulanmadığı açıkça belli olan sosyalist demokrasi sorunu var. Ama özgürlük ve demokrasi alanlarında da reel sosyalizmin, proletarya diktatörlüğü kavramını çarpık anladığı ve pratiğe geçirdiği; birey ve toplumu ağır bir bürokratik mekanizma altında adeta nefes alamaz duruma getirdiği; birey ve toplum karşısında giderek sönmesi gereken devletin, sosyalizm adı altında daha da güçlendirildiği ve sonuçta yer yer kapitalist devletten daha tehlikeli bir durumun açığa çıktığı gerçeğiyle karşı karşıya bulunmaktayız.

Bütün bunlar 70 yılı aşkın bir tarihe sahip reel sosyalizmin sonuçları olmaktadır. Hiç kuşkusuz devrim aşamasında ve devrimin ilk yıllarında taktik anlamda ve devrimi korumak-yaşatmak amacıyla zorunlu olarak bu tür uygulamalara başvurulmasının, sertliklerin yaşanmasının, geçici olması kaydıyla belki de anlaşılır bir yönü vardır. Ancak bunun sürekli olarak yapılması, stratejik bir anlayış durumuna getirilmesi ve bugün Sovyetler Birliği başta olmak üzere en büyüğünden en küçüğüne kadar hemen tüm sosyalist ülkelerde tamamen kapitalizme savrulma, serbest piyasa ve liberalizme öykünme, tarımda ve sanayide özel işletmelere doğru hızla kayma gibi durumların yaşanması durumları, sosyalizmle ve sosyalist ilkelerle bağdaşır olgular değildir.

Peki bütün bunları nasıl değerlendirmek gerekiyor? Hiç kuşkusuz buradan anlaşılması gereken, Sovyet modelinin bilimsel sosyalizmin biricik modeli olmadığı ve sosyalizmin bu modelde kilitlenemeyeceğidir. Ekim Devrimi'nden günümüze sosyalist ülkeler pratiğini olumlu ve olumsuz yanlarıyla bir bütün olarak değerlendirmek, doğruları almak, yanlış ve hatalı yanlarından dersler çıkarmak, solculuk adına bazılarının yaptığı gibi basit, yüzeysel, inkarcı, sadece suçlayıcı veya övücü, dogmatik ve kalıpçı tutumlara düşmemek, her şeyi yerli yerine oturtmayı ve değerlendirmeleri bu temelde geliştirmeyi esas almak önem taşımaktadır. O halde Ekim Devrimi'nden bu yana geçen 73 yılda gerçekleşene ne diyeceğiz? Köleci, feodal ve kapitalist toplumların yüzyılları kapsayan gelişme ve olgunlaşma süreçleri gözönünde bulundurulacak olursa, buna, Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, sosyalist eylemin ilk aşaması, ilk deneyi ve bir bakıma sosyalizmin ilkel ve vahşi dönemi demek en doğru yaklaşım olacaktır.

Bu süreç insanlığın gelişiminde önemli bir yeri olan, birçok büyük toplumsal gelişmeye yol açan, dünya ölçüsündeki gelişmelerde önemli payı bulunan bir süreçtir. Eleştirilebilir, eleştirilmelidir. Olumlu ve geliştirici özellikleri inkar edilemez, ancak ciddi yanlışları, sosyalist ilkelerden uzaklaşan yönlerinin de bulunduğu açıktır. Bütün bunların değerlendirilmesi sosyalist hareketi olgunluk ve yeni bir gelişme sürecine sokacaktır. Lenin de Ekim Devrimi'nin öngününde "Devlet ve Devrim" adlı kitabı yazarken, "Bu konuda ciltler dolusu yazmaktansa pratik bir deney yapmak daha yararlıdır" diyor ve kitap

tamamlanmadan kalıyor. Sorunun bir yanını bazı yönleriyle kısaca böyle belirttikten sonra, şimdi sırasıyla diğer iki hususa, yani şu andaki mevcut durumun nasıl anlaşılması gerektiği, lehte mi aleyhte mi olduğu sorusuna ve buna bağlı olarak bir de Ekim Devrimi'nden günümüze reel sosyalizmin Kürdistan üzerindeki etkilerinin neler olduğu hususuna da bazı açıklıklar getirebilmek mümkün.

Sosyalist sistemdeki dağılmayla başlayan yeni süreç kapitalist dünyaya bir savrulma ve kapitalizmle buluşma olsa da, bu durum kimilerinin sandığı gibi yoksul ülke ve halkların aleyhine bir durum değildir. 70 yıldır dünya politikasında egemen olan iki kutupluluğun ve 2. Dünya Savaşının ardından oluşan siyasal statükonun parçalanması ve yeni bir sürece girilmiş olması birçok yönden olumlu ve yararlıdır. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin önü eskisine nazaran şimdi daha da açık hale gelmiş oluyor.

Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov'un işbaşına gelişiyle birlikte hızlanan ABD'ye yanaşma ve uzlaşma politikaları üzerinde yaptığı ilk değerlendirmelerinde bile Parti Önderliğimiz, iki sistemli ve iki kutuplu zıtlaşma ve uzaklaşmanın genelde bir kilitlenmeye yol açtığını, sistemlerin birbirine yakınlaşması ve karışmasının bu kilitlenmeyi çözme açısından olumlu bir işlev göreceğini vurgulamıştı. Dolayısıyla kapitalizme savrulma da olsa bu buluşmanın gerekli olduğuna işaret etmişti. Şimdi bu gerçekliğin daha da belirginleştiğini görmekteyiz. Çünkü kapitalizm tarafından körüklenen insanlığın genel sorunları alabildiğine boyutlanmış ve ağırlaşmışken, eski statüko ve kutuplaşma çokça sanıldığının aksine aslında kapitalizmi rahatlatmaktaydı. Yani reel sosyalizmin geçmişte yaptığı, bir anlamda dünyanın en sorunlu kesimini kapitalizmden koparmak, böylece de kapitalizm için büyük bir rahatlama yaratmaktı. Gerçi kapitalist-emperyalist sistem bu biçimde birtakım kaynaklarını yitirmiş oluyordu ama yaratılan rahatlama bu kaynak kaybından daha çok önem arzetmekteydi. Sistemler arası tecrit ve kopuşma geliştikçe, derinleştikçe kapitalizm daha çok bütünleşme olanağı buldu -ki, NATO bunun somut bir ifadesi oluyor- ve böylelikle de iç çelişkilerini dışa yöneltme imkanına kavuştu. Sosyalizmden yapılan sağ ve sol sapmaların da kapitalizmin işine yaradığı gerçeği düşünülürse, sözkonusu süreçten bir bütün olarak karlı çıkanın kapitalizm olduğunu görmek daha da belirginleşiyor.

Son değerlendirmelerinin birinde, Parti yapısına sunduğu bir raporda Başkan, bu durumu şöyle izah ediyor:

"Kapitalizmdeki bu rahatlama onun öz yeteneğinden kaynaklanmıyor, reel sosyalizmin kendi içindeki saplantıyı uzun süre yaşamasından kaynaklanıyor. O halde sağa savrulma veya tekrar buluşma gelişmelerin doğal bir sonucudur.

"Bu durumda gelişmenin özüne bakıldığında, kapitalizmin rahatlığının da sona erdiğini görüyoruz. Mevcut durum sonun başlangıcıdır. Reel sosyalizmin dev gibi sorunları şimdi kapitalizme ihraç olacaktır. Yine kapitalizmin üzerine oturduğu sistemlerarası kutuplaşmaya dayanan siyasal ve askeri stratejileri ve hatta ekonomi politikaları şu anda tam bir açmazın içine girmiş bulunuyor.

(...)

"Genel olarak bakıldığında kapitalizm kendi sorunlarının kaynağına düşüyor ve onlarla başbaşa kalıyor... Bundan sonraki gelişmeler sistemler arası bloklaşmalara mahkum olmayacaktır artık. Ve siyaset bu bloklara dayalı olarak yürütülmeyecektir. Bu durum halklara ve uluslara büyük bir siyasal gerçekleşme alanı açacaktır.

"Sistemlere dayalı yaklaşımların yerini, daha çok insanlığı amansız bir şekilde tehdit eden kapitalizm kaynaklı sorunlara karşı insanın kurtuluşunu zorlayan yaklaşımlar alacaktır. Bu sorunlara karşı, bireyin, insan hakları olarak; toplumun, demokrasi olarak; halkların, ulusal kurtuluş olarak cevap bulacağı bilimsel sosyalizm yeniden tüm canlılığıyla rolünü oynayacaktır. Kapitalizmin yüklü sorunlar dosyası üzerine bu şekilde gitmek her zamankinden çok daha fazla geçerlilik taşımaktadır. Bilimsel sosyalist teorinin kendini pratikte doğru bir tarzda gerçekleştirmesinin koşulları bugün daha da olgundur."

Gerçekten de siyasal gelişmelerin alabildiğine hızlı bir seyir izlediği günümüz dünyasında, belirtilen olguların her geçen gün daha da netleştiğini görmekteyiz. Örneğin, Varşova Paktı'nın pratikte işlevsiz kalışıyla birlikte, NATO'nun da bundan doğrudan etkilendiği ve işlevsiz kaldığı, emperyalistlerin şimdilerde NATO'ya yeni işlev bulmak için harıl harıl çalışmakta olduğu ve bu konuda hayli güçlüklerle de daha şimdiden karşılaştıkları ortadadır.

Yine eski Doğu-Batı çekişmesi sürecinde hasıraltı edilme olanağı bulunan emperyalistlerarası çelişkilerin giderek su yüzüne çıkmakta olduğu, özellikle iki Almanya'nın birleşmesiyle birlikte Almanya'nın başını çektiği bir Avrupa ile ABD arasındaki çekişme ve rekabet durumunun daha şimdiden uç verdiği; ABD ile her konuda aşırı biçimde tavır aldığından dolayı teşhir olan Thatcher'ın bile daha fazla yönetimde kalma ve bu konumunu sürdürme olanağı bulamayıp istifa etmek zorunda kaldığı görülmektedir. Kuşkusuz bütün bunlar işin henüz başlangıcı niteliğindedir ve süreç içerisinde bu durumun daha da kızışacağı kesindir.

Görüldüğü gibi reel sosyalizmin çözülüşü ve yol açtığı gelişmeler, aleyhte olmaktan, bizden bir şeyler alıp götürmekten ziyade; mevcut statükonun parçalanması ve iki bloklu kutuplaşma sonucu tepede meydana gelen kilitlenmenin çözülüşü ile ortaya çıkan yeni denge ve saflaşma durumları içerisinde bize daha rahat gelişme ve yol alma olanakları sağlamaktadır.

Ekim Devrimi ile daha sonraki reel sosyalizm sürecinin bölgemiz ve ülkemiz üzerindeki etkilerine gelince, bu konuda olumlu etkilerden sözedebilmek pek olanaklı değil. Sosyalist ülkeler pratiğinde görülen tüm olumsuzluk ve sapmalara rağmen, yukarıda da belirtildiği gibi, Ekim Devrimi insanlığın gelişmesine önemli oranda damgasını vurmuş son yüzyılın en önemli olgusudur. Ancak Kürdistan açısından yine talihsiz bir durumun bu süreçte de ortaya çıktığını ve tüm dünyada önemli gelişmelere, uyanışlara ve olumlu etkilere yol açan Ekim Devrimi'nin, Kürdistan için tam tersi bir rol oynadığını görmekteyiz.

Yani sosyalizm genelde olduğu gibi Kürdistan toplumunun sorunlarına da çözüm getirmesi gerekirken, bizim için gerçekte halk olarak ölümcül bir sürece girişimizin nedeni olmuştur. Burada sözü edilen sosyalizm teorisi veya ideolojisi değil, belli ki pratiğidir, yani gerçekleşen sosyalizmdir. Daha 1920'lerde Lenin döneminde bile Türk-Sovyet ilişkilerinin almış olduğu biçim, taktik düzeyde de olsa o dönemde kemalistlerle geliştirilen ilişkiler ve bu çerçevede sunulan destek, Kürdistan'a tamamen olumsuz biçimde yansımıştır. Aslında bölge geneli açısından da benzer bir durumdan sözedilebilir. Batı kapitalist-emperyalist sistemi gibi, Sovyet sisteminin Ortadoğu halkları üzerindeki ilgisi ve etkisi de aleyhte bir nitelik arzetmektedir. Ancak, Sovyet yönetiminin özellikle kemalist Türk milliyetçiliği ile Arap milliyetçiliği açısından oldukça pozitif bir yansıması olmuştur. Sovyetlerin Türk ve Arap ulusçuluğuna katkıları büyüktür ama Kürt ulusuna yansıması tamamen olumsuzdur.

Objektif bir durum da olsa 1920'lerde kemalistler Kürdistan üzerinde tahakküm kurar ve bunu Lozan gibi uluslararası zeminlerde de pekiştirirlerken, Sovyetlerden almış oldukları maddi ve siyasal desteğin önemi büyüktür. Aynı durum kemalizmin Kürdistan üzerinde uygulamaya giriştiği imha ve asimilasyon sürecinde de geçerlidir. Ağrı ve Dersim harekatları karşısında Sovyetlerin yine kemalizmi destekler tutumlar sergilemesinin sosyalistlik adına iler-tutar bir yanı yoktur. Yine TKP gibi bir hastalıklı yapıyı yarım asırdan fazla besleyip ayakta tutarak hem Türkiye sol hareketinin hem de Kürdistan'daki halk hareketlerinin gelişimini önemli oranda kösteklemiştir. "Kapitalist olmayan yol" teorileriyle ırkçı Türk ve Arap milliyetçiliğine kan vermekle Ortadoğu halklarına ne büyük kötülük yapılmış olduğu bugün Türkiye'deki 12 Eylül faşist rejimi, Irak'ta faşist Saddam diktatörlüğü örneklerinde pek iyi görülebilmektedir.

Kısacası Türk-Sovyet ilişkileri veya Sovyet-Irak ilişkileri somutunda gerçekleşen sosyalizmin Kürdistan'a olumsuz yansıması, başlangıçtan günümüze kadar devam edegelmiştir. Öyle ki, Sovyetler Kürt ve Kürdistan gerçeği ile Kürdistan'da uygulanan sömürgeci-faşist katliam ve soykırımlar karşısında zaman zaman kapitalist-emperyalistlerden bile daha geri ve olumsuz bir tutum sergileyebilmişlerdir. Bunun pek çok somut örneğini saymaya gerek bile yoktur. Burada anlaşılması gereken, böyle bir sistemin çözülüşü ve yıkılışının bizim için pek bir kayıp sayılmayacağıdır.

Zaten PKK önderliğindeki Kürdistan Devrimi'nin, tam da bu sistemin çözüldüğü bir süreçte en önemli atılımlarını kaydetmesi, bu gerçekliğin pratikte en iyi ifadesi ve doğrulanması değil midir? Bilimsel sosyalizmin ilkelerine son derece kararlılıkla sahip çıkan ve çok yönlü yoğun baskı ve saldırılara rağmen bundan asla taviz vermeyen Partimizin kaydettiği bu başarılı pratik, aynı zamanda bilimsel sosyalizmin yaşatılmakta olduğunun, eğer gereğince temsil edilebilirse eskisi kadar sorunlara güç getirme yeteneğinde olduğunun da mütevazi fakat sağlam bir kanıtı olmaktadır. Ve inanıyoruz ki, Ekim Devrimi'nin günümüzde gerçek anlamda temsili de ancak bu şekilde olabilir.

Sonuç olarak, Ekim Devrimi'nin ve sosyalizmin geleceği için, diğer bir deyimle insanlığın geleceği için ne söylenebilir? Reel sosyalizmin çözülüşü üzerine, kendinden geçerek adeta zafer sarhoşluğuna kapılan kapitalist-emperyalizmin gücü insanlığın geleceğini ve umudunu karartmaya yetecek midir? Buna kesinlikle hayır diyor ve sosyalizmin insanlığa bundan sonraki katkıları konusunda Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın sözlerine kulak veriyoruz:

"İnsanlık bloklararası siyasal-ekonomik çatışmalardan kurtulma yolundadır. İnsanlığın sorunlarının kaynağında kapitalizmin bulunduğu çıplak gerçeği açığa çıkmıştır. İnsanlık, sorunlarının çözümünü çelişkilerin ana merkezinde aramaya başlamıştır ve daha duyarlı, daha soğukkanlı yaklaşımlar olgunlaşmaktadır.

"Günümüz dünyasında bireyin özgürlüğü daha çok konuşulacak ve bu, toplumsal demokrasi ihtiyacını körükleyecek, demokrasi canalıcı bir gereksinme olarak kendi tabansal hareketi üzerine oturacaktır. Aynı şekilde ulusal kurtuluş hareketlerinin daha bir yaygınlaştığına ve bunun salt reel sosyalizme dayanan hareketler olmayacağına, bütün dünyaya dağılacağına tanık olacağız. ABD'ye bağlı birçok ülkenin kendilerine özgü değişim derecelerine göre ulusal kurtuluş sürecine girmeleri kaçınılmazdır.

"Bir bütün olarak insanlığı tehdit eden boyutlara varmış çevre sorunlarına, ahlaki yozlaşmaya, kültürsüzlüğe, tüketim çılgınlığına, teknolojik başıboşluğa karşı insanlığın köklü ve ciddi çözümler için arayışa yöneleceği, bu temelde yine sosyalist ütopyaya çok iş düşeceği açıktır.

"Reel sosyalizmin hatalarından, yanılgılarından ve içine girmiş olduğu sapmalardan arınarak mevcut gelişme seviyesine cevap veren; kaba boyutlarıyla değil, özellikle ahlaki, kültürel boyutlarıyla cevap vermeyi yeni bir gündem maddesi olarak geliştiren bir rol üstlenmesi beklenmelidir.

"Daha önce salt siyasal boyutlu bir devrim olarak düşünülen sosyalist devrimin taşıdığı mesajlar bütünüyle açığa çıkacaktır. Hiç şüphesiz siyasi yanı devam etmekle birlikte, amaç; daha çok kültürel, ahlaki, bireysel özgürlüğü gündemleştiren ve bunu garantiye alan, siyasal kurtuluşu insanın genel kurtuluşuna bağlayan, bu temelde çözümleri zorlayan bir arayış olacaktır.

"Mevcut deneyimden çıkarılacak en önemli sonuçlar bunlar olacaktır. Sadece birkaç ulusa özgü gelişme ve kalkınma sorunlarının çözümünün sosyalizmi kurtaramayacağı anlaşılmıştır. Sosyalizmin salt bir ekonomik kalkınma, hatta siyasal gelişme sorunu olmadığı, tam tersine bireyin özgürlüksel gelişimi olduğu kavranacaktır. Bunun da bir bütün olduğu, bazı ulusların tekeli olmaktan çıkarılması gerektiği, ayrıcalıklı uluslar döneminin sona erdiği ve ayrıcalıklılara karşı mücadele zorunluluğu kendini gündemleştirmiştir. Sosyalist enternasyonalizmin eskiden daha fazla anlam kazandığı, insanlığı bir bütün olarak kavramak zorunda olduğu bir döneme girmiş bulunuyoruz İnsanlığın sorunlarına eğilirken, ulusal yapıya dikkat etse de, bunu esas almayacağı, insanlığın genel sosyal düzeyini esas alacağı, sosyal kurtuluşun derecesinin insanın kurtuluşuyla sıkı sıkıya bağlı olacağı, ulusların da kurtuluşunun bunlarla birlikte ele alınacağı bir formülasyona gitme gündemleşecektir.

(...)

"Devletin genel terörüne karşı halkların genel şiddeti, siyasal gösterisi ve bunun yükselen bir temposu gündeme gelecektir. Yoğun ve sürekli bir özgürlük mücadelesi bireyi oldukça içine çekecek, bireyin mücadele etkinliği daha kapsamlı ve gelişkin olacaktır.

"Hiç şüphesiz bütün bunlar öncünün inkarı anlamına gelmez. Öncü olacaktır, öncünün yol göstericiliği devam edecektir. Ama eski tarz öncülüğün de koşulları gittikçe zorlanmakta, bunun eski tarzda gerçekleşmesinin koşulları ortadan kalkmaktadır. Yaratıcı yanı ağır basan, demokratik vurgusu yüksek, merkeziyetçiliğin bürokrat bastırmacılığa varmayacağı ve bireysel yaratıcılığa önem veren bir biçimde olacaktır.

"Proletarya diktatörlüğünden bürokratik devletin doğuşu ve onun da neredeyse faşizme bile yataklık edecek biçimlere varışına, biraz da partilerdeki merkeziyetçiliğin aşırı gelişmesi ve bu merkeziyetçi yapının içinde yer alan biri veya birilerinin kolektivizmi kendi tasarruflarına almaları neden olmuştur. Bu, küçük bir azınlığa ayrıcalıklı bir konum yaratmış ve devamen baskı, sömürü gelişmiştir.

"Dolayısıyla bu tehlikeli durumu bertaraf etmenin yolu, öncüyü yeni tarzda biçimlendirmek oluyor. Öncü, bireysel katılım özgürlüğünü kolektivizm esaslarında garantiye alan, demokrasiyi, halk demokrasisini, ulusların eşitliğini gözeten bir politika ile kendini gerçekleştirmek zorunda kalacaktır. Öncü, bir halk kendi sorunlarını bilinç ve pratik düzeyde çözebilecek seviyeye gelinceye kadar gereklidir ve şarttır. Ve öncü de giderek halkı bu yeteneğe ulaştırmak ve bu temelde görevine son vermek durumundadır.

"Yeni dünya, ortak sorunlara karşı kolektif mücadele, kolektif yaratıcılık ve kolektif katılım kendini her alanda dayatacaktır. İnsanlık, her zamankinden daha fazla insan olmanın özelliklerini konuşturacaktır."

Ekim Sosyalist Devrimi'nin özü ve anlamı da zaten bu değil midir?

Birinci yılını dolduran Federal Almanya-PKK...

Baştarafı 17. sayfada

politikası ile Türk devletinin Kürdistan sorununa yaklaşımı arasında ciddi bir farklılık yoktur. Alman emperyalizmi de tıpkı Türk sömürgeciliği gibi sorun karşısında inkarcı bir tutum içindedir ve Kürdistan sorununun şiddet yöntemiyle çözümlenmesinden yanadır. Türk ve Alman milliyetçiliğinin ortak karakteristik özellikleri, Kürdistan sorunu karşısında her iki devleti anlayış ve pratik birliğine götürmüştür. Alman emperyalizmi sömürgeci devletlerin Kürt ulusuna karşı giriştikleri soykırımların suç ortağıdır. Hem geçmişte hem de günümüzde yaşanan gerçeklik budur. İran-Irak savaşının bitiminden sonra, Irak-Arap sömürgecilerinin Halepçe soykırımında kullandıkları kimyasal silahlar FAC'nin patentini taşımaktadır. Halkların özgür iradelerini tanımayan ve bağrında soykırım mantığını taşıyan Alman milliyetçiliği, Federal Almanya'nın Doğu Almanya'yı ilhak etmesinden sonra yeniden gelişmeye ve halkları tehdit etmeye başlamıştır. FAC Savunma Bakanı Gerhard Stoltenberg, yakınlarda yaptığı bir açıklamada, Körfez krizini bahane ederek, TC'nin istemesi halinde Kürdistan'a asker gönderebileceklerini söylemiştir. Kürdistan'a gönderilecek Alman askerlerinin Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanılacağı açıktır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bu denli düşmanca bir tutum içinde bulunan FAC'nin tek başına da kalsa siyasal niteliği kesinlik kazanmış bir davayı sürdürmekte ısrar etmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Peki, böyle bir tutum neyi değiştirebilir? Bu politika Alman emperyalizmini Ortadoğu'da ve Türkiye üzerinde tutuştuğu etkinlik ve hegemonya mücadelesinde başarıya götürebilir mi? Bu sorulara olumlu yanıtlar vermek olanaksızdır. Her şeyden önce sömürgeci Türk devletinin geleneksel Kürdistan politikası iflas etmiştir. Türk devleti içinde bile Kürdistan sorununun çözümünde şiddetin uygun bir yöntem olamayacağı tartışılmakta ve sorunun çözümü için değişik seçenekler aranmaktadır. Şiddette ısrar etmesi ve Kürdistan halkına karşı bir soykırım savaşı sürdürmesi, Türk sömürgecilerinin çıkmazını derinleştirmekte; onları kendi müttefiklerinden bile soyutlamaktadır. Belki de Alman emperyalizmi hariç, hiçbir emperyalist devlet, mevcut yapısında değişikliğe gitmeksizin, Türk devletini sırtında taşımaya yanaşmamaktadır. Aynı şekilde Alman emperyalizmi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve PKK hareketine karşı başlattığı saldırılarda öbür Avrupa devletlerinin yeterli desteğini sağlayamamıştır. PKK hareketi ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bugün varlığını ve meşruiyetini herkese kabul ettirmiştir. Dünya çapında meydana gelen değişiklikler de Kürdistan bağımsızlık savaşının gelişmesine ve zafer kazanmasına elverişli bir zemin yaratmıştır. Günümüzün uluslararası siyasal ortamında ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı bugünkü aşamada, mevcut tutumunu sürdürmesi ve PKK Davasını gündemde tutması, sadece Alman emperyalizmini zorlayacak ve tıpkı Türk sömürgeciliği gibi onun da tecrit olmasından başka bir şeye yaramayacaktır.

◇

TC'nin 67. yıl gerçeği ve özel savaş...

Baştarafı 15. sayfada

gerçekleri olanca yönüyle açmaya çalışıyoruz. Hiç olmazsa üzerinde tartışmasını bilin, kavratmayı geliştirin ve yapabileceğiniz işler varsa yapın.

İşte size savaştığınız gerçeğin bir kez daha tanıtımı, işte bizim oluşturmak istediğimiz gerçeğin tanıtımı. Hangisinde yer almak istiyorsunuz? Hangisinin etkileri egemendir? Hele bir de savaşçılığı tercih ediyorsanız, omuzunuza silahı alıp "savaşa varız" diyorsanız; "Partiye, Parti Önderliğine, şehitlere, dağ ve zindan direnişçilerine bağlıyız" diyorsanız, cevabı doğru vereceksiniz. Söylediğiniz sözlerin altını biraz eşeleyin, ona göre sözleri ucuz laflar olmaktan çıkarın. Ne sanıyorsunuz savaşçılığı? Hiç şüphesiz, bunu yalnız PKK'lileşme için söylemiyorum, yalnızca PKK'lileşmeyi yaşayanlara yönelik de bu değerlendirmeleri yapmıyoruz. Dışımızdaki, özellikle TC eleştirisini geliştirenlere, hele hele demokratik, sosyalist bir yaşam arayışı içerisinde olanlara da, bu temelde söylediklerimizin iyi anlaşılması gerektiğini belirtiyoruz.

Radikal olmak zorundayız. TC etkilemeleri kesinlikle iflah etmiyor. TC etkilemesini doğru kavrayalım. TC etkilemesi derken, Türk halkını, Türk ulusunu biz karşımıza almıyoruz. Bilakis, bu ulusun üzerindeki bir çetenin durumundan bahsediyoruz. Yine, o çetenin etkisi altındaki Kürdistan derken, bir avuç işbirlikçisinden bahsediyoruz. Yaydığı bazı ahlaki, kültürel özellikler vardır, onlardan bahsediyoruz. Karşı olduklarımız bunlar. Bunların aşılması halinde dipdiri, oldukça kardeşçe yaşanılabilecek bir Türk halkından bahsetmek mümkündür. Yine arasında yaşamaktan onur duyabileceğimiz bir Kürdistan halkının varlığından bahsetmek mümkündür. Ama, halihazırdaki durum, tam bir çetenin elinde oyuncak olmadır. Ve çoğunuzun durumu böyledir. Onurlu yaşamak için, çetenin elinden sizi kurtarmaya çalışıyoruz. Vurgun yemişsiniz. Kendinize gelemiyorsunuz. Doğru-dürüst söz anlamıyorsunuz. Çarpık bir yaşamın sahiplerisiniz. Pratiğiniz doğru gelişemiyor. Bir de kolay düşüyorsunuz, yani bu çete zayıf kılmış sizi. Özel savaş uygulamasının karşısında yenik bir durumu yaşıyorsunuz. Herhalde özel savaş çetesine karşı böyle olmak, sağlıklı bir karşı koyuş durumunda olmak demek değildir. Bütün eğitici çabalarımızın özgülünde, devrimci tecrübemizi size ders olarak belirtmek, karşısında savaşılan hedefi çok yönlü olarak böyle kavramak, kendi oluşumunun dayanaklarını, gelişimini bütün yönleriyle kavramak ve kavrandığı oranda yer tutmak, yer tutarken iyi savaşım vermek vardır. İşte bu bizim çıkış, kurtuluş yolumuz oluyor. Ve eğer bu yolun öncü gücü isek, kurtuluşçulara yaraşır bir savaşın her düzeyde düzenleyicisi, yürütücüsü olmamız gerekiyor.

İşte, cumhuriyetin kuruluşunun 67. yıldönümüne ve ona yol açan 19 Mayıs'ların, 23 Nisan'ların, 30 Ağustos'ların vs. yıldönümlerine ilişkin, TC denilen olguyu anma adı altında, onu yutturma çabalarına ilişkin bunları belirtiyoruz. Bu vesileyle, bu bayram maskesi adı altında sunulmak istenilen insanlıkdışı oluşumun nasıl ortaya çıktığını, neye dayandığını ve bize nasıl gelecek biçtiğini göstermeye çalışıyoruz. Cesur yaklaşmak, net görmek ve yapılması gerekeni çok iyi yapmak, bu yıldönümlerine verilecek en iyi karşılık oluyor. Halkların gerçek cumhuriyeti kurma yıldönümleri gelecektir. Türkiye halkının da bir cumhuriyeti kurulacaktır ve asla TC'nin kuruluşu gibi olmayacaktır. Kürdistan halkının da bir cumhuriyetsel gelişimi olacaktır. Ama asla böyle TC gibi cumhuriyet kuruluşları, onun yıldönümleri gibi olmayacaktır. Anmalar, kuruluş yılları çok dayatılır. Yüzyıldan, bin yıldan beri içinde hayırla anılması gerekenler vardır, saygı gösterilmesi gerekenler vardır. Bir de son derece öze indirilmiş bir darbe olarak görülmesi gerekenler vardır. Kürdistan'ın birçok illeri için halen kurtuluşun 60., 65. vs. yıldönümlerinden sözedilir. Bunlar işgalin yıldönümleridir. Bu temelde nesil yetiştiriyorlar. Bu temelde daha beşikten itibaren insanları çarpıtıyorlar. Tam tersine bizim, bu yıldönümlerinde saldırılar geliştirmemiz, bu günleri kutlama değil, amansız karşı koyma günleri, eylem günleri haline getirmemiz, bu aldatmacaya vereceğimiz en iyi karşılıktır. Onların yapmak istediklerine meydan vermemek, gerçek kurtuluş değerlerini ve onun eylemlerini ortaya koymak doğru karşılık oluyor.

Bu vesileyle, dayatılan sahte kuruluşun resmi, gayri-resmi yıldönümlerine cevap vermiş oluyoruz. Halkların bu tip olgular tarafından, bu olguların oluşum yıldönümlerinde, kuruluş yıldönümlerinde aldatılmaması için, gerçek çıkarlarının nasıl ele alınması gerektiğini, nasıl savunulup korunması gerektiğini gösteriyoruz. Gerçeğe ve insanlığa saygı budur. Kendi ulusal-toplumsal değerlerimize saygı budur. Ancak, bu konuda doğru konuşup, doğru yaptığınız oranda, kendinize bu değerlere layık biri diyebilirsiniz. Dolayısıyla her zamankinden daha fazla, bu değerlere layık olmanın savaşımını güçlü bir şekilde götürebilmeliyiz. Siz insanlığınızı böyle yakalayabilir, böyle değişebilir ve böyle kazanabilirsiniz.

Ekim 1990

PKK 12. mücadele yılını...

Baştarafı 24. sayfada

bir atılım içinde bulunmamız gerekiyor.

Özetle, dönemi daha yoğun ve yaygın savaşla, daha yaygın gerilla ve büyümüş, genişlemiş SERİHILDAN'la karşılamak durumundayız; bunun için başta partileşmek, öncü çekirdeği güçlü kılmak görevi olmak üzere Cephe, Ordu örgütlenmesi ve bu örgütlenmelerin derinleştirilmesi çalışmalarına tüm güç, yetenek ve enerjimizle yüklenmek zorundayız. Partimizin 13. savaş yılında dönemsel görevlerimize daha etkince yüklenerek, bunları "zafer" şiarıyla ele alarak gerçekleştirmek esas olmalıdır.

Yiğit Kürdistan halkı!

Rüştünü kanıtladın. Serîhildanlarla bunu gösterdin dosta ve düşmana. Ölmediğini, diğer halklardan daha yeteneksiz ve aşağı olmadığını kanıtladın herkese. Kimliksizlikten ulusal kimliğe, kölelikten kendi kaderine sahip çıkışa, başkaları tarafından güdülmekten siyasetin öznesi olmaya, sömürge egemenliğinden halk demokrasisine geçiş sürecine serîhildanlarla yürüyorsun. Bu, bizde muazzam bir olgudur, bir devrimci sıçrayıştır. Siyasal, ruhsal, zihinsel, kişiliksel sonuçları itibarıyla tarihsel bir gelişmedir. Aynı zamanda gerçek Kürt mertliği ve yiğitliğinin yakalanması ve konuşturulması oluyor bu.

Bu, henüz bir başlangıçtır. Düşmanımız azgınca saldırıyor. Her gün evlatlarını kurşunluyor, köyleri yakıp-yıkıyor, insanlarımızı yurdundan kovuyor, el kapılarında süründürmek için sürgüne gönderiyor. Deyimin tam anlamıyla bir vahşet uyguluyor. Köy yakıp-yıkmalar, toplu sürgünler, kitlesel tutuklamalar, katliam ve imha hareketlerinin tek bir amacı vardır: Ulusal uyanışımızı, kurtuluş davamızı bastırmak ve yok etmek, tarihin öznesi olma ve devrimimize sahip çıkma kararlılığımızı yeniden tersine çevirmek, güdülecek sürüler konumuna düşürmek, sömürge egemenliğini sağlamlaştırmak vb.

TC'nin bu vahşi ve pervasız saldırıları ve yok etme çabaları karşısında, sınırsız uşaklık ve ihanetiyle TC'nin yürüttüğü özel savaşın etkin bir aracı olan "korucuların", aşiret ağalarının, kelle avcılarının alçaklıkları karşısında parolamız daha çok, daha büyük SERÎHILDAN'lar olacaktır. Birlik, Cephe, Ordu, serîhildan silahlarına daha yetkince sarılmak olacaktır.

Partimizin 13. savaş yılında, Halk Demokrasisi ve bunun organlarını geliştirmek, bunu serîhildanlar ve yaygın eylemlilikler temelinde başarmak, siyasal ve askeri orduaşmayı daha derinlemesine kavramak, düşman taktiklerinin boşa çıkarılmasının en etkili yoludur.

Yiğit Kürdistan halkı!

Ulusal kurtuluş savaşımız, gerilla, serîhildan ve zindan dinamiklerinin bütünlüğü, birleşik gücü üzerine yürüyor. Bu üç mücadele biçimi birbirini besliyor, etkiliyor, güçlendiriyor. Hiç kuşkusuz bu aşamada, gerilla belirleyici bir konumdadır, açılım yaptırıcı, kazanımların esas güvencesi gerilladan başkası değildir. Filistin intifadası dikkatle izlendiğinde onca görkemliliğine karşın belli bir tıkanıklığı yaşadığı gözlemleniyor. Diğer nedenlerle birlikte bunun en temel nedeni, Filistin intifadasının sonucu tayin edecek askeri-silahlı bir güce ve eylemliliğe sahip olmayışıdır. Diplomasinin hizmetine koşulmuş bir intifadanın trajik tıkanıklığını yaşıyorlar. Bu örnekten de dersler çıkararak gerilla ve ARGK'nin büyütülmesini, ülkenin ve halkımızın derinliklerine sökülmemecesine kök salmasını sağlamak, bu silahlı gücümüzü ve somuttaki silahlı eylemlilik biçimini yaşamsal bir konu olarak kavramamız ve pratikte bu kavrayış temelinde davranmamız büyük bir önem kazanıyor.

Bu bilinçte olan halkımız gerillayı bağrına basıyor, kucağını gerillaya açıyor, gerilla ile etle tırnak örneği bütünleşiyor. Bu süreci daha etkin, fedakarca çaba ve tavırlarla derinleştiriyor.

Biz zindan direnişçileri olarak direnişlerimizle, büyük vatan ve halk özlemimizle gerilla ve serîhildanlara katılmaya, onun ateşini içimizde yaşamaya ve Partimize, Parti Önderliğimize, ayağa kalkan halkımıza layık olmaya çalışıyoruz.

İdam şantajı ile, tek kişilik hücre cezaevleriyle, işkence ve hak gasplarıyla bizi kavgadan geri çekmeyi, halkımızı ve Partimizi yıldırmayı düşünüyorlar.

Bu çabaları boştur, sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Yanıtımız, daha büyük direniş ve kararlılıkla ulusal kurtuluş davamızı buluşturmak olacaktır. Mazlumlara, Hayrilere, Kemallere ve binleri aşan şehitlerimize verilmiş sözümüz var.

Varsın onlar tehdit etsinler, rehine (sadece idamlıklar değil, tüm tutsaklar rehine tutuluyor) konumumuzu her fırsatta gündemleştirsinler. Sizin bu tehdit ve baskılara karşı yanıtınız, Parti, Cephe ve Ordu silahlarını daha da yetkinleştirmek, gerilla, serîhildan vb. biçimleri daha üst boyutlarda konuşturmak olacağını çok iyi biliyoruz. Esas güvencemiz Partimiz ve onun önderliğindeki devrimci halk kendisidir. Unutulmasın ki, kitlesel darağaçlarının kuruluşunu hazırlayan zemin, yenilgi ve sahipsizlik koşullarıdır. Biz hangi biçimde ve düzeyde olursa olsun, kavgamızı yükseltmek için katılmaya ve katık olmaya hazırız! Bu kararlılığımızı ve moral zenginliğimizi dosta ve düşmana haykırmak istiyoruz!

Yiğit Kürdistan işçisi, köylüsü, genci, aydını, esnafı ve tüm ezilen yığınları!

Anavatan KÜRDİSTAN için;

Birer kahraman gibi döğüşerek o kutsal vatan topraklarına şehit düşen ŞEHİTLERİMİZ için;

Bin yıllardır çektirilen acılar, kahırlar ve zulmün öcünü ve intikamını almak için;

ÖZGÜRLÜK ve BAĞIMSIZLIK için;

Özgür kimliğimizle insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olabilmek için;

BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK bir KÜRDİSTAN için;

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına katıl, destekle ve özgür geleceğin güzelliğini bugünden yaşa!

Gün, yiğitlik ve mertlik günüdür! Partimizin 13. mücadele yılını baştan sona zaferlerle örülü bir yıl yapalım!

En başta Partimizin şehit kurucuları olmak üzere, Partimizi kuran ve kuruluş çalışmalarına katılan tüm yoldaşları saygı ve minnetle anmayı bir borç biliyoruz.

Bundan önce olduğu gibi, bundan böyle de savaş sloganlarımızı zindan direnişlerinde yükseltmeye ve Parti bayrağımızı zindan burçlarında dalgalandırmaya devam edeceğimizi bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Parti kurucusu ve diğer şehitlerimizin anıları yolumuzu aydınlatıyor!...

PARTİMİZİN 12. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ KUTLU OLSUN!..

-Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm!
-Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!
-Yaşasın ERNK-ARGK!
-Yaşasın Parti kurucumuz ve önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş!
-Yaşasın Kürdistan işçi sınıfının ve halkının şanlı önderi PARTİYA KARKERÊN KURDİSTAN!

Çanakkale PKK savaş tutsakları adına:
Sakine Cansız, M. Can Yüce, Dursun Ali Küçük, Celal Özalp, Cemal Şerik

12-13 Kasım 1990

PKK 12. MÜCADELE YILINI GERİDE BIRAKTI 13. MÜCADELE YILINDA PARTİLEŞMEDE YOĞUNLAŞARAK ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIĞA KOŞUYOR!

Partimiz PKK 12 yaşında. Çok büyük kavgalara, iniş çıkışlara tanık olmuş, ama özgürlük ve bağımsızlık doğrultusunu şaşmadan savunan, bunun örgüt ve eylem silahlarına ulaştıran zorlu, onca değerlerin yaratıldığı bir 12 yıl. Yok oluşun eşiğine getirilen, kimliksizleştirilen ve kişiliksizleştirilen bir ulusu dirilten, ayağa kaldıran, özgürlük kavgasının öznesi konumuna yükselten bir 12 yıl. Bin yıllara, bu bin yılların tahribatlarına, kemikleşmiş değerlerine meydan okuyan, her düzeyde bunlarla savaşımın eksik olmadığı, dolu dolu bir 12 yıl...

Ve Partimizin 12. mücadele yılı çok önemli gelişmelere sahne oldu. Halkımız, ulusal uyanış ve kimliğine sahip çıkış tutumunu halk ayaklanmaları (Serîhildana gel) ile konuşturdu. O bakımdan Partimizin kuruluşunun 12. yıldönümünü daha coşkulu, daha görkemli kutlamak için çok daha önemli nedenlerimiz var. 12. mücadele yılında Partimizin II. Ulusal Konferansı'nın başarıyla yapılmış olması, bu yıldönümünde büyük sevinç ve gururumuzun diğer bir vesilesidir. Denilebilir ki, Partimiz önderliğinin halkımız, gerillası ve serîhildanı ile, yoğunlaştırılmış özel savaşın taktik planlarını büyük ölçüde bozdu ve 90 yılını, yani 12. savaşım yılını esas alarak bir başarı yılı yapmasını bildi. Gerilla ve serîhildan dinamiklerine oturan ulusal kurtuluş mücadelemizin bu başarılı grafiği, Partimizin kuruluşunun 12. yıldönümünü her yıla göre daha bir görkemli, daha bir coşkulu ve adına layık kutlamamızı dayatıyor...

Bu kutlayış, törensel gösterilere vurgu anlamına gelmiyor. Güncel görevlerimizi daha iyi özümseyerek, pratikte bunlara yüklenip taktik hedeflere ulaşmak oluyor, gerçek kutlayışın anlamı. Büyük zafere bir adım daha atmak, geçmiş olumsuzluklardan hızla sıyrılıp özgürlüğü avuçlamak anlamına geliyor.

Partimizin 12. mücadele yılını başarıyla tamamlamak demek, var olanla yetinmek anlamına gelmiyor. Tersine daha büyük, daha ağır görevlerle, mutlaka üstesinden gelmemiz gereken görevlerle yüzyüzeyiz. Devrimimiz çok kritik bir dönemeçten geçiyor çünkü. Kısaca dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'ın son durumuna baktığımızda Partimizin 13. mücadele yılında çok kritik görev ve tehlikelerle karşı karşıya olduğumuz gerçekliği çok daha iyi netleşecektir.

Sovyetler Birliği'nde başlayan "Perestroika ve Glasnost- Yumuşama" süreci reel sosyalist dünyada köklü dönüşümlere ön ayak oldu, ciddi etkilerde bulundu. Doğu Avrupa ülkeleri kapitalist restorasyon sürecini yaşıyorlar, Batıyla bütünleşmek yolundadırlar. Doğu Almanya, Federal Almanya tarafından yutuldu. Sovyetler Birliği kendi içinde geriye dönüş eğiliminin ağırlık kazandığı bir süreci yaşıyor. Varşova Paktı kağıt üstünde bir şey olarak kaldı.

Bütün bu gelişme ve değişimlerin dünya dengelerine az etkisi olmadı. Sovyetler Birliği'nin emperyalizmle uzlaşma, barışma, "yeni bir dünya düzeninde buluşma" politikası ve yaşadığı iç gelişmeler yüzünden siyasal ağırlığı giderek azalıyor.

Kısacası, reel sosyalizmin yaşadığı deprem ve bunun sonucu oluşan yeni dengelerin yerli yerine oturtulması süreci, "yeni dünya düzeninin kurulması" olarak tanımlanıyor.

Bu "yeni dünya düzeni"nin ögeleri şöyle beliriyor: Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nin kapitalist dünyaya entegrasyonu, Varşova Paktı'nın dağılması, NATO'nun eski işlevinin sona ererek yeni stratejik arayışlara yönelmesi, iki Almanya'nın birliği, ABD-Avrupa, Almanya-Avrupa ve diğer emperyalist devletlerin kendi aralarındaki yeni ilişki ve çelişkileri... İşte "yeni dünya düzeni" olarak tanımladıkları tablonun çok kaba bir özeti...

Siyasal-askeri alanda görece tek kutuplu görünen dünya, ekonomik alandaki çok kutupluluğa paralel olarak, yeni öne fırlamalara ve gerilemelere sahne olacaktır, eşitsiz gelişim yasası gereğince. Bu anlamda ekonomik alanda zayıflayan ABD'nin siyasal-askeri üstünlüğünü daha uzun süre sürgit sürdürmesi mümkün görünmüyor...

Dünyamız bu yeni dengeleri henüz oturtabilmiş, istikrar kazanabilmiş değil. "Yeni dünya düzeni"nin istikrar kazanabilmesi, Sovyetler Birliği'ndeki ve "sıcak bölgeler"deki gelişmelerin kaderine bağlı olacaktır.

Soldan sağa: Hüseyin Yüce, Sakine Cansız, M. Can Yüce. (Çanakkale Cezaevi)

Bu bağlamda Ortadoğu, dünya politikasında ve yeni dünya düzeninin biçimlenmesinde, oturmasında çok önemli bir etkiye sahiptir. Bölgemizin savaşın eşiğinde seyreden krizin çözümü ve bu çözümde tarafların oynadığı rol ölçüsünde dünya güç ilişkileri ve dengeleri biçimlenme eğilimindedir. Dünya politik denge hesapları biraz da Ortadoğu krizinde düğümlenmiştir, biçiminde bir değerlendirme yapılırsa, bu abartı olmayacaktır.

Bölgemizde, Saddam hegemonyacılığının yarattığı bahaneler zemininde emperyalist savaş rüzgarları esiyor. Bu olası emperyalist savaşın hedefinde esas olarak bölge halkları ve devrimleri vardır. En başta da Kürdistan halkı ve Kürdistan devrimi! Olası bir emperyalist savaşta Kürdistan, önemli bir savaş alanı durumuna gelecektir. TC'nin saldırgan ve emperyalist politikaya koşulmuş tutumu bu olasılığı gündeme getiriyor.

Ortadoğu'nun kriz ortamı, yeni ittifaklar, saflaşmalar, düşmanlaşmalar vb. oluşumları birlikte getirdi ve bu kriz ve karmaşa tüm hızıyla sürüyor. Tavırlar, politikalar, stratejiler yeniden kuruluyor, harmanlanıyor vb...

Dünyamızın geçirmekte olduğu yeni ilişki, çelişki ve oluşumlar, bölgemizin savaş eşiğinde yaşadığı kriz ortamı, Kürdistan devrimi açısından kritik bir dönemece işaret ediyor. Bu yeniden oluşum, "yeniden yapılanma" ve buna eklemlenen Körfez krizi, ulusal kurtuluş mücadelemiz için çok yönlü değerlendirmeleri dayatıyor. Dönemin avantaj ve dezavantajları çok boyutlu, karmaşık ve değişken bir nitelik sunuyor. Bu anlamda dönemin avantajlarından sonuna kadar ve doğru bir tarzda yararlanmak, dezavantajları etkisizleştirmek, bu etkilerden devrimi korumak yaşamsal önemdedir; stratejik ve taktik ustalık gerektirir.

Dünyamızın ve bölgemizin yaşadığı son gelişmelerin ayrıntılı bir çözümlemesini yapmıyoruz. Devrimimizin dış koşulları açısından, kritik bir aşamadan geçtiğini hatırlatarak, görevlerimizin ciddiyetini ve yaşamsal önemini vurgulamak istiyoruz. Bu bakımdan, yaşadığımız dö- döneminde, her zamandan daha fazla çizgi devrimciliğinin ve Parti militan ölçülerinin eksiksiz tutturulması gerektiği gerçekliğine işaret etmek istiyoruz. Yetmez ve yanılgılı, partileşmenin çok gerisinde bir devrimcilikle, dönemin zorlu ve kritik görevlerinin üstesinden gelinemeyeceğinin altını çizmek istiyoruz. Baş döndürücü bir hızla cereyan eden olaylara, gelişmelere, yeniden saflaşmalara ve düşmanlaşma eğilimlerine yetişebilmek, bunları kavrayıp doğru politik tutumlar geliştirmek, devrimimiz açısından yaşamsal önemdedir.

Arkadaşlar!

Mücadelemiz, 1990'ın bahar aylarında halk ayaklanmalarının gerillaya eklemlenmesi sonucu yeni bir aşamaya girdi. Serîhildan, ulusal kurtuluş mücadelemizin Kürt toplumu ve bireyinde yarattığı köklü değişim ve dönüşümü açığa vurdu. Serîhildan, bizdeki ulusal uyanış, kimliği sahipleniş, zihinsel, ruhsal ve kişiliksel gelişim ve dönüşüm düzeyini göstermesi açısından önemli bir göstergedir. Ve sel gibi akan bu dönüşümü ulusal kurtuluş kanalına aktarıp, kalıcı ve sürekli niteliklere ulaştırdığımız ölçüde anlamlıdır. Köle, boyun eğen, korkan, kendine güvenmeyen, halkına güvenmeyen ve yönetilmeye alıştırılmış bir toplum ve birey, serîhildanlarla tarih sahnesine çıktı, tarihin, siyasetin etkin öznesi oldu, kaderine sahip çıktı. Bu, tarihsel önemde bir olgudur. Devrimin başarmak zorunda olduğu önemli bir engelin aşılmasıdır.

Kürdistan halkı Partimizin ulusal kurtuluş çağrılarına gerekli karşılığı vermiştir. Bir dizi baskıyı, acıyı, zulmü, sürgünü, açlığı ve katliamı göze alarak çağrımıza yanıt vermiştir. Kendi davasını sahiplenerek, kavganın, siyasetin tarihsel öznesi rolünü üstlenerek yapmıştır bunu.

O halde bizde sorun, yığınların siyaset sahnesine çıkmaması değildir. Yığınlar, ezilen ve sömürülen Kürt kitleleri mücadelenin orta yerindedirler. Mücadele istekleri, kararlılıkları, fedakarlıkları, dayanıklıkları gün geçtikçe gelişiyor. Bu, kolay sağlanmadı elbet. On yıllardır soluk soluğa verilen kavgaların, şehit kanları ve Partimizin bitmez-tükenmez çabalarıyla bu sonuca ulaşıldı. Özellikle, son altı yıllık gerilla savaşının bu kitlesel kalkışta belirleyici bir rolü olmuştur.

Mücadelede açılım sağlamada esas sorun "partileşme" noktasında odaklaşıyor. Bu sorunun yakıcılığındandır ki, Partimizin II. Ulusal Konferansı ana gündem maddesi olarak partileşme sorunlarını alıyor, tartışıyor ve güçlü kararlara ulaşıyor...

Partimizin tarihi incelenirse, bizde atılan her adımda, kazanılan her mevzide, yaratılan her değerde, kaydedilen her aşamada Partinin, Parti Önderliğinin kesin damgası vardır. Öncülük problemi çözüldüğü, yetkinleşmeye yaklaştığı, adına layık bir çalışma tutturduğu, kendini netleştirdiği ölçüde açılım sağlanmış, atılım yapılabilmiş, kalıcı mevzilere ulaşılmıştır. Tersine, öncülük konumunun bulanıklaştığı, yanılgılar ve yetmezliklerin yaşandığı, amatörce bir çalışma içinde bulunduğu dönemlerde ise, hanemize kayıplar, gerilemeler, gelişmeme, tıkanma vb. sonuçlar yazılmıştır. Bu anlamda öncü çekirdeği sağlamlaştırmak, netleştirmek, adına layık hale getirmek yaşamsal önemdedir.

Bizde Parti ortamı, militan-kadro yapısı başta, belirsiz, bulanık, yetmez ve yanılgılı olmaya tahammül göstermiyor. Bu gibi durumlarda yapıyı ameliyata almak, gerekli düzeltme ve tedavi kararlarını alıp pratiğe aktarmak, bunu en doruksal düzeylerde ele almak kaçınılmaz bir zorunluluk oluyor.

Bu anlamda Partimizin II. Ulusal Konferans doruğu, partileşmeyi yeniden ele almış, yaptığı çözümlemeler, aldığı kararlar ışığında köklü bir düzeltme, eğitme, yeniden biçimlendirme ve çizgi devrimciliğini yakalama sürecini başlatmıştır. Bu süreci, sürecin özünü ve dayattığı görevleri kavramak, dönemin taktiğine hakim olmak açısından da önemlidir. Esas halka yakalanmadan, Partileşme sorunu doğru çözümlenmeden, doğaldır ki, büyüyen mücadelemizin dağ gibi sorunları altından kalkmak mümkün değildir.

Partileşme, Partinin ideolojik-politik, örgütsel düzeyini tutturmak, anlık ve durağan bir olay değildir. Süreklilik, kesin kararlılık ve bitmez-tükenmez bir çabayı gerektirir. Partileşmek sorununu donmuş, bitmiş-tamamlanmış bir sorun olarak algılayan Parti militanı, kendi gelişimini dondurmuş oluyor. Dolayısıyla hızla akıp giden yaşam ve mücadele gerçekliği karşısında çok ciddi yetmezliklere düşmesi ve en son olarak bir köşeye fırlatılması mutlak bir son oluyor. Bu anlamda "partileşmeyi II. Ulusal Konferans'ta çözdük, bu alanda bir sorunumuz kalmadı" biçiminde bir yanılgıya ve rehavete düşemeyiz. Tersine, örgüt ve birey düzeyinde II. Ulusal Konferans çözümlemeleri ve kararları ışığında muazzam bir düzeltme, eğitim, kendi kendini aşma, yenilenme ve Parti düzey ve ölçülerini tutturma çabalarını yoğunlaştırmamız, bunda sürekli derinleşmemiz ve bu çabaları sürekli kılmamız kaçınılmaz bir zorunluluktur...

Kısacası, dönemin üstesinden başarıyla gelebilmenin, mücadeleyi yeni yüksek aşamalara ulaştırmanın ana halkası partileşme sorunu pratikte çözümlemek, bunu sürekli kılmak, partileşmeyi etkili araçlara ve güvencelere dayandırmak oluyor. Taktik önderlik, militan yapı noktalarında ortaya çıkan sorunları yetkince aşabilmek, dönemin görevlerine egemen olabilmek... İşte tutturulması gereken ana halka budur. Bunun için Partimizin II. Ulusal Konferansı gerekli açılımları, çözümlemeleri ve doğrultuyu yetkince veriyor. Geriye bunları doğru özümsemek ve yaşama geçirebilmek kalıyor.

Arkadaşlar!

Özel savaşın ülkemizdeki politikası, savaş taktikleri, uygulamaları vb. biliniyor, bizden daha iyi bir şekilde. TC'nin iç ve dış politika alanlarındaki somut pratiği ve olası yönelimlerinin odağında mücadelemizi bastırmak ve imha etmek vardır. Körfez krizinde izlediği saldırgan, etkin, emperyalist merkezlere bağlanmış politikasının ülkemiz ve Türkiye'ye yansıyan faturası bugünden kestirilebiliyor. Körfez karmaşasında ülkemizdeki askeri yığınak görülmemiş boyutlara çıkarıldı, silahlanma alanında önemli mesafeler kaydediliyor. Botan'ı insanlardan ve tüm canlılardan arındırma çabaları görülmemiş vahşet düzeyinde sürdürülüyor. Topyekün bir imha ve bastırma hareketiyle yüzyüzeyiz, bu çabalarını yoğunlaştırmış bulunuyorlar... Kısacası Körfez krizinin yarattığı karmaşa ve fırsatlardan sonuna kadar yararlanarak işimizi bitirmek ve son tahlilde Kürdistan sorununu şu veya bu biçimde çözümlemek istiyorlar, bunu kısa sürede başarma kararındadırlar. O bakımdan tüm barbarlıkları ve vahşilikleriyle saldırıyorlar...

Bu yoğunlaştırılmış ve vahşi özel savaşa karşı gerilla ve serîhildanlardan oluşan ulusal kurtuluş savaşımızı daha da geliştirip yükseltmekten başka bir seçeneğimiz yoktur. Körfez krizi ve karmaşasının ögeleri, etkenleri değişkendir, istikrarsızdır; dezavantajlarının yanısıra, avantajları, olası yedeklikleri de vardır. Devrimimizi güçlü araçlarla ve silahlarla donattığımız ve tüm halkımızı ulusal kurtuluş kavgasına seferber ettiğimiz ölçüde dönemin avantajlarından yararlanma, dezavantajlarını etkisizleştirme şansımız artar. Bu noktayı sürekli akılda tutmak, tam bir saldırı ve fethetme ruhuyla, tam bir atılganlıkla gerilla savaşını yaygın ve derinlemesine dayatmalıyız, serîhildanları büyütmemiz, bölgesel-yerel ayaklanmalardan ulusal ayaklanmalara doğru

Devamı 23. sayfada